

Е. ЛОКГАРТ

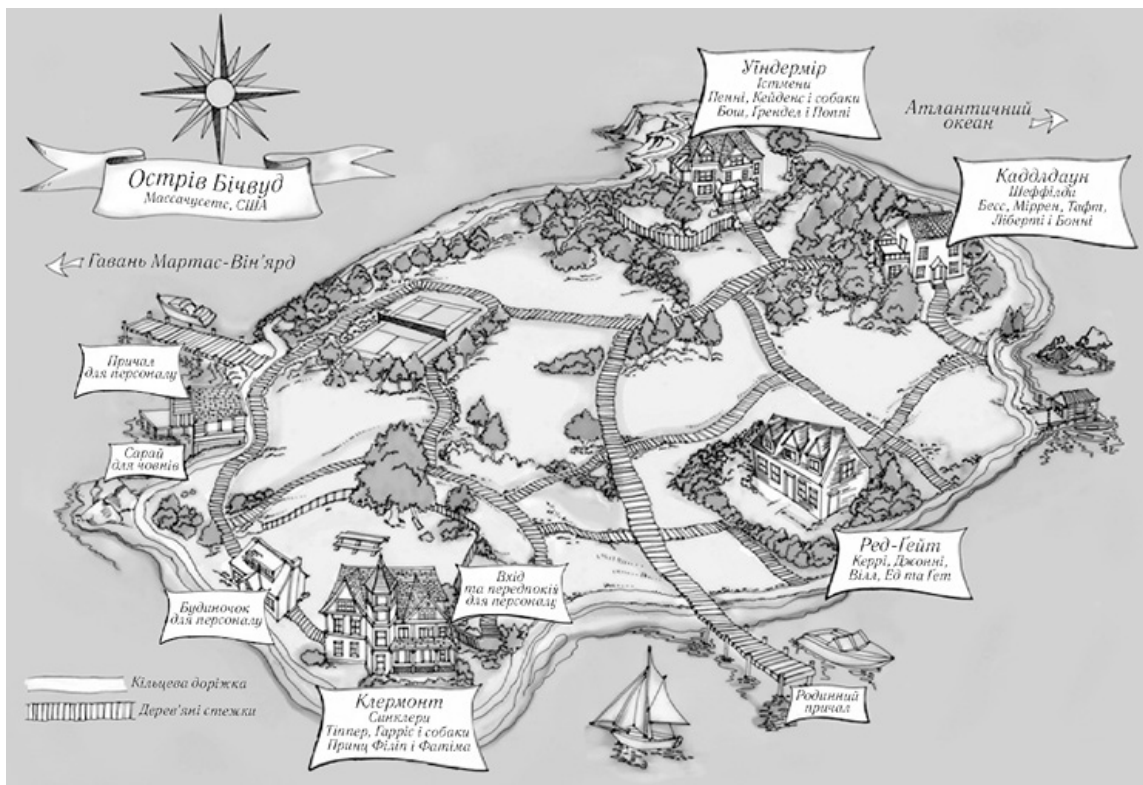
МИ БУЛИ БРЕХУНАМИ

ХАРКІВ **КЛУБ**
2016 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЯ

**Емілі Локгарт Ми були
брехунами**

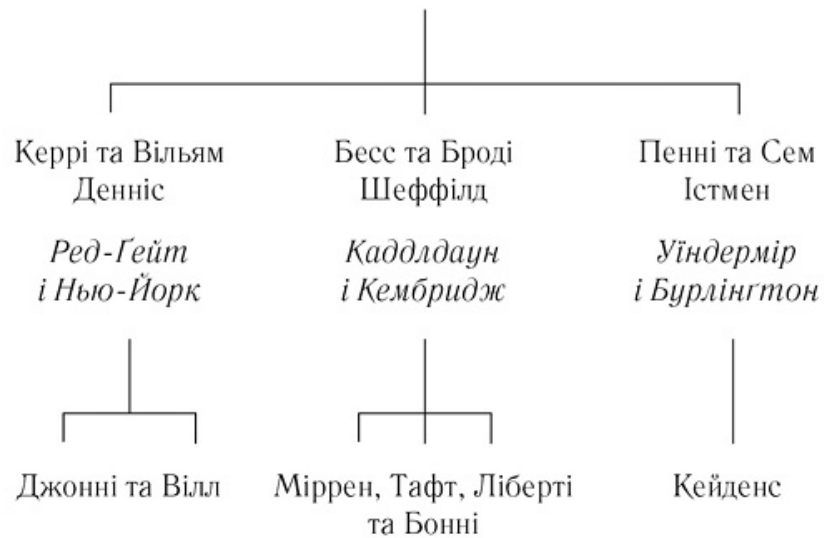
Данієлю

РОДИННЕ ДЕРЕВО СИНКЛЕРІВ

Гарріс Синклер і Тіппер Тафт
Клермонт і Бостон

Частина 1. Ласкаво просимо

1

ЛАСКАВО ПРОСИМО до прекрасної родини Синклерів.

Серед нас немає жодного злочинця.

Жодного наркомана.

Жодного невдахи.

Синклери спортивні, високі, вродливі.

Ми — споконвічно багаті демократи. Наші посмішки широкі, підборіддя — квадратні, тенісні подачі — агресивні.

Розлучення розривають наші сердечні м'язи так, що вони заледве вичавлюють кожен наступний удар, ну то й що. Гроші у трастових фондах закінчуються, ну то й що. Неоплачені кредитні рахунки вкриваються пилом на кухонних стільниціях, ну то й що. Тумбочка біля ліжка заставлена пляшечками ліків, ну то й що.

Ну то й що, коли хтось із нас відчайдушно, відчайдушно закоханий. Такий закоханий, що слід вжити настільки ж відчайдушних заходів.

Ми — Синклери.

Жоден з нас не бідує. Жоден не помиляється.

Ми живемо, принаймні влітку, на власному острові поблизу берегів Массачусетсу. Можливо, це все, що вам потрібно про нас знати.

2

МОЄ ПОВНЕ ІМ'Я — Кейденс Синклер-Істмен.

Я живу в Бурлінгтоні, штат Вермонт, з мамою і трьома собаками. Мені майже вісімнадцять.

У мене є потертий читацький квиток, оце майже і все, хоча — ніде правди діти — я мешкаю у великому будинку, повному дорогих непотрібних речей.

Колись я була блондинкою, але тепер моє волосся чорне.

Колись я була сильною, але тепер слабка.

Колись я була гарненькою, але тепер маю вигляд хворобливий.

Я справді потерпаю від мігреней відтоді, як зі мною стався нещасний випадок.

Я справді терпіти не можу дурнів.

Мені подобається гра слів. Бачите? Потерпати від мігрень. Не терпіти дурнів. Слова мають спільний корінь, але різні значення.

Потерпати. Терпіти.

Можна сказати, це означає «витримувати», але це не зовсім так.

МОЯ ІСТОРІЯ ПОЧИНАЄТЬСЯ до нещасного випадку. У червні того року, коли мені виповнилося п'ятнадцять, мій тато втік із якоюсь жінкою, яку він любив більше, ніж нас.

Тато був більш-менш успішним професором військової історії. Тоді я обожнювала його. Він носив твідові піджаки. Він був худий. Він пив чай з молоком. Йому подобалися настільні ігри — і він дозволяв мені вигравати, подобалися човни — і він навчив мене веслувати на байдарках, подобалися велосипеди, книжки, мистецькі галереї.

Собаки йому не подобалися ніколи, а отже, те, що він дозволяв їм спати на наших диванах і гуляв з ними по три милі щоранку, було свідченням великої любові до мами. Йому ніколи не подобалися її батьки, а отже, те, що він проводив кожне літо в маєтку Уїндермір на острові Бічвуд, пишучи статті про давно минулі війни і вдягаючи посмішку для родичів щоразу, як вони зустрічалися за обіднім столом, було свідченням великої любові до нас обох.

Того червня, п'ятнадцятого літа, тато повідомив, що він іде, а за два дні поїхав. Він сказав мамі, що він — не Синклер і більше не може намагатися ним стати. Він не може посміхатися, не може брехати, не може бути частиною цієї прекрасної родини в цих прекрасних будинках.

Не може. Не може. І не буде.

Він уже замовив машину для переїзду. І будинок він також уже знайшов. Тато поклав останню валізу на заднє сидіння «мерседеса» (залишивши мамі тільки «сааб») і завів мотор.

Потім він витягнув пістолета і вистрелив мені в груди. Я стояла на газоні і впала. Куля пробила великий отвір, і серце викотилося з моєї грудної клітки просто у квітник. Кров ритмічно струменіла з моєї відкритої рани,

з моїх очей,

з моїх вух,

з мого рота.

На смак вона була схожа на сіль та на поразку. Яскраво-червоний сором від того, що мене не любили, просякнув траву перед будинком, каміння стежини, сходи ганку. Моє серце билось серед півоній, як риба на суші.

Мама гаркнула на мене. Вона наказала мені отямитися. «Опануй себе, опануй, опануй себе, зараз же, — мовила вона. — Просто зараз. Бо ти можеш. Бо ти мусиш».

«Не влаштовуй сцен. Зроби глибокий вдих і підведися». Я зробила те, що вона сказала.

Вона — це все, що в мене лишилося.

Ми з мамою високо підняли свої квадратні підборіддя, поки тато вів машину схилом униз. Потім ми повернулися додому і відправили на смітник усе, що він нам подарував: прикраси, одяг, книжки — усе. Протягом кількох наступних днів ми спекалися канапи та крісел, які мої батьки купували разом. Викинули весільні сервізи, срібло, фотографії.

Ми купили нові меблі. Найняли дизайнера. Замовили столові прибори в «Тіффані». Провели день, прогулюючись картинними галереями й обираючи полотна, які мали затулити порожні місця на стінах.

Ми звернулися до дідусевого юриста, аби забезпечити мамині надбання. А потім спакували речі й поїхали на острів Бічвуд.

3

ПЕННІ, КЕРРІ ТА БЕСС — доньки Тіппер та Гарріса Синклерів. Гарріс отримав спадок у двадцять один рік, після закінчення Гарварду, і збільшив його, започаткувавши бізнес, та я ніколи не намагалася зрозуміти, який саме. Він успадкував землю та будинок. Він ухвалював влучні рішення на фондовій біржі. Він одружився із Тіппер, і вона працювала на кухні і в саду. Він виводив її в люди у перлах чи на яхтах. Їй, здається, це подобалося.

Єдиним дідусевим промахом було те, що у нього не було синів, та яка різниця. Доньки Синклера були засмагли й обдаровані. Високі, чарівні і багаті — його дівчатка були як принцеси з казки. У Бостоні, Гарвард-Ярді та на Мартас-Він'ярді їх знали завдяки кашеміровим кардиганам і гучним вечіркам. Вони були народжені, щоб стати

легендою. Створені для принців, університетів Ліги плюща, статуток зі слонової кістки та величних будинків.

Дідусь і Тіппер так любили дівчат, що не могли сказати, кого з них більше. Спочатку Керрі, потім Пенні, потім Бесс, потім знову Керрі. У них були розкішні весілля з лососем та арфами, а потім з'явилися милі біляві онуки і смішні біляві собаки. Ніхто й ніколи не міг би пишатися своїми вродливими американськими дівчатами більше, ніж Тіппер і Гарріс у ті часи.

Вони побудували три нові будинки на своєму скелястому приватному острові, давши кожному ім'я: Уїндермір — для Пенні, Ред-Гейт — для Керрі та Каддлдаун — для Бесс.

Я — найстарша онука Синклерів. Спадкоємиця острова, статків і сподівань. Ну, напевне.

4

Я, ДЖОННІ, МІРРЕН ТА ГЕТ. Гет, Міррен, Джонні та я.

Родина називає нас чотирьох Брехунами, і, можливо, ми на це заслуговуємо. Ми всі приблизно одного віку, і у всіх дні народження восени. Більшість часу на острові ми створювали проблеми.

Гет приїздив на Бічвуд з того часу, коли нам було по вісім. Восьме літо, як ми говоримо. До цього нас із Міррен та Джонні не називали Брехунами. Ми були просто двоюрідними братами та сестрами, а Джонні був занозою, тому що не любив гратися з дівчатами.

Енергійність, успіх, невловимість — це про Джонні. У дитинстві він вішав наших Барбі на шибениці і стріляв у нас зробленими з «Лего» рушницями.

Цукор, цікавість, дощ — це про Міррен. У післяобідній час вона подовгу плюскотілася із Тафтом та близнючками на великому пляжі, поки я малювала картини на папері у клітинку і читала в гамаку на веранді маєтку Клермонт.

А потім до нас на літо почав приїздити Гет.

Чоловік тітки Керрі покинув її, коли вона була вагітна братом Джонні, Віллом. Не знаю, що вже там трапилось. У родині це ніколи не обговорювали. Коли прийшло восьме літо, Вілл уже народився, а Керрі вже зійшлася з Едом.

Ед торгував витворами мистецтва й обожнював дітей. Це все, що ми знали про нього, коли Керрі повідомила, що він також приїде

на Бічвуд разом з Джонні та малюком.

Того літа вони приїхали останніми, і більшість родини стояла на березі, чекаючи, коли човен пристане. Дідусь підняв мене, щоб я могла помахати Джонні, який, одягнений в оранжевий рятувальний жилет, щось кричав нам з носа катера.

Бабуся Тіппер стояла поряд з нами. На хвилюк вона відвернулася від човна і витягла білу м'ятну карамельку. Розгорнула і засунула мені до рота.

Коли бабуся знов повернулася до човна, вона змінилася на обличчі. Я швидко перевела погляд, щоб побачити те, що бачила вона.

З човна зійшла Керрі, несучи Вілла на стегні. Він був у дитячому рятувальному жилеті, з якого виднілася лише копиця білявого волоссячка. Його поява супроводжувалася схвальними вигуками. Цей жилетик, як у всіх нас, коли ми були малими. Це волосся. Як чудово, що цей маленький хлопчик, якого ми ще не знали, пішов, очевидно, у породу Синклерів.

Джонні зістрибнув з корабля та кинув свій жилет на причал. Передусім він підбіг і штурхнув Міррен. Потім штурхнув мене. А також штурхнув близнючок. Потім підійшов до дідуса і бабусі і, виструнчившись, сказав:

— Радий бачити вас, бабуся та дідусю. Я сподіваюся, що на нас чекає щасливе літо.

Тіппер обійняла його.

— Це мама тебе навчила, еге ж?

— Так, — сказав Джонні. — І ще я маю сказати, що радий знову вас бачити.

— Хороший хлопчик.

— Можна вже йти?

Тіппер поцілувала його веснянкувату щоку.

— Іди вже.

За Джонні йшов Ед, змушений зупинитися, щоб допомогти робітникам вивантажити багаж з моторного човна. Він був високий та стрункий. Шкіра його була дуже темною — індійське коріння, як ми дізнаємося потім. На ньому були окуляри в чорній оправі та елегантний одяг у міському стилі: лляний костюм і смугаста сорочка. Штани трохи зім'ялися під час подорожі.

Дідусь поставив мене на землю.

Рот бабуні Тіппер витягнувся в рівненьку смужку. Потім вона посміхнулася до самих вух і зробила крок уперед.

— Ви, напевне, Ед. Яка приємна несподіванка!

Він потис їй руку.

— Керрі не говорила, що ми приїдемо?

— Звичайно, говорила.

Ед обвів очима нашу білу-білесеньку родину. Повернувся до Керрі: «А де Гет?»

Вони покликали його, і він піднявся до нас із човна, знімаючи рятівного жилета, дивлячись вниз на застібки.

— Мамо, тату, — сказала Керрі, — ми привезли Едового племінника, щоб побавився з Джонні. Це — Гет Петіл.

Дідусь підійшов і скуйовдив Гетове волосся.

— Здоровий був, молодий чоловіче.

— Його батька не стало цього року, — пояснила Керрі. — Вони з Джонні найкращі друзі. Едовій сестрі буде легше, якщо він побуде кілька тижнів з нами. Так, Гете? Тут ти зможеш ходити на пікніки і плавати, як ми й домовлялися. Гарзд?

Але Гет не відповідав. Він дивився на мене.

У нього був трагічний профіль та солодкі вуста. Шкіра глибокого шоколадного відтінку, чорне хвилясте волосся. Тіло, сповнене енергії. Він увесь був неначе на пружинах. Ніби чогось шукав. Зітканий зі сподівань та ентузіазму. З амбіцій та міцної кави. Я могла б дивитися на нього вічно.

Наші очі зустрілися.

Я повернулася й побігла.

Гет побіг за мною. За спиною я чула, як його ноги стукотять по дерев'яних доріжках, що перетинали острів.

Я продовжувала бігти. Він продовжував бігти.

Джонні побіг за Гетом. А Міррен побігла за Джонні.

Дорослі лишилися гомоніти на причалі, оточивши Еда ненав'язливою турботою і туркочучи над немовлям Віллом. Малі займалися тим, чим зазвичай займаються малі.

Ми припинили гонитву, опинившись на крихітному пляжі біля Каддлдауну. То була вузька смужка піску, з обох боків обмежена високими скелями. Тоді цей пляж майже ніколи не відвідували. На великому пісок був ніжніший і майже без водоростей.

Міррен зняла взуття, і всі ми вчинили так само. Ми жбурляли у воду камінчики. Ми просто були.

Я написала наші імена на піску. Кейденс, Міррен, Джонні та Гет. Гет, Джонні, Міррен та Кейденс. Так почалася наша історія.

* * *

ДЖОННІ БЛАГАВ, щоб Гет залишився надовше.

Наступного року він благав, щоб його привезли на все літо. І Гет приїхав.

Джонні був першим онуком. Бабуся з дідусем майже ніколи йому не відмовляли.

5

У ЧОТИРНАДЦЯТЕ ЛІТО ми з Гетом удвох прогулювалися на невеличкому моторному човні. Це було одразу після сніданку. Бесс залишила Міррен грати в теніс з близнючками і Тафтом. Джонні того року почав бігати і нарізав кола по периметру острова. Гет знайшов мене на кухні Клермонту і запитав, чи не хочу я взяти човна.

— Та не дуже.

Мені хотілося повернутися в ліжко і почитати.

— Ну будь ласка.

Гет майже ніколи не казав «будь ласка».

— Візьми його сам.

— Я не можу. Не відчуваю, що маю право.

— Ну звісно, можеш.

— Але тільки з кимось із вас.

Він поведився якось особливо дивно.

— А куди ти хочеш поплисти? — запитала я.

— Я просто хочу побути десь поза островом. Часом я просто не витримую тут.

Тоді я не уявляла, чого саме він не витримував, але погодилася. Ми вийшли в море у штормівках та купальних костюмах. Невдовзі Гет заглушив двигун. Ми сиділи собі, їли фісташки, дихали солоним повітрям. Сонце мерехтіло у воді.

— Пірнімо, — сказала я.

Гет стрибнув, а я за ним, але вода тут була настільки холодніша, ніж на пляжі, що нам перехопило подих. Сонце зайшло за хмари.

Ми нервово хихотіли і кричали, що це була найдурніша з ідей — стрибнути у воду. І чим ми думали? Поблизу острова водилися акули, всі знали про це.

О господи, ще акул бракувало! Ми дряпалися нагору, штовхаючись у боротьбі за те, хто підніметься на човна першим.

За хвилину Гет відступив, пропустивши мене вперед.

— Це не тому, що ти дівчина, а тому, що я хороша людина, — сказав він мені.

— Дякую.

І я показала йому язика.

— Але коли акули відкусять мені ноги, обіцяй написати промову про те, яким чудовим я був.

— Згода, — сказала я. — Гетвік Метью Петіл був смачнющим обідом.

Ми змерзли як цуцики, і це було смішно до істерики. Рушників у нас не було. Ми згорнулися вдвох під флісовою ковдрою, яку знайшли під сидінням, наші голі плечі торкалися... Холодні ноги переплелися.

— Це єдиний спосіб уникнути переохолодження, — сказав Гет. — Не подумай, що це тому, наче я вважаю тебе гарною чи щось таке.

— Так, я знаю, що не вважаєш.

— Ти загарбала ковдру.

— Вибач.

Пауза.

— Взагалі-то я справді вважаю тебе гарною, Кейд. Я мав на увазі зовсім не те. До речі, коли ти стала така гарна? Це відволікає.

— Я така сама, як і завжди.

— Ти змінилася за навчальний рік. Це виводить мене з гри.

— У тебе є гра?

Він урочисто кивнув.

— Не чула нічого дурнішого. І що за гра?

— Ніщо не проходить крізь мою броню. Хіба ти не помітила?

Це мене розсмішило.

— Ні.

— Чорт, я думав, це працює.

Ми змінили тему. Говорили про те, що малеча після обіду поїде до Едгартауна, щоб сходити в кіно, про акул і чи справді вони їдять людей, про гру «Зомбі проти рослин».

Потім ми попливли назад на острів.

Невдовзі після цього Гет позичав мені свої книжки і приходив до мене на маленький пляж ранніми вечорами. Він розшукав мене, і коли я лежала на газоні перед Уїндерміром із золотими ретриверами.

Ми гуляли разом стежинкою навколо острова, Гет попереду, а я за ним. Ми говорили про книжки та винаходили неіснуючі слова. Часом ми проходили по декілька кіл, доки не набридало або не хотілося їсти.

Уздовж стежини росли кущі темно-рожевої шипшини. Її ледь вловимий запах був солодким.

Одного дня в Клермонті я глянула на Гета, коли він лежав у гамаку з книжкою, і мені здалося, як би це сказати, що він — мій. Ніби він — моя особлива людина.

Я тихесенько залізла в гамак поряд із ним. Я витягла ручку з його руки — він завжди читав з ручкою — і написала «Гет» на його лівій долоні і «Кейденс» — на правій.

Він забрав у мене ручку. Написав «Гет» на моїй лівій долоні і «Кейденс» — на правій.

Я не кажу про долю. Я не вірю в Провидіння, чи в спорідненість душ, чи в надприродне. Я маю на увазі, що ми розуміли одне одного. Завжди.

Але нам було лише по чотирнадцять. Я ніколи не цілувалася з хлопцем, хоча наступного року поцілуюся з кількома, і якимось чином ми не обізвали це коханням.

6

П'ЯТНАДЦЯТОГО ЛІТА я приїхала пізніше за решту. Тато покинув нас, і ми з мамою були зайняті покупками, перемовинами з дизайнером і тому подібним.

Джонні та Міррен зустріли нас на причалі, рожевощокі, з купою планів на літо. Вони облаштували все для родинного тенісного турніру, зберегли собі кілька рецептів морозива з Інтернету. Ми збиралися кататися на вітрильниках, палити вогнища.

Малі вовтузилися і галасували, як завжди. Тітки прохолодно посміхалися. Після метушливого прибуття всі пішли на коктейль у Клермонт.

Я пішла шукати Гета в Ред-Гейт. Маєток Ред-Гейт значно менший за Клермонт, але при цьому там чотири спальні нагорі. Саме в них

зупиняються Гет, Джонні й Вілл із тіткою Керрі та, зрідка, Едом.

Я підійшла до дверей кухні й зазирнула крізь сітку. Спершу Гет мене не помітив. Він стояв біля стільниці у поношеній сірій футболці та джинсах. Плечі його були ширшими, ніж мені пам'яталося.

Він відв'язав висушену квітку, що висіла, перевернута, над мийкою на вікні. То була квітка шипшини, рожева і розгорнута, з тих, що ростуть на Бічвуді.

Гет, мій Гет. Він зірвав для мене квітку в нашому улюбленому місці. Він підвісив її, щоб вона висохла, і чекав мого повернення, аби подарувати.

Я поцілувалася з хлопцем, до якого було байдуже, чи з трьома. Від нас пішов батько.

Я приїхала сюди з будинку, сповненого сліз та фальшу, і побачила Гета,

і побачила троянду в його руці,

і тієї миті, коли сонце світило крізь вікно на нього і на яблука на кухонному столі,

і в повітрі стояв запах дерева та океану,

я таки назвала це коханням.

Це і було коханням, і воно навалилося на мене так раптово, що я зіперлася на сітчасті двері, які розділяли нас, аби лиш не впасти. Мені так хотілося торкнутися його, ніби він був кошеним чи кроликом, чимось таким особливим і м'яким, що кінчики пальців хочуть відчувати це постійно. Усесвіт був добрим, бо в ньому був він. Я любила в ньому все: і дірку на його джинсах, і бруд на його голій нозі, і ранку на його плечі, і шрам, що перекреслював його брову. Гет, мій Гет.

Поки я стояла отак, витріщаючись, він поклав троянду в конверт. Пошукав ручку, грюкаючи шухлядами, знайшов у кишені, написав щось.

Я не здогадалася, що він пише адресу, аж поки він не витягнув марки із однієї з кухонних шухляд.

Гет наклеїв марки. Написав зворотну адресу. Це було не для мене.

Я вибігла з воріт Ред-Гейту, доки Гет не помітив мене, і побігла до краю острова. Я споглядала, як темніє небо. На самоті.

Я обірвала всі квітки з одного жалюгідного кущика і пожбурила їх усі, одну за одною, в розбурхане море.

ТОГО ВЕЧОРА Джонні розповів мені про нью-йоркську подружку Гета. Її звали Ракель. Джонні навіть бачив її. Він живе в Нью-Йорку з Керрі та Едом, як і Гет з мамою, тільки не у спальному районі, а в центрі. Джонні сказав, що Ракель танцює модерн і носить чорне.

Брат Міррен, Тафт, сказав, що Ракель надіслала Гету пакунок з домашніми брауні^[1]. Ліберті та Бонні сказали, що у Гета в телефоні є її фотографії.

Гет взагалі не говорив про неї, але уникав зустрічатися зі мною поглядом.

У першу ніч після того, як я дізналася, я плакала, і гризла нігті, і пила вино, яке вкрала з комори Клермонту.

Я несамовито оберталася в небі, шаленіючи та збиваючи зорі з їхніх місць, у голові паморочилося, я блювала.

У душі я щосили вдарила кулаком по стіні. Я змивала сором та злість холодною водою. Потім у ліжку я трусила, як покинутий собака, ким я, власне, і була, — аж зуб на зуб не попадав.

Наступного ранку і всі дні після того я намагалася опанувати себе. Я підняла вище своє квадратне підборіддя.

Ми плавали на вітрильниках, розпалювали вогнища.

Ми готували відерця морозива і засмагали.

Якось увечері ми вчотирьох влаштували пікнік на маленькому пляжі. У нас були копчені мідії, картопля, солодка кукурудза. Усе це приготували кухарі. Я не знала їхніх імен.

Джонні та Міррен принесли їжу в металевих сковорідках. Ми їли навколо багаття, закрапуючи олією пісок. Потім Гет готував триповерхові смори^[2] для всіх нас. Я спостерігала, як його руки в сьайві полум'я нанизують зефіринки на довгу палицю. Там, де колись були написані наші імена, тепер було записано назви книжок, які він хотів прочитати.

Того вечора на лівій було «Буття». На правій — «ніщо».^[3]

На моїх руках теж був напис. Цитата, яка мені подобалася. На лівій — «Живи». На правій — «сьогодні».

— Хочете знати, про що я думаю?

— Так, — сказала я.

— Ні, — сказав Джонні.

— Я от думаю, яке ми маємо право говорити, що цей острів належить вашому дідусеві. Не юридично, а насправді.

— О, будь ласка, не починай стару пісню про злочини колонізаторів, — простогнав Джонні.

— Та ні, я говорю про те, як можна казати, що земля взагалі належить комусь із людей? — Гет обвів рукою небо, океан, пісок.

Міррен знизала плечима.

— Люди постійно продають і купують землю.

— Може, краще поговоримо про секс чи вбивства? — запитав Джонні.

Гет не звертав на нього уваги.

— Можливо, земля взагалі не повинна належати нікому. Або, можливо, мусять бути якісь обмеження щодо того, чим можна володіти.

Він нахилився вперед.

— Коли взимку я був із волонтерською місією в Індії, ми будували туалети. Будували їх тому, що в людей у тому селищі їх просто не було.

— Ну всі вже знають про твою Індію, — мовив Джонні. — Ти вже сто разів нам казав.

Ось це мені і подобалося в Геті: у ньому стільки захвату, він так невтомно цікавиться світом, що йому важко й уявити, як людям може бути нецікаво його слухати. Навіть коли вони прямо заявляють про це. А ще він ніколи ось так просто не дасть нам спокою. Він хоче примусити нас думати, навіть якщо ми опираємося. Він увіткнув палицю у вугілля.

— Я вважаю, ми мусимо говорити про це. Не кожен має власний острів. Хтось працює на таких островах. Хтось працює на заводі. Дехто сидить без роботи. Дехто й без їжі.

— Замовкни вже, — обірвала Міррен.

— Замовкни назавжди, — додав Джонні.

— У нас на Бічвуді викривлений погляд на людство, — продовжив Гет. — Не думаю, що ви це усвідомлюєте.

— Замовкни, — сказала я. — Я дам тобі більше шоколаду, якщо ти мовчатимеш.

І Гет замовк, але змінився на обличчі. Він різко встав, підняв з піску камінь і щосили жбурнув. Він стягнув светра, скинув туфлі. А тоді зайшов у воду в джинсах.

Розлючений.

Я дивилася на м'язи його плечей у місячному світлі й бризки, які здійнялися, коли він занурився у воду. Він пірнув, і я подумала: якщо я не піду за ним зараз, він дістанеться Ракель. Якщо я не піду за ним зараз, він полишить нас. Брехунів, цей острів, нашу родину, мене.

Я скинула светра і пішла за Гетом у воду, у сукні. Я увірвалася у воду й попливла туди, де на спині лежав він. Вода прибрала з обличчя його вологе волосся, відкривши тонкий шрам на брові.

Я простягла до нього руку.

— Гет.

Він здригнувся. Став по пояс у воді.

— Пробач, — прошепотіла я.

— Я не кажу тобі замовкнути, Кейді, — сказав він. — Я ніколи не кажу тобі такого.

— Я знаю.

Він мовчав.

— Будь ласка, не замовкай, — попросила я.

Я відчула, як він ковзає очима по моєму тілі під мокрою сукнею.

— Я забагато говорю. Розводжуся про все.

— Я люблю, коли ти говориш, — сказала я, бо так воно й було.

Коли я зупинилася, щоб послухати, мені це сподобалося.

— Просто все змушує мене...

Він замовк.

— У світі все переплуталося, все.

— Так.

— Може, мені слід... — Гет узяв мої руки у свої й повернув їх, щоб побачити написи на долонях, — слід жити сьогодні і не турбуватися весь час.

Моя долоня була в його мокрій долоні.

Я тремтіла. Його руки були голі та мокрі. Колись ми постійно трималися за руки, та він не торкався мене все літо.

— Добре, що ти саме так дивишся на світ, — відповіла я.

Гет відпустив мене і знову ліг на воду.

— Джонні хоче, щоб я стулив пельку. Тобі та Міррен нудно мене слухати.

Я поглянула на його профіль. То був не просто Гет. То були сподівання й ентузіазм. Амбіції й міцна кава. Усе це було там, у ньому

— у розрізі його карих очей, у гладенькій шкірі, у вивернутій нижній губі. У його внутрішніх пружинах була прихована енергія.

— Я відкрию тобі таємницю.

— Яку?

Я знову торкнулася його руки. Він не забрав її.

— Коли ми кажемо «замовкни, Гет» — це зовсім не те, що ми хочемо сказати.

— Ні?

— Ми хочемо сказати, що любимо тебе. Ти нагадуєш нам, що ми егоїстичні покидьки. На відміну від тебе.

Він опустив очі. Посміхнувся.

— Ти справді так думаєш, Кейді?

— Так.

Мої пальці ковзали по його руці, простягнутій на воді.

— Не можу повірити, що ви у воді! — Джонні стояв по щиколотку в океані, підкотивши джинси. — Вона крижана. У мене зараз пальці повідмерзають.

— Вона приємна, коли зайдеш! — гукнув у відповідь Гет.

— Серйозно?

— Не дрейф! — горлав Гет. — Будь мужиком і зайди вже в ту гробану воду.

Джонні засміявся і зайшов. Міррен — за ним.

І то було неймовірно.

Серпанок ночі довкола нас. Шум океану. Ячання чайок.

8

ТІЄЇ НОЧІ я не могла заснути. Після опівночі він покликав мене на ім'я.

Я визирнула у вікно. Гет лежав на спині на дерев'яній доріжці, що веде в Уїндермір. Золоті ретривери, усі п'ятеро, лежали поряд із ним: Бош, Грендел, Поппі, Принц Філіп і Фатіма. Вони дружньо метляли хвостами.

Місячне сяйво надавало їм блакитного відтінку.

— Йди сюди, — покликав він.

Я пішла.

У мами не горіло світло. Решту острова поглинула темрява. Ми були самі, якщо не зважати на собак.

— Сунься, — сказала я.

Доріжка була неширока. Коли я лягла поряд із ним, наші руки торкнулися: моя — гола, його — в оливковій мисливській куртці.

Ми дивилися в небо. Там було так багато зірок, ніби вони влаштували святкування, грандіозну протизаконну вечірку, яку галактика затіяла після того, як людей було вкладено в ліжечка.

Я раділа, що Гет не намагається продемонструвати свої знання з астрономії і не розповідає якоїсь маячні про загадування бажань. Але при цьому я не знала, як дати раду в його тиші.

— Можна взяти тебе за руку? — запитав він.

Я вклала свою долоню в його.

— Усесвіт зараз видається таким величезним, — сказав він. — Мені потрібно триматися за щось.

— Я тут.

Його великий палець гладив мене по долоні. Усі мої відчуття зосередилися там, оживаючи від кожного дотику його шкіри до моєї.

— Я не впевнений, що я хороша людина, — озвався він незабаром.

— Я теж не впевнена, чи хороша я. Я імпровізую. Вдаю.

— Ага. — Гет на хвилинку замовк. — А ти віриш у Бога?

— Наполовину.

Я намагалася подумати про це всерйоз. Я знала, що Гета не влаштує абияка відповідь.

— Коли справи не дуже добрі, я молюся чи уявляю, що мене чує той, хто мене оберігає. Наприклад, кілька днів після того, як тато пішов, я думала про Бога. Для захисту. Але решту часу я просто продираюся крізь щоденне життя. Анітрохи не релігійно.

— Я більше не вірю, — сказав Гет. — Та подорож до Індії, злидні... Я не можу уявити Бога, який би допустив це. Потім я повернувся додому і став помічати це на вулицях Нью-Йорка. Хворі та голодні є навіть у найбагатшій нації світу. Я просто не можу уявити, що хтось оберігає їх. А це означає, що і мене не оберігає ніхто.

— Та це не робить тебе поганим.

— Моя мама вірить. Її виховали буддисткою, але зараз вона ходить до методистської церкви. Вона не надто тішиться мною.

Гет майже ніколи не говорив про свою матір.

— Ти не можеш вірити лише тому, що вона каже тобі «вір», — сказала я.

— Ні, питання в тому, як бути хорошою людиною, якщо більше не віриш.

Ми вдивлялися в небо. Ретривери зайшли до Уїндерміру крізь клапан для собак.

— Ти змерзла, — помітив Гет. — Давай я дам тобі куртку.

Мені було не холодно, але я сіла. Він теж сів. Розстібнув свою оливкову мисливську куртку і скинув її. Дав мені.

Вона була нагріта його тілом. Заширока в плечах. Тепер його руки були голі.

Я хотіла поцілувати його там, вдягнена в його мисливську куртку. Та не поцілувала.

Можливо, він кохав Ракель. Ті фотки в його телефоні. Та висушена троянда в конверті.

9

ЗА СНІДАНКОМ наступного ранку мама попросила мене переглянути татові речі на горищі Уїндерміру і взяти собі, що захочу. Решти вона збиралася спекатися.

Уїндермір гостроверхий та кутастий. У двох спальнях з п'яти похилий дах, і це єдиний будинок на острові, в якому є повноцінне горище. Тут є також великий ганок і сучасна кухня, з оновленими мармуровими стільницями, які виглядають трохи не до діла. Просторими кімнатами бігають п'ять ретриверів.

Ми з Гетом залізли на горище, прихопивши пляшки з холодним чаєм, і влаштувалися на підлозі. Тут пахло деревом. Крізь вікно всередину проникав квадрат світла.

Ми бували на горищі раніше.

Водночас ми тут ніколи не були.

Книжки були татовим читвом для відпусток. Спортивні мемуари, легкі детективи, скандальні одкровення рок-зірок, написані старими людьми, про яких я ніколи не чула. Гет не особливо придивлявся. Він сортував книжки за кольором обкладинки. Червона купка, блакитна, коричнева, біла, жовта.

— Хочеш щось почитати? — запитала я.

— Можливо.

— Як щодо «Першої бази» чи «Дороги в нікуди»?

Гет засміявся. Похитав головою. Вирівняв блакитну купку:

- «Запали з поганим мною»? «Зірка танцполу»?
Він знову засміявся. Потім умить став серйозним.
— Кейденс?
— Що?
— Замовкни.

Я дозволила собі довго не зводити з нього очей. Кожна риса його обличчя була такою рідною, та водночас я ніби бачила його вперше.

Гет посміхнувся. Сяючий. Сором'язний. Він став на коліна, зруйнувавши в процесі кольорові книжкові вежі. Простягнув руку і погладив моє волосся.

- Я кохаю тебе, Кейді. Справді.
Я нахилилася і поцілувала його.

Він торкався мого обличчя. Спустився рукою по шиї до моєї ключиці. Світло з горищного вікна падало на нас. Наш поцілунок був наелектризованим і ніжним,
і обережним, і впевненим,
налякав нас,
але був неймовірно правильним.

Я відчувала, як кохання перетікає від мене до Гета і від Гета до мене. Ми були теплі і змерзлі, молоді і старі, ми були живі.

Я думала: «Так і є. Ми вже кохаємо одне одного. Вже кохаємо».

10

НАС ЗАСТУКАВ ДІДУСЬ. Гет підстрибнув. Незграбно відступив у купу розсортованих за кольором книжок, розкиданих на підлозі.

- Я вас перервав, — сказав дідусь.
— Ні, сер.
— Авжеж, перервав.
— Вибач за пилюку, — мовила я.

Як незручно.

— Пенні подумала, що тут може бути щось, що я захочу прочитати.
Дідусь витягнув старе плетене крісло на середину і нахилився над книжками.

Гет залишився стояти. Йому доводилося згинатися під скошеним дахом горища.

- Обережно, молодий чоловіче.
— У якому сенсі?

— Голова. Ви можете забитися.

— А, дійсно, — сказав Гет. — Так, справді, я можу забитися.

— Тож будьте обережні, — повторив дідусь.

Гет розвернувся і пішов сходами вниз, не зронивши більше ані слова. Ми з дідусем хвильку посиділи мовчки.

— Він любить читати, — нарешті озвалась я. — Я думала, раптом він захоче взяти щось із татових книжок.

— Ти дуже дорога мені, Кейді, — сказав дідусь, поплескавши мене по плечу. — Моя перша онучка.

— Я теж люблю тебе, дідусю.

— Пам'ятаєш, як я повів тебе на бейсбол? Тобі було лише чотири.

— Звісно.

— Ти ніколи не куштувала «Крекер Джек»^[4].

— Ага. Ти купив мені дві пачки.

— Мені довелося посадити тебе на коліна, щоб тобі було видно гру. Ти це пам'ятаєш, Кейді?

Я пам'ятала.

— Розкажи мені.

Я знала, що дідусь хотів почути від мене. Він досить часто просив мене щось розповісти. Йому подобалося переповідати родинні історії Синклерів, перебільшуючи важливість подій. Він завжди питав: «А що це означало для тебе?» — і чекав у відповідь подробиць. Картинок. Засвоєного уроку.

Зазвичай я обожнювала розповідати і слухати ті історії. Легендарні Синклери, як нам було весело, якими гарними ми були. Але того дня мені не хотілося.

— Це була твоя перша бейсбольна гра, — підказав дідусь. — Після неї я купив тобі пластикову бейсбольну биту, і ти відпрацьовувала удар на майданчику в Бостоні.

Чи знав дідусь, що він перервав? І якщо знав, то як поставиться до цього? Коли ми знову побачимось із Гетом?

Він розійдеться з Ракель? Що відбуватиметься між нами?

— Тобі захотілося приготувати «Крекер Джек» удома, — вів далі дідусь, хоча знав, що мені відома ця історія. — І Пенні допомогла тобі приготувати його. Але ти плакала, що у тебе немає білих і червоних коробочок, аби його туди скласти. Пам'ятаєш?

— Так, дідусю, — здалась я. — Того ж дня ти поїхав назад на стадіон і купив іще дві упаковки. Дорогою додому ти з'їв попкорн, а коробки віддав мені. Я пам'ятаю.

Задоволений, він встав, і ми разом пішли з горища. Дідусь спускався невпевнено, тож сперся рукою мені на плече.

Я ЗНАЙШЛА ГЕТА на прибережній доріжці і побігла туди, де він стояв, дивлячись на океан. Вітер, що посилювався, скуйовдив мені волосся, і воно лізло в очі. Коли ми поцілувалися, його губи були солоні.

11

БАБУСЯ ТІППЕР ПОМЕРЛА від серцевого нападу за кілька місяців до п'ятнадцятого літа. Навіть постарівши, вона лишалася чарівною жінкою. Сиве волосся, рожеві щічки; висока, худорлява. Це вона прищепила мамі любов до собак. У неї завжди було двоє, а часом і четверо золотих ретриверів з тих часів, коли дівчата були малі, і аж до її смерті.

Вона деколи поспішала з висновками і не однаково ставилася до онуків, та водночас вона була добра. Якщо дітьми ми прокидалися рано, то могли піти в Клермонт і розбудити бабусю. Вона завжди тримала в холодильнику тісто, яке випікала у жерстяних формочках, дозволяючи їсти досхочу теплих мафінів, поки решта острова спить. Вона брала нас із собою збирати ягоди і допомагала нам пекти пиріг чи щось на кшталт цього, називаючи це «сламп», який ми з'їдали того ж вечора.

Одним з її благодійних проектів була щорічна вечірка на користь Аграрного інституту на Мартас-Він'ярді. Усі ми брали в ній участь. Свято влаштувалося надворі, у гарних білих шатрах. Малеча бігала довкола у святковому вбранні, але без взуття. Ми з Джонні, Міррен та Гетом цупили чарки з вином і почувалися захмеленими й дурними.

Бабуня танцювала з Джонні, і з татом, і з дідусем, притримуючи рукою краєчок спідниці. Колись у мене була фотографія бабуні з однієї такої вечірки. На ній вона у вечірній сукні і з поросям.

П'ятнадцятого літа на Бічвуді бабусі Тіппер не вистачало. Клермонт спорожнів.

Клермонт — триповерховий сірий будинок у вікторіанському стилі з башточкою нагорі та терасою по периметру. Всередині повно

справжніх карикатур із «Нью-Йоркера», родинних фотографій, вишитих подушок, статуєток, прес-пап'є зі слонової кістки, опудал рибин на підставках. Скрізь, скрізь, скрізь — гарні речі, дібрані Тіппер та дідусем. На галявинці перед будинком — здоровенний стіл для пікніків, достатньо великий для обіду на шістнадцять персон, а неподалік від нього — підвішена до розлогого клена гойдалка з покривки.

Бабуня любила крутитися на кухні й планувати пікніки. У своїй майстерні вона шила клаптикові ковдри, і гудіння її швацької машинки заповнювало перший поверх. У блакитних джинсах та гумових рукавицях вона була королевою садівників.

Тепер у будинку стало тихо. Ані куховарських книг, залишених розгорнутими на столі, ані класичної музики, що долинала б з музичного центру на кухні. Та в усіх мильницях і досі було улюблене бабусине мило. І то її дерева і квіти росли в саду. І ще були її дерев'яні ложки, її матер'яні серветки.

Одного дня, коли поряд не було нікого, я зайшла в її майстерню в глибині першого поверху. Я торкалася її тканин, яскравих блискучих гудзиків, кольорових ниток.

Я почала танути — спершу голова і плечі, за ними стегна і коліна. Невдовзі я перетворилася на калюжу, яка просочувала візерунчасті бавовняні тканини. Я увібралася в ковдру, яку вона вже ніколи не доробить, вкрила іржею металеві деталі її машинки. Годину чи дві я була цілком зневоднена, я сама була суцільним зневодненням. Моя бабуся, моя бабуся. Вона пішла назавжди, хоча запах її парфумів від Шанель і досі лишався в тканині.

Мене знайшла мама.

Привела мене до тями, сказала опанувати себе. Бо я могла. Бо я мусила. Вона сказала глибоко вдихнути і підвестися. І я зробила те, що вона просила. Знову.

Мама хвилювалася за дідуся. Після смерті бабусі він гірше ходив, притримувався за стільці і столи, щоб не впасти. Дідусь був головою родини. Вона не хотіла, щоб він розклеївся. Хотіла, аби він відчував, що його діти й онуки і тепер поряд, сильні й веселі, як завжди. Це важливо, сказала вона; благородно; найкраще, що можна зробити. Не розхитуй ситуацію, сказала вона. Не нагадуй людям про втрату. «Розумієш, Кейді? Тиша — захисний панцир від болю».

Я все зрозуміла, і мені вдалося викреслити бабуню Тіппер із розмов так само, як я викреслила батька. Безрадісно, але ретельно. За столом із тітками, на катері з дідусем, навіть з мамою наодинці я вдавала, що цих двох надважливих для мене людей ніколи не існувало. Решта Синклерів поводитися так само. Збираючись разом, ми широко посміхалися. Ми чинили так само, і коли Бесс пішла від дядька Броді, і коли дядько Вільям покинув Керрі, і коли бабусин пес Пепперміл помер від раку.

Проте Гет ніколи цього не розумів. Взагалі-то він досить часто говорив про мого батька. Для тата Гет був достойним суперником у грі в шахи і водночас вдячним слухачем розповідей про військову історію, тож вони проводили певний час разом. «Пам'ятаєш, як твій тато піймав і посадив у відро того великого краба?» — казав Гет. Або, звертаючись до мами: «Минулого року Сем сказав мені, що в сараї для човнів є набір для рибальства, не знаєте, де він?»

Одного разу за обідом раптом запала тиша, коли Гет згадав бабуню. А коли Гет сказав: «Я сумую за тим, як вона стояла біля стола і готувала нам десерт, а ви? Це було дуже в її стилі», — Джонні довелося розпочати голосно розповідати щось про Вімблдон, доки збентеження не розвіялося.

Щоразу, як Гет казав подібні речі — так невимушено, щиро і легковажно, — мої вени розтиналися. Мої зап'ястки вибухали. Кров стікала по долонях. У голові паморочилося. Я шкандибала геть з-за столу чи впадала від сорому в тиху агонію, сподіваючись, що ніхто з родичів не помітить цього. Особливо мама.

Гет натомість майже завжди це помічав. Коли кров крапала на мої голі ступні чи заливала книжку, яку я читала, він був добрий до мене. Він перев'язував мої зап'ястки м'якими білими бинтами і розпитував мене про те, що сталося. Він говорив зі мною про тата й бабусю, ніби розмови могли полегшити біль. Ніби рани потребували уваги.

Він лишався не таким, як ми, попри роки разом.

КОЛИ МОЇ РАНИ не кровоточили, і коли Джонні та Міррен плавали з маскою та трубкою чи сварили малечу, чи коли всі лежали на канапах і дивилися в Клермонті кіно на великому екрані, ми з Гетом тікали від усіх. Ми сиділи на гойдалці з покришки, переплівшись руками й ногами, торкаючись теплими губами прохолодної, як сама ніч, шкіри. Уранці ми часом пірнали, сміючись, у клермонтський

підвал, покреслений рядами винних пляшок та енциклопедій. Там ми цілувалися й раділи існуванню одне одного, почувавшись таємничими і щасливими. Інколи він писав мені записки й лишав під подушкою разом із невеличкими подарунками.

Хтось сказав, що роман має містити низку невеликих потрясінь. Я переживаю їх, проводячи час із тобою.

Ось тобі зелена зубна щітка. Вона не виражає моїх почуттів як слід.

Вчорашній вечір з тобою кращий за шоколад.

От я дурний — думав, що немає нічого кращого за шоколад.

Як глибоко символічний жест дарую тобі цю плитку «Воуж» ^[5], яку купив, коли ми всі їздили до Едгартауна. Можеш з'їсти її чи просто покласти поряд і почуватися зверхньо.

Я не відповідала, але малювала Гетові олівцями смішні картинки, на яких ми були вдвох. Прості фігурки — ручки, ніжки, голова — махають, стоячи перед Колізеєм чи Ейфелевою вежею, на вершині гори, на спині дракона. Він чіпляв їх над ліжком.

Гет не втрачав жодної нагоди торкнутися мене. Під столом за обідом, у кухні, коли там нікого не було. Потайки і відкрито, за спиною дідуся, поки той кермував моторним човном. Я не відчувала бар'єрів між нами. Коли ніхто не бачив, я торкалася Гетових вилиць, пробігала по спині. Я брала його за руку, притискала великий палець до зап'ястка і відчувала, як у його венах пульсує кров.

12

ОДНІЄЇ НОЧІ у липні п'ятнадцятого літа я пішла купатися на маленький пляж. Сама. Де були Гет, Джонні та Міррен?

Я не знаю, справді.

Ми часто грали у скрабл ^[6] у Ред-Гейті. Може, вони були й там. А може, й у Клермонті, де під акомпанемент тітчиних сварок їли джем із морської сливи, намащуючи його на галетне печиво.

У будь-якому разі, я зайшла у воду в спідній білизні та нічній сорочці. Очевидно, коли я прийшла на пляж, на мені більше нічого не було. На піску мого одягу так і не знайшлося. Як і рушника.

Чому?

Цього я теж на правду не знаю.

Напевне, я далеко запливла. Берег оточують великі скелі, кострубаті, чорні; у сутінках вони завжди мають зловісний вигляд. Напевне, я занурилася у воду з головою і врзалася в одну з таких скель.

Як я вже сказала, я не знаю.

Я пам'ятаю тільки це: я поринула в океан, просто на кам'янисте дно, і я бачила підвалини Бічвуду, і мої руки та ноги заціпило, а пальці були холодні. Я падала, а пасма водоростей пропливали повз мене.

Коли мама знайшла мене, я лежала, зіщулившись, на межі піску і води. Мене страшенно трусило. Дорослі загорнули мене в ковдри. Намагалися зігріти мене в Каддлдауні. Вони напоїли мене чаєм і тепло вдягнули, та попри це я тремтіла й не могла говорити, тож мене відправили в лікарню на Мартас-Він'ярді, де обстежували протягом кількох днів. Переохолодження, проблеми з дихальними шляхами, і, схоже, якась черепно-мозкова травма, хоча знімки нічого не показали.

Мама лишилася зі мною, жила в готелі. Я пам'ятаю сумні, сірі обличчя тітки Керрі, тітки Бесс і дідуся. Я пам'ятаю, що відчувала, ніби легені чимось наповнені, ще довго після того, як лікарі сказали, що вони чисті. Я пам'ятаю, як мені здавалося, що я більше ніколи не зігріюся, навіть коли мені сказали, що в мене вже нормальна температура. Боліли руки. Боліли ноги.

Мама забрала мене одужувати у Вермонт. Я лежала в ліжку в темряві, і мене переповнювала жалість до себе. Бо мені було погано, а ще більше тому, що Гет жодного разу не зателефонував.

І не написав. Хіба ми не були закохані? Хіба ні?

Я написала Джонні два чи три дурних від кохання листи з проханням дізнатися, як справи у Гета. У Джонні вистачило такту їх проігнорувати. Ми — Синклери, а Синклери так не поведуться.

Я припинила писати і видалила всі листи з папки «Надіслані». Вони були нікчемні і тупі.

Вишенька на торті — Гет вивітрився, коли я була в біді. Ще одна вишенька — це була лиша курортна інтрижка. Остання вишенька — можливо, він любив Ракель. Хоч там як, ми жили задалеко одне від одного.

Хоч там як, наші родини були заблизькі. У мене не було пояснень.

Я знала лише, що він мене покинув.

13

ЛАСКАВО ПРОШУ до мого мозку.

По кістках моїх шиї та черепа прокочується вантажівка. Хребет ламається, голова тріскається, мізки витікають. В очах мерехтять тисячі зірочок. Світ перевертається.

Я блюю. Я непритомнію.

Це відбувається постійно. Такий собі звичайний день.

Біль розпочався через шість тижнів після нещасного випадку. Ніхто не міг сказати напевне, чи були вони пов'язані, але це не позбавляло від блювання, втрати ваги та всеохопного жаху.

Мама водила мене на МРТ і комп'ютерну томографію. Голки, апарати. Ще голки, ще апарати. Вони шукали пухлини, менінгіт, казна-що. Щоб не так боліло, мені призначили пігулки, і ще пігулки, і ще пігулки, тому що перші не подіяли і другі не подіяли так само. Призначали і призначали, навіть не знаючи, що зі мною не так. Намагаючись просто зменшити біль.

«Кейденс, — казали лікарі, — не вживай забагато пігулок. Кейденс, — казали вони, — остерігайся звикання. А проте, Кейденс, не забувай приймати ліки».

У мене було стільки оглядів, що вже й не порахуєш. Урешті-решт лікарі визначилися з діагнозом. Кейденс Синклер-Істмен: хронічний посттравматичний головний біль, відомий як ХПГБ. Мігрені, спричинені черепно-мозковою травмою.

Зі мною все буде гаразд. Я не помру.

Просто мені часто болітиме.

14

ПРОЖИВШИ РІК у Колорадо, батько захотів побачитися зі мною. Взагалі-то він наполягав на тому, щоб я поїхала з ним до Італії, Франції, Німеччини та Шотландії — у десятитижневу подорож, яка починалася в середині червня, і це означало, що шістнадцятого літа я взагалі не потраплю на Бічвуд.

— Чудовий час для поїздки, — жваво зазначила мама, збираючи мої валізи.

— Чому?

Я лежала на підлозі своєї кімнати, залишивши всю роботу їй. Голова боліла.

— Дідусь ремонтує Клермонт. — Мама згортала шкарпетки кульками. — Я вже мільйон разів тобі говорила.

Я не пам'ятала.

— Чому?

— Так йому заманулося. Цього літа він житиме в Уїндермірі.

— А ти допомагатимеш йому?

Мама кивнула.

— Він не може лишитися з Бесс чи Керрі. А ти ж знаєш — йому потрібен догляд. Хай там як. Ти чудово розвієшся в Європі.

— Краще б я поїхала на Бічвуд.

— Ні, — строго сказала мама.

У ЄВРОПІ я блювала в маленькі відерця та регулярно чистила зуби британською зубною пастою із присмаком крейди. Я лежала долілиць на підлозі в туалетах декількох музеїв, відчуваючи холодні кахлі під щокою, поки мій мозок розріджувався і, булькочучи, просочувався назовні крізь вухо. Мігрені полишали мою кров, розтікаючись по незнайомих готельних простирадлах, крапаючи на підлогу, всотуючись у килими, просякаючи залишки круасанів та мереживного італійського печива.

Я чула, як тато кличе мене, та ніколи не відповідала, перш ніж подіють ліки.

Цього літа я не їздила до Брехунів.

Ми ніколи не спілкувалися впродовж навчального року. Принаймні дуже мало, хоча й намагалися, коли були менші. Протягом вересня ми зазвичай писали повідомлення, позначали одне одного на літніх фотках, але десь за місяць спілкування сходило нанівець. Якимсь чином магія Бічвуду ніколи не проникала в наше повсякденне життя. Нам не хотілося говорити про шкільних друзів, клуби та спортивні команди. Натомість ми знали, що наша прив'язаність оживе, щойно ми знов побачимося наступного червня на причалі, де вода мерехтить у променях блідого сонця, а в повітрі зависли солоні бризки.

Але того року, коли зі мною стався нещасний випадок, я днями, ба навіть тижнями, не була в школі. Я пропустила забагато занять, і директор повідомив, що мене лишають на другий рік. Я припинила грати в теніс та футбол. Я не могла сидіти з малечею. Не могла керувати машиною. Ті, хто був мені друзями, перетворилися на знайомих. Кілька разів я писала Міррен. Телефонувала і лишала

повідомлення, за які згодом мені було соромно, стільки в них було самоти і мізерності.

Я телефонувала також і Джонні, та його голосова пошта була переповнена.

Я вирішила більше не намагатися. Я не хотіла говорити того, що змушувало мене почуватися слабкою.

Коли тато повіз мене до Європи, я знала, що Брехуни зараз на острові. Дідусь не провів на Бічвуд телефонного зв'язку, а мобільники там не ловили, тож я писала листи електронкою. Не схожі на мої жалібні голосові повідомлення, вони були, натомість, чарівними посланнями від людини, яка позбавилася головного болю.

Майже.

Міррен!

Вітаннячка з Барселони, де мій тато скуштував равликів у бульйоні. У нашому готелі все золоте. Навіть сільнички. Він блискучо-мерзенний.

Напиши мені, як пустують твої малі, і до якого коледжу ти вступиш, і чи знайшла ти справжнє кохання.

Кейденс

Джонні!

Бонжур із Парижа, де мій тато скуштував жабу.

Я бачила Ніку Самофракійську^[7]. Надзвичайне тіло. Без рук.

Сумую за вами, народ. Як там Гет?

Кейденс

Міррен!

Привіт із шотландського замку, де мій тато скуштував гаггіс. Тобто мій тато з'їв бараняче серце, печінку й легені, змішані з вівсянкою і зварені в баранячому шлунку.

Тепер ти знаєш, мій тато типу серцеїд.

Кейденс

Джонні!

Я в Берліні, де мій тато скуштував кров'янку.

Плавайте з маскою і трубкою за мене. Їжте чорничний пиріг. Розпалюйте вогнища. І розкажіть мені про це. Мені страшенно нудно, і, якщо ви не підкоритеся, я винайду для вас довершені покарання.

Кейденс

НЕ ТЕ ЩОБ я дуже здивувалася, що вони не відповідали. До того ж найближчий Інтернет був аж на Він'ярді, і Бічвуд був окремим закритим світом. Коли опиняєшся там, решта Всесвіту здається всього лише неприємним сном.

Європа ж узагалі може навіть не існувати.

15

ЩЕ РАЗ ЛАСКАВО ПРОШУ до прекрасної родини Синклерів. Ми віримо в тренування на свіжому повітрі. Ми віримо в те, що час лікує. Ми віримо, хоча й не кажемо про це вголос, у призначені ліки і коктейльні вечірки.

Ми не обговорюємо проблем у ресторанах. Ми не віримо в зовнішні ознаки розпачу. Наші верхні губи натягнуті, і, можливо, ми саме тому такі цікаві іншим, що не відкриваємо їм своїх сердець.

Можливо також, що нам подобається цікавість людей до нас.

Тепер у Бурлінгтоні лише ми з мамою та собаки. Ми не такі відомі, як дідусь у Бостоні, і не такі важливі, як уся наша родина на Бічвуді, та

попри це я знаю, що люди думають про нас. Ми з мамою — дуже схожі, живемо у великому будинку на верхівці пагорба. Граційна мама і хвороблива донька. У нас високі вилиці, широкі плечі. Ми посміхаємося, показуючи зуби, коли ходимо містом у справах.

Хвороблива донька мало говорить. Ті, хто знає її по школі, воліють триматися осторонь. Вони однаково не знали її до того, як вона захворіла. Вона і тоді була мовчазна.

Тепер вона рідко з'являється в школі. А коли з'являється, то зі своєю блідою шкірою і вологими очима має вигляд пафосно-трагічний, немов героїня роману, яка страждає на сухоти. Часом напади трапляються з нею в школі і вона з криком падає на підлогу. Вона лякає інших учнів. Навіть найдобріші з них уже втомилися водити її до медсестри.

Та разом з тим навколо неї є ореол шику й загадковості, завдяки якому вона, попри відсутність необхідної для старшої школи привабливості, уникає глузування та ізоляції. Її мати з Синклерів.

Звісно, я не почуваюся загадково, коли пізно ввечері їм курячий суп із жерстянки або коли лежу під лампами денного світла в медичному кабінеті. І навряд чи шикарно те, як ми з мамою лаємося після того, як тато пішов.

Я прокидаюся від того, що вона стоїть у дверях моєї спальні, витріщаючись на мене.

— Не стій над душею.

— Я люблю тебе. Я піккуюся про тебе, — каже вона, притискаючи долоню до серця.

— Припини вже.

Якби я могла, то грюкнула б дверима у неї перед носом. Та я не можу встати.

Часто я знаходжу папірці, схожі на записи про те, що я з'їла в той чи інший день. Тости з джемом, але лише один з двох; яблука з попкорном; салат з родзинками; шоколадка; паста. Пиття? Протеїни? Забагато імбирного елю.

Не дуже шикарно те, що я не можу керувати машиною. І не надто загадково бути вдома в суботній вечір, читаючи книжку в кублі смердючих ретриверів. Однак я не захищена від того, щоб мене вважали загадковою, однією із Синклерів, членом привілейованого

клану особливих людей, персонажем загадкової, важливої історії, тому що я справді належу до цього клану.

Мама не захищена від цього так само. Такими вже нас виховали.

Синклери. Синклери.

Частина 2. Вермонт

16

КОЛИ МЕНІ БУЛО ВІСІМ, тато подарував мені на Різдво стос книжок.

Вони називалися за кольорами обкладинок: «Жовта книга казок», «Блакитна книга казок», «Малинова книга казок», «Зелена», «Сіра», «Коричнева», «Помаранчева».

Усередині були казки з усього світу, варіації варіацій знайомих історій.

Читаючи їх, чуєш, як в одній історії відлунюється інша, а в тій — ще одна.

Так багато історій починаються однаковими словами: «Колись дуже давно» чи «Жило собі троє...»

Троє поросят, троє ведмедів, троє солдат, троє цапів. Троє принцес.

Відтоді як я повернулася з Європи, я теж написала декілька власних. Варіацій.

У мене повно часу, тож дозвольте розповісти вам казочку. Як я вже сказала, варіацію однієї з тих, що ви вже чули.

КОЛИСЬ ДУЖЕ ДАВНО жив собі король, і було у нього троє вродливих доньок. Що старшим він ставав, то більше думав про те, хто з них має успадкувати королівство, бо жодна ще не вийшла заміж і в нього не було спадкоємця. Король вирішив попросити доньок висловити свою любов до нього.

Він сказав найстаршій доньці:

— Розкажи, як ти мене любиш.

Вона любила його, як усе золото королівства.

І він сказав середній доньці:

— Розкажи, як ти мене любиш.

Її любов була міцніша від сталі.

І тоді він сказав найменшій доньці:

— Розкажи, як ти мене любиш.

Вона довго думала, перш ніж відповісти. Нарешті вона сказала, що любить батька так, як м'ясо любить сіль.

— Тоді ти зовсім не любиш мене, — сказав король. Він вигнав доньку з палацу і підняв за нею міст, аби вона не могла повернутися.

Отож, наймолодша донька вирушає у ліс, і є у неї лише пальтечко та одна хлібина. Вона продирається крізь сувору зиму, ховаючись під деревами. Дівчина приходить у готель і наймається помічницею кухаря.

Минають дні, і принцеса вивчає світ кухні як свої п'ять пальців. Урешті-решт вона обходить у майстерності свого хазяїна і слава про її страви поширюється по всьому королівству.

Минають роки, і найстарша принцеса виходить заміж. Кухар із готелю готує їжу для святкового столу.

Наприкінці бенкету подають запечене поросся. Це улюблена страва короля, та цього разу її приготовано без солі.

Король куштує шматочок. Потім іще один.

— І хто ж це посмів подати таке гидке поросся на весіллі майбутньої королеви? — кричить він.

Кухар-принцеса вийшла до батька, але вона так змінилася, що він її не впізнав.

— Я не подам вам солі, Ваша Величносте, — пояснює вона. — Хіба ж ви не вигнали власної доньки за те, що вона вважала її цінною?

Після цих слів король розуміє, що перед ним — його донька і що саме вона любить його найбільше.

А що далі?

Найстарша та середня доньки весь цей час жили з батьком. Він був прихильніший то до однієї, то до іншої. Постійні змагання віддалили їх одну від одної. Тепер, коли повернулася найменша, він відбирає королівство у найстаршої, яка щойно вийшла заміж. Вона не стане королевою. Середня та старша сестри обурені.

Спершу найменша донька ніжитья в батьківській любові. Та невдовзі вона розуміє, що король — божевільний та одержимий владою. Їй судилося стати королевою та водночас — до кінця своїх днів піклуватися про старого тирана, який втрачає глузд. Вона не покине його, хоч яким би хворим він був.

Вона залишиться тому, що любить його так само сильно, як м'ясо потребує солі?

А чи тому, що він пообіцяв їй королівство? Їй уже важко розрізнити.

ВОСЕНИ ПІСЛЯ ПОДОРОЖІ у Європу я розпочала один проект. Щодня я віддавала бодай одну зі своїх речей.

Я надіслала Міррен стару Барбі з супердовгим волоссям, яку ми в дитинстві не могли поділити. Відправила Джонні смугастий шалик, який багато носила. Джонні подобаються смужки.

Для старших Синклерів — мами, тіток, дідуся — накопичення гарних речей було метою всього життя.

Хто помре, зібравши найбільшу кількість речей, той і виграв. А що виграв, хотіла б я знати?

Колись я теж любила гарні речі. Як і мама, як і вся наша родина. Та це більше не про мене.

Мама наповнила наш будинок у Бурлінгтоні сріблом та кришталем, подарунковими виданнями та кашеміровими ковдрами.

Пухнасті килими вкривають підлогу в кожній кімнаті, а стіни завішані картинами місцевих художників, якими мама опікується. Їй подобається китайська порцеляна, і вона виставляє її у їдальні. Замість цілком ще притомного «сааба» вона купила БМВ.

Жоден із цих символів процвітання і смаку не має практичної цінності.

«Краса — вже сама по собі цінність, — не погоджується мама. — Вона створює певну атмосферу місця, відчуття власної історії. Навіть просто дарує насолоду. Ти взагалі чула щось про насолоду?»

Та я думаю, вона і мені, і собі бреше про те, нащо їй усі ці речі. Нова доза покупок дає матері можливість, хай навіть на мить, відчути себе могутньою. Я думаю, що будинок, наповнений гарними речами, і дорогі картини із зображенням мушель від її креативних друзів, і ложки від «Тіффані» дають їй відчуття статусу. Старовинні та східні килими показують людям, що нехай вона і собаківниця, яка покинула коледж Брин-Мор, та у неї є влада, тому що є гроші.

ВІДДАЮ ЗАДАРМА: ПОДУШКУ. Я ношу її з собою містом. На вулиці, спираючись на стіну бібліотеки, стоїть дівчина. На землі біля її ніг — картонний стаканчик для монет. Вона не набагато старша за мене.

— Хочеш подушку? — питаю в неї. — Я випрала наволочку.

Вона бере подушку і сідає на неї.

Цієї ночі мені незручно спати, та це на краще.

ВІДДАЮ ЗАДАРМА: «КОРОЛЬ ЛІР» у м'якій обкладинці, якого я читала протягом другого року старшої школи. Знайдено під ліжком.

Подарувала громадській бібліотеці. Мені не треба її перечитувати.

ВІДДАЮ ЗАДАРМА: ФОТОГРАФІЮ бабуні Тіппер у блакитній вечірній сукні та з поросям на руках з благодійної вечірки на користь Аграрного інституту.

Дорогою додому я зайшла до «Гудвілла»^[8].

— Що, Кейденс, ось так просто віддаєш? — каже Петті з-за прилавку.

— Це моя покійна бабуся.

— Вона була вродлива, — каже Петті, роздивляючись фото. — Точно не хочеш залишити фото собі? Можна ж віддати просто рамку.

— Точно.

Бабуся померла. Те, що у мене буде її фотографія, нічого не змінить.

— ТИ ЗНОВ ХОДИЛА до «Гудвілла»? — питає мама, коли я повертаюся додому. Вона нарізає персики тонкими скибочками спеціальним фруктовим ножом.

— Так.

— Чого ти позбулася цього разу?

— Лише старої бабусиної фотки.

— З поросям? — Її губи судомно сіпнулися. — О, Кейді.

— Вона моя, і я вирішила її віддати.

Мама зітхає.

— Ще собаку віддай, і тобі цього ніколи не пробачать.

Я присідаю до ретриверів. Бош, Грендел і Поппі вітають мене тихим домашнім гарчанням. Вони — наші родинні собаки, виховані, з ідеальною родовідною. Чистокровні золоті ретривери. Мама, звісно, розводила цуциків для бізнесу і не залишала їх усіх удома, але вони утримувалися на заміській фермі маминого партнера разом з іншими племінними собаками.

— Я б ніколи такого не зробила.

Я шепочу собакам, як люблю їх, у їхні м'які кудлаті вуха.

ЯКЩО ВБИТИ В ГУГЛІ «черепно-мозкова травма», то більшість веб-сайтів, присвячених цій темі, пише, що вибіркова амнезія може

бути її наслідком. Коли мозок уражений, немає нічого незвичайного в тому, що пацієнтка дещо забуває. Вона не здатна навіть до пуття розповісти, як саме травмувалася.

Та я не хочу, аби люди знали, що я — така. Досі така — після всіх цих оглядів, і обстежень, і ліків.

Я не хочу на собі тавра інвалідності. Я не хочу більше ліків. Не хочу більше лікарів і стурбованих вчителів. Бачить Бог, досить з мене лікарів.

Що я пам'ятаю з того літа, коли стався нещасний випадок?

Як я закохалася у Гета на порозі кухні Ред-Гейту.

Квітку шипшини для Ракель, і ніч, втоплену у вині, і як я закипала від злості. Як вдавала, що все нормально. Готувала морозиво. Грала в теніс.

Тришарові смори і як Гет розізлився, коли ми сказали йому замовкнути. Купання вночі.

Як ми з Гетом цілувалися на горищі.

Як я слухала історію про «Крекер Джек» і як допомагала дідусеві спускатися сходами.

Гойдалку, підвал, доріжку навколо острова. Ми з Гетом в обіймах одне одного. Як Гет помічав мої рани. Ставив мені запитання. Робив перев'язки.

Оце майже й усе.

Бачу: рука Міррен тримає каністру пального для моторних човнів, золотавий лак на пальчиках облупився.

Бачу: мамине напружене обличчя. Вона питає: «Пірати Карибського моря?»

Бачу: ноги Джонні збігають сходами Клермонту до сараю для човнів.

Бачу: дідусь прихилився до дерева, на його обличчі відблиски вогнища.

Бачу: всі ми, четверо Брехунів, рвемо боки від реготу. Але з чого саме ми сміємося? Що нас розвеселило і де ми були?

Я не знаю.

Коли я не пам'ятала щось із п'ятнадцятого літа, я питала маму. Моя забудькуватість лякала мене. Я хотіла припинити пити ліки, чи замінити їх, чи проконсультуватися з іншим лікарем.

Я мріяла згадати те, що забула. Одного дня пізньої осені, тієї осені, коли мене обстежували на смертельні хвороби, мама заплакала.

— Ти питаєш мене знову і знову. Ти не пам'ятаєш, що я кажу.

— Вибач.

Говорячи, вона налила собі склянку вина.

— Ти почала розпитувати мене. «Що сталося? Що сталося?» Я сказала тобі правду, Кейденс. Я щоразу так робила, і ти повторювала за мною. Та наступного дня ти питала те саме знов.

— Вибач, — повторила я.

— Ти досі питаєш мене майже щодня.

Це правда, я не пам'ятаю, що зі мною сталося. Не пам'ятаю, що було до і після того. Не пам'ятаю, як ходила по лікарях. Я усвідомлювала, що так, авжеж, ходила, бо мені ж поставили діагноз і призначили ліки, але майже все лікування стерлося з пам'яті.

Я глянула на маму. На її оскаженіло-схвильоване обличчя, на її сльозаві очі, на губи, розслаблені від вина.

— Ти мусиш припинити запитувати, — сказала вона. — Лікарі вважають, що буде краще, якщо ти пам'ятатимеш усе по-своєму.

Я вмовила її розповісти мені ще раз, востаннє, і записала її відповіді, щоб підглядати в них, коли виникне потреба. Завдяки цьому я можу розповісти вам про нещасний випадок під час нічного купання, і про скелі, і про переохолодження, і про проблеми з диханням, і про мозкову травму, що так і лишилася під питанням.

Я більше ніколи нічого не питала в матері. Я багато чого не розумію, зате вона лишається цілком тверезою.

19

ТАТО ЗБИРАЄТЬСЯ ЗАБРАТИ МЕНЕ до Австралії та Нової Зеландії на ціле сімнадцяте літо. Я не хочу їхати.

Я хочу повернутися на Бічвуд. Я хочу побачити Міррен і позасмагати з нею на пляжі, розмірковуючи про майбутнє. Я хочу сперечатися із Джонні, і плавати з маскою і трубкою, і готувати морозиво. Я хочу розпалювати вогнища на маленькому пляжі. Я хочу повалятися в гамаку на терасі Клермонту і знову бути однією з Брехунів, ну якщо це взагалі можливо.

Хочу згадати свій нещасний випадок.

Хочу дізнатися, чому зник Гет. Не розумію, чому він не пішов тоді купатися зі мною. Чому я була на маленькому пляжі сама. Чому я плавала у спідньому і чому на піску не було мого одягу. І чому він звалив, коли мені було погано.

Цікаво, чи кохав він мене. Чи кохав він Ракель. Ми з татом вирушаємо до Австралії за п'ять днів. Даремне я погодилася.

Я схлипувала, вдаючи нещасну. Я сказала мамі, що не маю бажання побачити світ. А хочу натомість побачитися з рідними. Я сумую за дідусем.

Ні.

Якщо я поїду до Австралії, мені погіршає. Голова вибухне від мігреней, мені краще не літати. І не їсти незвичної їжі. І не змінювати часових поясів. І що, як я загублю свої ліки?

Годі. За все вже заплачено.

Я вигулюю собак рано-вранці. Я завантажую брудний посуд у посудомийку і згодом виймаю чистий. Я вдягаю сукні і користуюсь рум'янами. Я з'їдаю все, лишаючи чисту тарілку. Я дозволяю мамі обіймати мене і гладити моє волосся. Я кажу, що хочу провести літо не з татом, а з нею.

Ну будь ласка.

Наступного дня дідусь приїхав до Бурлінгтона і лишився в кімнаті для гостей. Він був на острові з середини травня, а сюди йому довелося діставатися човном, автомобілем та літаком. Після смерті бабусі Тіппер він іще не бував у нас.

Мама забирає його з аеропорту, поки я накриваю на стіл. Вона купила смажену курку та гарніри в міському магазині делікатесів.

Дідусь дуже схуд з того часу, як ми бачилися. Його сиве волосся жмутиками стирчить навколо вух, він схожий на пташеня. Шкіра його обвисла, а сам він якось осів, від чого у нього з'явився живіт, — не таким я пам'ятала дідуся. Він завжди видавався непереможним зі своїми широкими рівними плечима і міцними зубами.

Дідусь із тих людей, у яких є гасла. «Ніколи не приймай відповіді “ні”», — любить повторювати він. Або: «Ніколи не сідай на задніх рядах. Переможці сидять попереду».

Ми, Брехуни, звикли лише заковувати очі у відповідь на його приказки — «Не будь ганчіркою — їх ніхто не любить»; «Ніколи не

жалійся і нічого не пояснюй», — та все ж вважали його взірцем мудрості в дорослих темах.

На дідусеві смугасті бавовняні шорти і лофери^[9]. Його ноги — довгі, худі, старечі. Він плескає мене по спині й просить шотландського віскі з содовою.

Ми їмо, і він розповідає про якихось друзів із Бостона. Про нову кухню в будинку на Бічвуді. Нічого особливого. Після вечері мама прибирає, а я показую дідусеві садок на задньому дворі. Вечірнє сонце ще не сіло.

Дідусь зриває півонію і вручає мені.

— Моїй першій онучці.

— Не рви квітів, добре?

— Їм байдуже.

— Ні, не байдуже.

— Кейденс була перша, — каже він, дивлячись у небо, а не мені у вічі. — Я пам'ятаю, як вона приїхала до нас у Бостон. На ній був рожевий комбінезончик, а волосся стирчало навколо голови. Джонні народився лише за три тижні.

— Дідусю, я тут.

— Кейденс була перша, і байдуже, що дівчинка. Я готовий був віддати їй усе. Як онукові. Я тримав її на руках і танцював. Вона була майбутнім родини.

Я киваю.

— Одразу було видно, що вона з Синклерів. У неї було наше волосся. Але не тільки. Ще підборіддя та охайні ручки. Я знав, що вона виросте високою. Усі Синклери були високі, поки Бесс не одружилася з присадкуватим хлопцем, а Керрі не повторила її помилки.

— Це ти про Броді та Вільяма.

— Полотном дорога, еге ж? — посміхається дідусь. — Усі наші були високі. А ти знаєш, що родичі моєї мами прибули сюди на «Мейфлауері»^[10]? Щоб розпочати нове життя в Америці.

Я знаю, не так уже й важливо те, що наші предки прибули на «Мейфлауері». Не так важливо бути високою. Чи білявою. Саме тому я пофарбувала волосся: я не хотіла бути найстаршою. Спадкоємицею острова, статку, сподівань.

Чи хотіла?

Дідусь випив забагато після довгої подорожі.
— Ходімо в дім? — запитала я. — Хочеш відпочити?
Дідусь зриває другу півонію і дає мені.
— За вміння прощати.
Я плескаю його по зсутуленій спині.
— Не зривай більше, добре?
Дідусь нахиляється, торкається білих тюльпанів.
— Дідусю, серйозно, не рви, — кажу я.
Він зриває третю півонію, різко, зухвало. Знов дає мені.
— Ти моя Кейденс. Кейденс Перша.
— Так.
— Що з твоїм волоссям?
— Я його пофарбувала.
— Тебе не впізнати.
— Це добре.
Дідусь вказує на півонії, тепер вони всі в моїй руці.
— Три квіточки для тебе. Хай у тебе буде три.
Він виглядав нікчемним. Він виглядав могутнім.
Я люблю його, та не певна, що він приємний мені. Я беру його за руку і веду в дім.

20

КОЛИСЬ ДУЖЕ ДАВНО жив собі король, у якого було три вродливі доньки. Він любив їх усім серцем. Якось, коли настав час дівчатам виходити заміж, жахливий триголовий дракон напав на королівство, спалюючи міста своїм вогняним подихом.

Король пообіцяв руку принцеси тому, хто переможе дракона. Приходили герої та воїни в залізних обладунках, на чудових конях, із мечами та стрілами.

Дракон вбивав і з'їдав усіх одного за одним.

Нарешті король подумав, що дівчина може розтопити серце дракона і досягти успіху там, де воїни зазнавали поразки. Він відправив найстаршу доньку до дракона благати про пощаду, але дракон не слухав її вмовлянь. Він ковтнув її не пережовуючи.

Тоді король відправив до дракона другу доньку, але дракон вчинив так само. Ковтнув її, перш ніж вона встигла сказати бодай слово.

Тоді король відправив третю доньку вмовити дракона, адже вона була така мила й розумна, що мала б упоратися з тим, що призвело до загибелі сестер.

Але ж ні. Дракон просто з'їв її.

Королю лишалось одне — страждати від болю. Тепер він був один-однісінький у цілому світі. Але дозвольте мене запитати, хто ж убив дівчат?

Дракон? Чи батько?

НАСТУПНОГО ДНЯ після від'їзду дідуся мама телефонує татові, щоб скасувати подорож до Австралії. Вони кричать. Вони сперечаються.

Нарешті вони вирішують, що я на чотири тижні поїду на Бічвуд, а потім навідаюся до батька в Колорадо, де я ніколи не була. Батько наполягає. Він каже, що не поступиться літом зі мною, навіть якщо доведеться залучити адвокатів.

Мама телефонує тіткам. Вона веде з ними довгі секретні розмови на терасі нашого будинка. До мене долинають лише окремі фрази: «... Кейденс така вразлива, їй потрібно багато відпочивати...», «...лише чотири тижні, не все літо...», «...їй не можна хвилюватися, лікування дуже повільне».

А також «Піно Гріджио», «Сансер», можливо, «Рислінг» і точно не «Шардоне».

21

МОЯ КІМНАТА тепер майже порожня. На ліжку — простирadlo й тепла стьобана ковдра. Лептоп та кілька ручок на столі. Стілець.

У мене лишилося дві пари джинсів і шортів. Ще є футболки, фланелеві сорочки, теплі светри; купальник, по одній парі кросівок, кроксів^[11], черевиків. Дві сукні, якесь взуття на підборах. Тепле пальто, мисливська куртка, брезентовий плащ на дерев'яних гудзиках.

Полиці порожні. Ані картин, ані постерів, ані старих іграшок.

ВІДДАЮ ЗАДАРМА: ЗУБНУ ЩІТКУ в дорожньому чохлі, яку мама вчора мені купила.

У мене вже є зубна щітка. Не знаю, нащо їй треба було купувати мені ще одну. Ця жінка купує речі, просто аби купувати. Огідно.

Я йду до бібліотеки і знаходжу дівчину, якій віддала подушку. Вона знову стоїть там, біля стіни. Я ставлю щітку в її стаканчик.

ВІДДАЮ ЗАДАРМА: ОЛИВКОВУ МИСЛИВСЬКУ КУРТКУ ГЕТА. Саме ту, яка була на мені, коли ми лежали, тримаючись за руки, дивилися на зорі й говорили про Бога. Я так і не повернула її.

Я мусила віддати її найпершою. Я знаю. Але не могла змусити себе. Це було все, що лишилося мені від нього.

Це було проявом моєї слабкості і дурості. Гет не кохає мене. Я теж його не кохаю і, можливо, ніколи не кохала.

Післязавтра я його побачу, і я не кохаю його, і мені не потрібна ця куртка.

22

НАПЕРЕДОДНІ НАШОЇ ПОЇЗДКИ на Бічвуд, о десятій вечора, задзвонив телефон. Мама була в душі. Я взяла слухавку.

Голосне дихання. Сміх.

— Хто це?

— Кейді?

Ясно, це хтось із дітей.

— Так.

— Це Тафт.

Брат Міррен. Той іще шибеник.

— Чого це ти не спиш, Тафте?

— А правда, що ти наркоманка?

— Ні.

— Чесно?

— Ти для цього зателефонував? Щоб спитати, чи наркоманка я?

Після нещасного випадку ми з Тафтом іще не розмовляли.

— Ми на Бічвуді, — каже він. — Ми приїхали сьогодні вранці.

Я рада, що він змінив тему. Я кажу, цього разу жвавим голосом:

— А ми завтра приїжджаємо. Як там, усе добре? Ти вже катався на гойдалці?

— Ні, — говорить Тафт. — Так ти точно не наркоманка?

— Звідки ти взагалі це взяв?

— Це Бонні. Вона вважає, що мені слід триматися від тебе подалі.

— Не слухай Бонні, — кажу я. — Слухай Міррен.

— От і я ж про це. Але ніхто, крім Бонні, не вірить у те, що я розповідаю про Каддлдаун, — продовжує він. — Тому я й хотів тобі

зателефонувати. Але тільки якщо ти не наркоманка, бо наркомани не розуміють, що відбувається.

— Я не наркоманка, малий.

Хоча, можливо, я й брешу.

— У Каддлауні привиди, — пояснює Тафт. — Можна я спатиму з тобою в Уїндермірі?

Мені подобається Тафт. Справді. У нього веснянкуваті щоки, і він трохи скажений, і Міррен любить його якимось більше, ніж близнючок.

— Це не привиди. Просто протяги, — кажу я. — В Уїндермірі вони теж є. Від них вікна дзвенять.

— Ні, там теж привиди, — каже Тафт. — Мама не вірить мені, і Ліберті теж.

Коли Тафт був менший, то вірив, що монстри живуть у коморі. Потім він був переконаний, що під причалом мешкає морське чудовисько.

— Попроси Міррен допомогти, — раджу йому я. — Вона прочитає тобі на ніч або заспіває.

— Думаєш?

— Звісно. А коли я приїду, ми підемо разом плавати з маскою і трубкою, і в нас буде чудове літо, Тафте.

— Добре, — погоджується він.

— Не бійся старого дурного Каддлауну, — кажу я. — Покажи йому, хто в домі хазяїн, а завтра побачимося.

Він кладе слухавку, не попрощавшись.

Частина 3. Сімнадцяте літо

23

У ВУДС-ХОЛІ, портовому містечку, ми з мамою випускаємо ретриверів з машини і витягаємо валізи на причал, де на нас уже чекає тітка Керрі.

Керрі довго й міцно обіймає маму, а потім допомагає перенести валізи і собак на великий моторний човен.

— Ти красивіша, ніж будь-коли, — каже вона. — Яке щастя, що ти тут.

— О, припини.

— Я знаю, що ти хворіла, — звертається до мене тітка Керрі. Вона — найвища і найстарша з трьох сестер. На ній довгий кашеміровий светр. Біля кутиків рота — глибокі зморшки. Вона вдягла старовинні нефритові прикраси бабусі.

— О, нічого такого, з чим не впораються перкосет^[12] і чарка горілки, — кажу я.

Керрі сміється, та мама нахилиється до неї й каже:

— Вона не п'є перкосет. Вона п'є ліки, які не викликають звикання, їй лікар призначив.

Це неправда. Ті ліки, що не викликають звикання, не допомагають.

— Вона дуже схудла, — зауважує Керрі.

— Це все горілка. Я вживаю її замість їжі.

— Вона не може їсти, коли болить, — каже мама. — Від болю її нудить.

— Бесс спекла твій улюблений чорничний пиріг, — каже мені тітка Керрі.

Вона знов обіймає маму.

— Чогось ви раптом полюбили обійматися, — кажу я. — Раніше такого не було.

Тітка Керрі обіймає і мене. Вона пахне дорогими парфумами з відтінком лимону. Давно ми не бачилися.

Дорога від гавані до острова холодна і мерехтлива. Я сиджу на кормі човна, а мама з тіткою стоять за кермом. Я занурюю руку у воду.

Вода бризкає на плащ, просочує брезент.

Незабаром я побачу Гета.

Гет, мій-не мій Гет.

Будинки. Малечу, тіток, Брехунів.

Я почую ячання чайок, їстиму слампи, і пироги, і домашнє морозиво. Слухатиму глухий стукіт тенісних м'ячиків, гарчання ретриверів, луку власного дихання під час плавання з маскою і трубкою.

Ми розпалюватимемо вогнища, які пахнуть попелом.

Чи почуватимуся я як удома?

Невдовзі перед нами з'являються знайомі обриси Бічвуду. Першим я бачу Уїндермір з його численними загостреними схилами дахів. Та дальня кімната праворуч — мамина, он її світло-блакитні фіранки. Моє ж вікно виходить на суходіл.

Коли Керрі завертає за мис, я бачу присадкуватий, схожий на коробку Каддлдаун — найнижчу точку острова. Маленька, ніби зіткана з клаптиків, піщана бухточка притулилася внизу дерев'яних сходів.

Коли ми підпливаємо до західної частини острова, краєвид змінюється. Ред-Гейт не дуже добре видно між дерев, але його червоний краєчок таки проглядає. Я бачу великий пляж, на який теж виходять дерев'яні сходи.

Клермонт розташований на найвищій точці острова, з нього на три боки видно море. Я витягаю шию, намагаючись роздивитися його милу башточку, але її немає. Дерев, які колись затіняли велике подвір'я на схилі, немає також.

Замість шестикімнатного вікторіанського будинку з круговою терасою та кухнею в стилі кантрі, замість будинку, де дідусь споконвіку жив щоліта, я бачу сучасну глянцеvu будівлю, яка, мов пташка на жердинці, влаштувалася на скелястому пагорбі. З одного боку від неї — японський сад, з іншого — гола скеля. Ця будівля — скло і залізо. Холодна.

Керрі глушить мотор, і говорити одразу стає легше.

— Це Новий Клермонт, — каже вона.

— Минулого року то була просто коробка. Я не уявляла, як це у нього не буде газона, — зауважує мама.

— Це ти ще всередині не була. Стіни зовсім голі, а в холодильнику в батька лише яблука та шматок гаварті^[13].

— Відколи це він полюбив гаварті? Це не дуже добрий сир.

— Він не вміє купувати продукти. Джинні та Люсіль, нові кухарі, роблять лише те, що він накаже. Він їв самі тости з сиром. Але я склала великий список, і вони скупилися в Едгартауні. Тепер нам вистачить на кілька днів.

Мама тремтить.

— Добре, що ми тут.

Поки сестри говорять, я витріщаюся на новий будинок. Я знала, що дідусь робить ремонт, звісно. Вони з мамою обговорювали нову кухню, коли він приїздив до нас кілька днів тому. Холодильник, і морозильну камеру, і шухляду для підігріву, і полицки для спецій.

Та я не розуміла, що він зніс старий дім. Що галявинки більше немає. Як і дерев, і зокрема великого клена, на якому висіла гойдалка з покривки. Тому клену було, напевне, із сотню років.

У морі здіймається хвиля, вона вистрибує з глибини, як кит, нависає наді мною. Моє горло стискає спазм, дихання перехоплює. Кров б'є мені в голову. Я тону.

На мить мені стає так сумно, так невимовно сумно від думки про старий клен з гойдалкою. Ми ніколи не казали дереву про те, як любимо його. Не дали йому імені, нічого не зробили для нього. Воно могло б іще пожити.

Мені холодно, так холодно.

— Кейденс? — Мама нахиляється наді мною.

Я хапаюся за її руку.

— Опануй себе, — шепоче вона. — Зараз же.

— Що?

— Ти можеш. Ти мусиш.

Ну добре, добре, це було всього лише дерево.

Просто дерево з гойдалкою, яке я дуже любила.

— Не влаштовуй сцен, — шепоче мама. — Вдихни і сядь.

І я роблю, як вона каже, щойно мені стає сил, як я, власне, і завжди робила.

Тітка Керрі, намагаючись переключити мою увагу, жваво розповідає:

— Новий садок гарний, просто до нього потрібно звикнути, — говорить вона. — Тут є де посидіти із коктейлем. Тафт та Вілл відшуковують незвичайні камені.

Вона повертає човна до берега, і раптом я помічаю, що мої Брехуни чекають на мене не на причалі, а біля побитого морем і вітром паркану вздовж кільцевої стежини.

Міррен стоїть на підніжці паркану, радісно махаючи, волосся розвіває вітер.

Міррен. Вона цукор. Вона цікавість і дощ.

Джонні стрибає вгору і вниз, час від часу роблячи колесо. Джонні. Він — енергія. Успіх і невловимість.

Гет, мій Гет, колись-мій-Гет, — він теж прийшов мене зустрічати. Він стоїть трохи віддалік паркану, на скелястому пагорбі, який веде у Клермонт. Він щось семафорить мені руками, малюючи в повітрі складні візерунки, ніби я маю зрозуміти його секретний код. Він — сподівання й ентузіазм. Амбіції й міцна кава.

Ласкаво просимо додому, кажуть вони. Ласкаво просимо.

24

БРЕХУНИ НЕ ВИХОДЯТЬ на причал, коли ми підпливаємо. Не виходить ні тітка Бесс, ні дідусь. Сама лише малеча: Тафт, Ліберті та Бонні.

Хлопці, їм обом по десять, штурхають одне одного й постійно б'ються. Тафт підбігає і хапає мене за руку. Я беру його на руки і кружляю. Він навдивовижу легкий, наче його вкрите веснянками тіло не людське, а пташине.

— Тобі вже краще? — питаю я.

— У нас купа морозива в морозилці! — горлає він. — Трьох видів!

— Агов, Тафте. Коли ти дзвонив мені вчора, був дуже засмучений.

— Ні.

— Так.

— Міррен почитала мені книжку, і я пішов спати. Чи й не чи.

Я куйовджу його медове волоссячко.

— Це просто будинок. Будинки часто здаються страшними вночі, але вранці вони знов привітні.

— Але ми однаково не ночуємо в Каддлдауні. Ми переїхали до дідуса в Новий Клермонт.

— Справді?

— Так, але ми мусимо бути охайними і не поводитися як ідіоти. Ми вже перенесли речі. А Вілл знайшов трьох медуз та мертвого краба на

великому пляжі. Хочеш подивитися?

— Авжеж.

— Краб у нього в кишені, а от медузи у відрі з водою, — каже Тафт і тікає.

Ми з мамою прямуємо островом до Уїндерміру — короткий шлях брукованою деревом стежиною. Близнючки допомагають із валізами.

Дідусь і тітка Бесс на кухні. У вазах на кухонній стійці — польові квіти, а тітка Бесс тре чисту мийку йоржиком «Брілло»^[14], поки дідусь читає «Мартас-Він'ярд Таймс».

Бесс — м'якіша і світліша за своїх сестер, та все ж вони з одного тіста. На ній білі джинси й синій бавовняний топ та діамантові прикраси. Вона знімає гумові рукавички, цілує маму й обнімає мене так довго і так міцно, ніби через обійми намагається передати мені якусь таємну інформацію. Вона пахне білизнаю і вином.

Дідусь встає, але не підходить, поки Бесс обіймає мене.

— Привіт, Міррен, — каже він радісно. — Радий бачити тебе.

— З ним часто таке, — пояснює тітка Керрі мені та мамі. — Називає інших людей «Міррен».

— Я знаю, що вона не Міррен, — каже дідусь.

Дорослі гомонять між собою, а я лишаюсь із близнючками. Вони мають дещо дивний вигляд у літніх сукнях та кроксах. Їм майже по чотирнадцять. Їхні ноги — міцні, як у Міррен, і такі ж блакитні очі, але обличчя — менші.

— У тебе чорне волосся, — помічає Бонні. — Ти як мертвий вампір.

— Бонні! — ляскає її Ліберті.

— Тобто не мертвий, бо всі вампіри вже і так мертві, — додає Бонні. — У них кола під очима і бліда шкіра, як от у тебе.

— Будь чемна з Кейді, — шепоче Ліберті. — Мама ж просила.

— А я і так чемна. Більшість вампірів просто сексі-пексі. Це ж усі знають.

— Я вже казала тобі, що не хочу слухати жахливчики цього літа, — каже Ліберті. — Досить і того, що було минулої ночі.

Вона повертається до мене.

— Бонні схибилася на мертв'яках. Вона читає про них книжки, а потім не може заснути. Це дратує, коли живеш з нею в одній кімнаті.

Ліберті каже все це, уникаючи мого погляду.

— Я говорила лише про волосся, — пояснює Бонні.
— Але ж не обов'язково казати, що вона схожа на труп!
— Усе гаразд, — запевняю я Бонні. — Мене, власне кажучи, абсолютно не хвилює твоя думка. Тож усе добре.

25

УСІ РУШАЮТЬ У НОВИЙ КЛЕРМОНТ, лишивши нас із мамою вдвох розбирати валізи. Я швидко дістаю речі зі своєї сумки і шукаю Брехунів.

Раптом усі вони, як цуцики, збираються навколо мене. Міррен хапає мене і крутить. Джонні хапає Міррен, Гет хапає Джонні, і всі ми хапаємо одне одного і стрибаємо. Роз'єднавши нарешті руки, ми йдемо у Каддлдаун.

Міррен базикає про те, як чудово, що Бесс і малеча живуть цього року з дідусем. Йому потрібно, щоб хтось був поряд. До того ж Бесс настільки одержима чистотою, що з нею просто неможливо бути поряд. До того ж — і це, певно, найважливіше — Каддлдаун тепер у повному розпорядженні Брехунів. Гет каже, що зараз приготує гарячого чаю і що гарячий чай — його нова пристрасть. Джонні каже, що Гет — пафосний бовдур. Ми йдемо за Гетом на кухню. Він вмикає чайник.

Навколо мене — коловорот їхніх розмов і дружніх суперечок, усе так само, як у старі добрі часи. Проте Гет майже не дивиться на мене.

А я ж не можу відвести від нього очей.

Він такий гарний. Такий рідний. Я знаю його достоту — дужку його нижньої губи, силу його плечей. Те, як він заправляє футболку в джинси лише наполовину, і що його взуття стоптане на п'ятках, і як він торкається свого щраму над бровою, навіть не розуміючи, що робить це.

Я така сердита на нього. Я така рада його бачити.

Він напевне змінився, виріс, як змінюється будь-яка нормальна людина. На відміну від мене, він не сидів два роки у шкаралупі мігрень і жалю до себе. Він гуляв Нью-Йорком із дівчатами в балетних пачках, водив їх у китайські ресторанчики та на концерти. Навіть якщо він не з Ракель, то у нього є інша дівчина. Чи навіть три.

— У тебе новий колір волосся, — каже Джонні.

— Ага.

— Але тобі личить, — додає Міррен солодким голосом.

— Вона така висока, — каже Гет, копірсаючись у коробках з чаєм: «Зелений із жасмином», «Англійський сніданок» і таке інше. — Кейді, хіба ти була така висока?

— Це називається «вирости». Я не винна.

Два літа тому Гет був на кілька дюймів вищий за мене. Тепер ми майже однакового зросту.

— Та рости, я ж тільки за, — каже Гет, не дивлячись мені у вічі. — Просто не виростає вищою за мене.

Що це — він фліртує?

Так.

— От Джонні дозволяє мені лишатися найвищим, — продовжує Гет. — Не робить з цього діла.

— Ага, ніби в мене є вибір, — реве Джонні.

— Вона та сама наша Кейді, — говорить Міррен, проявляючи відданість. — Напевне, ми теж видаємося їй інакшими.

Але ні. Вони такі самі. На Геті та сама стара зелена футболка, що й позаминулого літа. Та сама вдавана посмішка, та сама манера нахилитися вперед, той самий трагічний ніс.

Джонні широкоплечий, у джинсах і картатій сорочці, заношеній до того, що її краї розтріпалися на китиці; обкусані нігті, коротко підстрижене волосся.

Міррен — як з полотен прерафаелітів, з цим її квадратним синклерівським підборіддям. Довге густе волосся зібране на маківці, на ній верх від купальника і шорти.

Це заспокоює. Як же я їх люблю.

Чи буде для них важити те, що я не можу навіть приблизно згадати, що зі мною сталося? Я забула так багато з того, що було п'ятнадцятого літа. Цікаво, чи говорили про мене тітки.

Я не хочу, щоб вони вважали мене хворою. Чи що мій мозок не працює.

— Розкажи про коледж, — каже Джонні. Він сидить на кухонній стійці. — Куди будеш вступати?

— Цього року нікуди.

Цієї правди я не можу уникнути. Я здивована, що вони досі не знають.

— Що?

— Чому?

— Я не закінчила школу. Забагато пропустила через лікування.

— Кепсько! — волає Джонні. — Це жах! А не можна наздогнати все в літній школі?

— Так, але тоді я не приїхала б сюди. До того ж краще подавати документи на вступ, ретельно пройшовши всю програму.

— Що ти вивчатимеш? — питає Гет.

— Давайте змінимо тему.

— Але нам цікаво, — каже Міррен. — Усім нам.

— Ні, серйозно. Поговорімо про щось інше. Джонні, як у тебе на особистому фронті?

— Теж кепсько.

Я піднімаю брови.

— Коли ти такий гарний, як я, все йде не надто гладко, — саркастично відповідає Джонні.

— А в мене є хлопець. Його звать Дрейк Логгергед, — каже Міррен. — Він, як і я, вступатиме до Помони. У нас були статеві стосунки, але завжди захищені. Щотижня він приносить мені жовті троянди, і в нього гарні м'язи.

Джонні захлинається чаєм. Ми з Гетом сміємось.

— Дрейк Логгергед? — перепитує Джонні.

— Так, — підтверджує Міррен. — А що смішного?

— Та ні, нічого.

Джонні хитає головою.

— Ми зустрічаємося вже п'ять місяців, — продовжує Міррен. — Цього літа він їде в «Аутворд Баунд»^[15], а отже, матиме ще кращі м'язи, коли ми побачимося знов.

— Ти що, жартуєш? — питає Гет.

— Хіба що трішки, — відповідає Міррен. — Але я його люблю.

Я стискаю її руку. Я щаслива, що вона у когось закохана.

— Пізніше я обов'язково розпитаю тебе про сексуальні стосунки, — попереджаю її.

— Ага, коли хлопців тут не буде, — каже вона. — Я розповім тобі все-все.

Ми ставимо чашки і спускаємось на маленький пляж. Знімаємо взуття і перебираємо пісок пальцями ніг. У ньому трапляються маленькі гострі мушлі.

— Я не йду на вечерю в Новий Клермонт, — рішуче заявляє Міррен. — І на сніданок теж. Не цього року.

— А чому? — питаю я.

— Не витримаю всього цього, — пояснює вона. — Тіток. Малих. Дідуся. Знаєш, він, здається, з'їхав з глузду.

Я киваю.

— Забагато цієї «родинності». Я хочу просто радіти з вами ось тут, — каже Міррен. — У тому новому холодному будинку не хочеться зависати. Їм і без мене там добре.

— Згоден, — каже Джонні.

— І я, — каже Гет.

І тут я розумію, що вони й до мого приїзду це обговорювали.

26

МІРРЕН ТА ДЖОННІ заходять у воду, прихопивши маски, трубки й ласти. Вони плавають туди-сюди, шукаючи лобстерів. Можливо, на маленькому пляжі є тільки медузи та краби, але ми однаково завжди плаваємо тут з масками і трубками.

Гет сидить поряд на розписній клаптиковій ковдрі. Ми мовчки спостерігаємо за Джонні та Міррен. Я не знаю, як з ним говорити.

Я кохаю його.

Але він такий телепень.

Не треба було його кохати. Я почуваюся тупо через те, що досі його кохаю. Треба його забути.

Можливо, він і досі вважає мене гарною. Навіть із цим новим волоссям та колами під очима. Можливо.

М'язи на його спині проступають крізь футболку. Ніжна мушля його вуха, вигин шиї з родимкою на ній. Білі півмісяці на нігтях. Після довгої розлуки я напуваюся його присутністю.

— Не дивись на мої трольські ноги, — раптом каже Гет.

— Що???

— Вони жахливі. Якось уночі в мою кімнату забрався троль, забрав мої нормальні ноги, а мені лишив оці ратиці.

Гет ховає ноги під ковдрою, щоб я їх не бачила.

— Тепер ти знаєш правду.

Я відчуваю полегшення від того, що ми говоримо про якісь дурниці.

— То взувай туфлі.

— Я не ношу туфлі на пляж.

Він витягає ноги з-під ковдри. Вони виглядають нормально.

— Поки я не знайшов того троля, мушу поводитися, ніби все гаразд. А потім я вб'ю його і заберу назад свої ноги. У тебе є зброя?

— Ні.

— Ну ж бо.

— Е-е-е... В Уїндермірі є кочерга.

— Добре. Щойно побачимо троля, приб'ємо його твоєю кочергою.

— Ну, якщо ти наполягаєш.

Я відкидаюся на ковдру, закриваю очі зігнутою в лікті рукою. На хвильку западає тиша.

— До речі, тролі — нічні створіння, — додаю я.

— Кейді, — шепоче Гет.

Я повертаю голову, щоб глянути йому у вічі.

— А?

— Я думав, а що, як я ніколи тебе не побачу?

— Що?

Він так близько, що ми могли б поцілуватись.

— Я думав, що як ми ніколи не побачимось? Після всього, що сталося, після того, як ти пропустила минуле літо.

«Чому ж ти не написав? — хочеться спитати мені. — Чому не телефонував мені весь цей час?»

Він торкається мого обличчя.

— Я дуже радий, що ти тут.

— А я рада, що мені вдалося приїхати.

Я не знаю, що відбувається між нами. Справді не знаю. Він такий телепень.

— Дай мені руку, — просить Гет.

Я не впевнена, чи хочу.

Хоча ні, я впевнена, що хочу.

Його шкіра тепла, вкрита піщинками. Наші пальці переплітаються, ми заплющуємо очі проти сонця. Ми просто собі лежимо. Тримаючись за руки. Він гладить мою долоню великим пальцем, так само як і два літа тому, під зорями.

І я тану.

СТІНИ МОЄЇ КІМНАТИ в Уїндермірі пофарбовані в кремовий, з дерев'яними панелями. На ліжку — зелена клаптикова ковдра. На підлозі — плетений килимок, з тих, що зазвичай можна побачити в якомусь приміському готелі.

«Ти була тут два роки тому, — кажу я собі. — Саме в цій кімнаті, щоночі. Саме в цій кімнаті, щоранку».

Скоріше за все, ти читала, грала на айпаді, добирала одяг. Що з цього ти пам'ятаєш?

Нічого.

Вишукані рослинні візерунки прикрашають стіни, а ще є мої малюнки: акварель із кленом, який схилився над клермонтською галявиною, і два ескізи олівцями: на одному — бабуся з собаками Принцом Філіпом і Фатімою, а на другому — мій тато. Я витягаю із шафи плетений кошик для білизни, знімаю всі картинки і ховаю в кошик.

Полиця заставлена книжками — здебільшого фентезі й підлітковою літературою, якими я захоплювалася кілька років тому. Історії для дітей, які я читала вже сто разів. Я витягаю їх і складаю в коридорі.

— Ти вже книжки роздаєш? Ти ж наче любиш книжки, — зауважує мама. Вона виходить із кімнати, вдягнена до вечері. Губи нафарбовані.

— Їх можна віддати до якоїсь бібліотеки на Він'ярді, — кажу я. — Або у «Гудвілл».

Мама нахиляється і продивляється корінці.

— «Зачароване життя» ми читали разом, пам'ятаєш?

Я киваю.

— І ось ця теж. «Дев'ять життів Крістофера Чанта». Коли тобі було вісім. Тобі хотілося читати все підряд, але ти ще не навчилася як слід, тож я годинами читала вам: тобі й Гету.

— А Джонні та Міррен?

— Вони були непосидючі. Не хочеш залишити ці?

Вона простягає руку, щоб погладити мене по щоці. Я відхиляюся.

— Я хочу, щоб мої речі знайшли собі кращий дім, — пояснюю їй.

— Я сподівалася, що на острові ти поводитимешся інакше.

— Але ж ти позбавилася всіх татових речей. Ти купила нову канапу, нові тарілки, нові прикраси.

— Кейді.

— Нічого в нашому домі більше не нагадує про нього, крім мене. Чому ти маєш право викреслити з життя мого батька, а я не маю права...

— Викреслити себе? — закінчує мама.

— Хтось міг би їх почитати, — обриваю я, вказуючи на книжки. — Може, комусь вони справді потрібні. Тобі не хочеться зробити людям добро?

Цієї миті в коридор, штовхаючись, забігають собаки і скупчуються навколо нас, облизуючи руки, метляючи волохатими хвостами по колінах.

Ми з мамою мовчимо.

Нарешті вона каже:

— Можеш вештатися маленьким пляжем, чи що ти там робила вдень. Можеш роздавати книжки, якщо точно цього хочеш. Але за годину я чекаю тебе на вечерю в Клермонті, і не забудь усмішку для дідуся. Це не обговорюється. Виправдання не приймаються. Ти мене зрозуміла?

Я киваю.

28

У МЕНЕ ЛИШИВСЯ БЛОКНОТ з тих років, коли ми з Гетом закохалися в папір у клітинку. Ми малювали і малювали на ньому, заповнюючи маленькі квадратики кольором, — так виходили пікселізовані портрети.

Я знаходжу ручку і записую все, що пам'ятаю з літа номер п'ятнадцять. Смори, океан. Горище, втручання.

Рука Міррен з облупленим золотавим лаком, вона тримає каністру пального для моторних човнів.

Мама, її напружене обличчя, її запитання: «Ви пірати Карибського моря?»

Ноги Джонні, він збігає сходами до сараю для човнів.

Дідусь, він сперся на дерево, його обличчя освітлене відблесками вогнища.

І всі ми, четверо Брехунів, регочемо так, що паморочиться в голові.

Я залишаю окремих аркуш для нещасного випадку. Там буде те, що розповіла мені мама і про що я здогадуюсь сама. Напевне, я пішла поплавати на маленький пляж. Забилася головою об скелю. Напевне,

мені вдалося якось дістатися берега. Тітка Бесс і мама дали мені чаю. В діагнозі було записано: «Переохолодження, проблеми з дихальними шляхами та черепно-мозкова травма», яку, до речі, так і не виявило жодне обстеження.

Я прикріплюю аркуші над ліжком. Наклеюю стікери з запитаннями. Чому я пішла купатися сама вночі?

Де був мій одяг?

Чи справді я пошкодила голову у воді, чи зі мною трапилося щось інше? Що, як мене хтось ударив до того? Чи була я жертвою злочину?

Що сталося між мною та Гетом? Ми посварилися? Я образила його? Він розлюбив мене і повернувся до Ракель?

Я вирішую, що все, що дізнаюся впродовж наступних чотирьох тижнів, запишу тут, над ліжком в Уїндермірі.

Я спатиму під записами і вивчатиму їх щоранку.

І тоді, можливо, з пікселів постане загальна картина.

ЗА СПИНОЮ В МЕНЕ вже певний час стоїть відьма, чатуючи на моменти слабкості. В руках у неї — статуетка гусака зі слонової кістки. На ній викарбувані вишукані візерунки. Я кручу її і милуюся, аж раптом вона розмахує нею із приголомшливою силою. Вона влучає мені в чоло, пробиваючи в ньому дірку. Я чую, як хрустить кістка. Відьма знову замахується статуеткою і влучає мені по черепу над правим вухом. Завдає удар за ударом, поки крихти мого черепа не починають сипатися на ліжко, перемішуючись зі скалками її гарного колись гусака.

Я знаходжу пігулки і вимикаю світло.

— Кейденс! — кличе мама з коридору. — Час іти на вечерю в Клермонт.

Я не можу піти.

Я не можу. Я не піду.

Мама обіцяє мені каву, яка допоможе не заснути через ліки. Нагадує, як довго я не бачилася з тітками, і про те, що малі — мої двоюрідні брати і сестри, врешті-решт. У мене є родинні обов'язки.

А я відчуваю лише, як розколюється череп і біль сновигає в моєму мозку. А решта — лише фон. Нарешті вона йде. Без мене.

ГЛИБОКОЇ НОЧІ будинок дзеленчить — саме це і налякало Тафта в Каддлдауні. Тут у всіх будинках таке відбувається. Вони старі, а острів атакують морські вітри.

Я намагаюся заснути. Безрезультатно.

Я спускаюся на ганок. Голова вже не болить.

Стежкою йде тітка Керрі, вона віддаляється від мене, на ній нічна сорочка та черевики на овечій вовні. Вона видається худорлявою — адже її ключиці й вилиці стирчать.

Вона повертає на дерев'яну стежку, яка веде у Ред-Гейт.

Я сиджу і спостерігаю за нею. Вдихаю нічне повітря, слухаю шурхіт хвиль. За декілька хвилин тітка знову опиняється на стежці біля Каддлдауну.

— Кейді, — каже вона, зупинившись і схрестивши руки на грудях, — тобі вже краще?

— Пробачте, я пропустила вечерю, — кажу я. — Голова дуже боліла.

— Вечері тут будуть щовечора, ціле літо.

— Не можете заснути?

— О, знаєш... — Керрі чуває шию. — Я не можу заснути без Еда. Смішно, так?

— Та ні.

— Вирішила оце походити. Корисна вправа. Ти бачила Джонні?

— Не серед ночі.

— Він часом встає, коли мені не спиться. Ти бачиш його?

— Я можу глянути, чи горить у нього світло.

— Віллу сняться такі моторошні жахіття. Він кричить і прокидається, і тоді я вже не можу заснути.

Я тремчу у своєму светрику.

— Хочете ліхтарик? — питаю я. — Усередині є.

— О ні, я люблю темряву.

І вона знову плентається на пагорб.

МАМА В НОВОМУ КЛЕРМОНТІ з дідусем. Я бачу їх крізь розсувні двері.

— Уже прокинулась? — каже мама, коли я заходжу. — Тобі краще?

На дідусеві картатий халат. На мамі — сарафан, прикрашений маленькими рожевими лобстерами. Вона готує еспресо.

— Хочеш скони^[16]? Кухар підсмажив бекон. Можеш взяти в теплій шухляді.

Мама перетинає кухню і впускає в дім собак. Бош, Грендел і Поппі метляють хвостами й пускають слину. Мама нахиляється і витирає їм лапи вологою ганчіркою, а потім замислено проводить нею по підлозі там, де лишилися сліди від їхніх лап. Собаки сидять недоладно і мило.

— А де Фатіма? — питаю я. — Де Принц Філіп?

— Їх немає, — каже мама.

— Що?

— Будь чемна з нею, — каже дідусь. Він повертається до мене. — Вони нещодавно померли.

— Удвох?

Дідусь кивнув.

— Як шкода.

Я сідаю за стіл поряд з ним.

— Вони страждали?

— Недовго.

Мама ставить на стіл тарілку малинових сконів і тарілку бекону. Я беру скон і намащую на нього масло й мед.

— Колись вона була маленькою білявою дівчинкою. Уся наскрізь справжня Синклер, — жаліється дідусь мамі.

— Ми говорили про моє волосся, коли ти приїздив до нас, — нагадую йому. — Я й не сподівалася, що тобі сподобається. Дідусі такого не люблять.

— Але ж ти мати. Ти маєш змусити Міррен повернути все, як було, — каже дідусь мамі. — Що сталося з маленькими білявими дівчатами, які бігали тут туди-сюди?

Мама зітхає.

— Ми вирости, тату, — говорить вона. — Ми вирости.

31

ВІДДАЮ ЗАДАРМА: ДИТЯЧА ТВОРЧІСТЬ, рослинні візерунки.

Я приношу кошик для білизни з Уїндерміру в Каддлдаун. Міррен зустрічає мене на ганку, стрибаючи довкола.

— Як круто бути на острові! — каже вона. — Не вірю, що я знову тут.

— Але ж ти була тут минулого літа.

— То було не те. Не вистачало нашої літньої ідилії. Тривало будівництво Нового Клермонту. Усі поводитися якось жалюгідно, а я чекала на тебе, але ти так і не приїхала.

— Я ж казала тобі, що поїду в Європу.

— О так, я знаю.

— Я багато писала тобі. — Мої слова звучать докірливо.

— Ненавиджу мейли! — вигукує Міррен. — Я читаю їх усі, але не злися, що не відповідаю. Для мене це як домашка — набирати текст, втикаючи у комп'ютер чи телефон.

— Ти отримала мою ляльку?

Міррен обіймає мене.

— Я так сумувала за тобою. Так сильно, що ти не повіриш.

— Я надіслала тобі Барбі. Ту, з довгим волоссям, за яку ми билися колись.

— Принцесу Баттерскотч?

— Ага.

— Я божеволіла від неї.

— Одного разу ти мене навіть нею побила.

— Ти на це заслуговувала! — Міррен щасливо підстрибує. — Вона в Уїндермірі?

— Що? Ні. Я надіслала її поштою, — кажу я. — Минулого року.

Міррен дивиться на мене, насупивши брови.

— Я її не отримувала, Кейденс.

— Хтось розписався за пакунок. Може, твоя мама запхала її до шафи, не розпаковуючи?

Я жартую взагалі-то, але Міррен киває.

— У неї якась параноя. Типу вона постійно миє й миє руки. Змушує Тафта і близнючок теж це робити. Вона миє все так, ніби в раю є спеціальне місце для тих, у кого на кухні бездоганно чиста підлога. А ще вона багато п'є.

— Моя мама — теж.

Міррен киває.

— Нестерпно це бачити.

— Я пропустила щось цікаве на вечері?

— Я не пішла. — Міррен ступає на дерев'яну стежку, що веде від Каддлдауну до маленького пляжу. Я йду за нею. — Я ж казала тобі, що цього літа там не з'явлюся. А чому ти не прийшла?

— Мені було погано.

— Так, ми знаємо про твої мігрені, — каже Міррен. — Тітки це обговорювали.

Я здригаюся.

— Тільки не треба мене жаліти, добре? Ніколи. Мені від цього гидко.

— А ліки ти не пила?

— Вони мене вирубили.

Ми дійшли до маленького пляжу. Обидві босі ступили на вологий пісок. Міррен торкнулася панцира краба, який давно помер.

Я хочу розповісти їй про те, що мою пам'ять пошматовано, що в мене черепно-мозкова травма. Я хочу розпитати її про все, що відбувалося п'ятнадцятого літа, попросити її переказати мені всі історії, про які мама не хоче говорити або яких просто не знає. Але от вона, Міррен. Така промениста. Я не хочу, щоб їй було ще дужче мене шкода.

До того ж я досі розлючена через ті мейли, на які вона не відповідала, і через цю загублену Барбі, хоча я певна, що загубила її не вона.

— А Джонні та Гет у Ред-Гейті чи вони сплять у Каддлдауні? — питаю я.

— У Каддлдауні. Боже, вони такі нечупари. Це як жити з гоблінами.

— То нехай тоді повертаються в Ред-Гейт.

— Нізащо, — сміється Міррен. — А ти — більше ніякого Уїндерміру, гаразд? Житимеш з нами?

Я хитаю головою. Мама сказала «ні». Я питала у неї вранці.

— Ну ж бо, вона має дозволити тобі.

— Вона нависає наді мною, відтоді як я захворіла.

— Але ж це вже майже два роки.

— Так. Вона спостерігає навіть, як я сплю. До того ж вона прочитала мені лекцію про те, що ми з дідусем та малечею родичі. Що я маю спілкуватися з ріднею. Посміхатися їм.

— Яка маячня! — Міррен показує мені жменю маленьких фіолетових камінців, які вона назбирала. — Тримай.

— Ні, дякую.

Я не хочу нічого, в чому не маю потреби.

— Будь ласка, візьми, — просить Міррен. — Я пам'ятаю, як ти завжди вишукувала фіолетові камінці, коли ми були малі.

Вона простягає мені руку, долонею догори.

— Я хочу якось загладити свою провину. За Принцесу Баттерскотч. Та за електронні листи, — додає вона. — Я хочу дати тобі щось, Кейді.

— Ну добре, — кажу я. Складаю долоні і дозволяю Міррен пересипати мені камінці. Я зберігаю їх у передній кишені свого светра з відлогою.

— Я люблю тебе! — кричить вона. Потім повертається і горлає в бік моря: — Я люблю свою двоюрідну сестру Кейденс Синклер-Істмен!

— Чи не занадто? — Це Джонні тупотить по сходах босими ногами, вдягнений у стару фланелеву піжаму в тоненьку смужку. У нього напівкруглі чорні окуляри та сонцезахисний крем на носі, як у охоронця.

У Міррен псується настрій, але лише на хвилику.

— Я висловлюю свої почуття, Джонні. Оце й означає бути живою і теплою людською істотою. Второпав?

— Ну гаразд, жива і тепла людська істота, — каже він, легенько поплескуючи її по плечу. — Але не обов'язково робити це так голосно і так рано. У нас усе літо попереду.

Вона закопилює нижню губу.

— Кейді приїхала лише на чотири тижні.

— Я не можу напитися з вами з самого ранку, — говорить Джонні. — Я ще не пив свого модного чаю. — Він нахиляється і заглядає в кошик для білизни, що стоїть біля мене. — Що там?

— Рослинні візерунки. І мої старі малюнки.

— Але чому? — Джонні сідає на камінь, і я вмощуюся поряд з ним.

— Я роздаю речі, — відповідаю я. — З вересня. Пам'ятаєш, я надіслала тобі смугастий шалик?

— А, ага.

Я розповідаю, як роздаю речі, знаходячи їм кращий дім, людям, яким вони можуть стати в пригоді. Я говорю про благодійність

і засуджую мамину любов до накопичення.

Мені хочеться, щоб Джонні та Міррен зрозуміли мене. Я не якась божевільна з дивними нападами болю. Я контролюю своє життя. Я живу за власними принципами. Я дію і жертвую.

— Не розумію, тобі не хочеться мати якісь речі? — питає мене Джонні.

— Які, наприклад?

— Ну, мені постійно чогось хочеться, — каже Джонні, широко розкинувши руки. — Машина. Відеоігри. Дорогі вовняні пальто. Я люблю годинники, вони такі олдскульні. Мені хочеться прикрасити стіни справжнім мистецтвом, картинами відомих художників, які я і за мільйон років не зможу купити. Гарні тістечка у вітринах кондитерських. М'які смугасті речі, загалом.

— Чи ти могла б хотіти залишити ці гарні картинки, які намалювала в дитинстві? — питає Міррен, стаючи на коліна біля кошика. — Сентиментальні штуки. — Вона дістає зображення бабусі з ретриверами, зроблене олівцями. — Дивись, ось Фатіма, а ось Принц Філіп.

— Ти їх упізнала?

— Звісно. У Фатіми кругліший носик і повніша мордочка.

— Боже, Міррен, яка ти чутлива, — каже Джонні.

32

Я ЧУЮ, як Гет вигукує моє ім'я, коли йду стежкою в Новий Клермонт. Я обертаюся, і він підбігає до мене в блакитних піжамних штанах і без сорочки.

Гет. Мій Гет.

Чи буде він моїм Гетом?

Він зупиняється переді мною, важко дихаючи. Його волосся стирчить після сну. М'язи на животі пульсують, і він здається навіть більш оголеним, ніж був би в плавках.

— Джонні сказав, ти була на маленькому пляжі, — задихається він. — Тож я спершу пошукав тебе там.

— Ти щойно прокинувся?

Він потирає шию ззаду. Дивиться вниз на свій одяг.

— Ну так. Я хотів тебе піймати.

— Справді?

— Пішли на кільцеву стежку.

Ми прямуємо туди, йдучи так само, як ходили дітьми: Гет попереду, а я за ним. Ми перетинаємо низький пагорб і обходимо будиночок персоналу по дорозі до місця, де біля сараю для човнів відкривається вид на гавань Він'ярд.

Раптом Гет обертається так несподівано, що я врізаюся в нього, і, перш ніж я встигаю вимовити бодай слово, він уже обіймає мене. Притискає до своїх грудей і ховається обличчям мені в шию. Я обіймаю його за талію оголеними руками, внутрішня поверхня моїх зап'ястків торкається його хребта. Він такий теплий.

— Учора мені так і не вдалося обійняти тебе, — шепоче Гет. — Усі обіймали тебе, окрім мене.

Так звично і так незвично торкатися його.

Ми бували тут і раніше.

Ми ніколи раніше тут не були.

На мить,

чи на хвилини,

чи, можливо, на години,

я просто щаслива тут, відчуваючи тіло Гета під своїми долонями. Чуючи шурхіт хвиль і його дихання біля свого вуха. Рада, що він хоче бути поряд.

— Ти пам'ятаєш, як ми приходили сюди разом? — говорить він мені в шию. — Той раз, коли ми вийшли на ту пласку скелю?

Я роблю крок назад. Бо я не пам'ятаю.

Ненавиджу свій гробаний дефективний мозок, те, яка я вічно хвора, яка я стала скалічена. Ненавиджу те, що мій вигляд інакший, те, що я пропустила стільки занять, і покинула спорт, і жорстока до своєї матері. Ненавиджу те, як мене тягне до Гета попри те, що минуло вже два роки.

Може, Гет і хоче бути зі мною. Можливо. Але схоже на те, що він шукав мене, лише аби я сказала, що він не зробив нічого поганого, покинувши мене два літа тому. Він хотів би почути, що я не божевільна. Що він класний хлопець.

Але як я можу пробачити його, якщо навіть не знаю, що конкретно він мені зробив?

— Ні, — відповідаю я. — Напевне, вилетіло з голови.

— Ми були — Ти і Я, ми — це був суттєвий момент.

— Хоч би там як, я не пам'ятаю. І, очевидно, між нами не сталося нічого такого, що лишалося б важливим у далекій перспективі. Правда ж?

Він дивиться на свої руки.

— Добре. Пробач. Це було не оптимально. Ти сердишся на мене?

— Звісно, серджуся. Два роки відсутності. Ти ніколи не телефонував мені, і не відповідав на листи, і погіршував ситуацію, поводячись так, ніби тебе це не обходить. А тепер ти весь такий «о, я боявся, що вже ніколи тебе не побачу», і тримаєш мене за руку, й «усі обіймали тебе, окрім мене», і напівгола прогулянка вздовж моря. Так, це не оптимально. Якщо вже ти так хочеш вжити це слово.

Він змінився на обличчі.

— Звучить жахливо, коли ти повертаєш усе отак.

— Ага, але саме так це сприймаю я.

Він куйовдить собі волосся.

— Я погано впорався з усім, — каже він. — А що, якби я попросив тебе почати все спочатку?

— Боже, Гет.

— Що?

— Просто попроси. Не питай, що було б, якби ти попросив.

— Добре. Я прошу. Почнімо все спочатку. Будь ласка, Кейді. Давай почнемо після обіду. Це буде чудово. Я жартуватиму, а ти сміятимешся. Ми полюватимемо на троля. Будемо щасливі бачити одне одного. І ти знов вважатимеш мене класним, обіцяю.

— Таку обіцянку важко виконати.

— Добре, нехай не класним, та принаймні не неоптимальним.

— Нащо казати «неоптимальним»? Чому б не розповісти про те, який ти насправді? Бездумний маніпулятор, який тільки й уміє, що спантеличувати.

— Боже. — Гет аж підстрибує від нетерпіння. — Кейденс! Мені справді потрібно це — почати все спочатку. А то з «неоптимально» це перетворюється на «повний провал».

Він стрибає, викидаючи вперед ноги, як маленький розлючений хлопчик.

Ці стрибки змушують мене посміхатися.

— Добре, — кажу я. — Почнімо спочатку. Після обіду.

— Гарзд. — Він припиняє стрибати. — Після обіду.

Якусь мить ми витріщаємося одне на одного.

— Я зараз втечу, — каже Гет. — Не сприймай це на свій рахунок.

— Добре.

— Для нового початку буде краще, якщо я втечу. Якщо я просто піду, це буде безглуздо.

— Я вже погодилася.

— Тоді добре.

І він втік.

33

ГОДИНОЮ ПІЗНІШЕ я йду на обід у Новий Клермонт. Я знаю, що мама не пробачить моєї відсутності після того, як я пропустила вчорашню вечерю. Дідусь влаштовує мені екскурсію маєтком, поки кухар виносить їжу, а тітка збирає малих.

Це дуже елегантне місце. Блискучі дерев'яні підлоги, величезні вікна, низькі меблі. Зали старого Клермонта від підлоги до стелі прикрашені чорно-білими родинними світлинами, малюнками з зображеннями собак, книжковими полицями та дідусевою колекцією карикатур з журналу «Нью-Йоркер».

Зали нового Клермонта скляні з одного боку і порожні з іншого.

Дідусь прочиняє двері чотирьох гостьових кімнат нагорі. У них тільки ліжка та широкі низькі комоди. На вікнах легкі фіранки, які пропускають світло в кімнату. На ліжках прості покривала вишуканих відтінків блакитного та коричневого, без візерунків.

Дитячі кімнати трохи веселіші. У кімнаті Тафта на підлозі поле для бакуганів^[17], футбольний м'яч, книжки про чарівників та сиріт.

Ліберті та Бонні принесли журнали та MP3-плеєр. У них стоси книжок про мисливців за привидами, психологію й небезпечних янголів. Їхній комод заставлений косметикою та пляшечками парфумів. У кутку тенісні ракетки.

Спальня дідуса найбільша, і з неї найкращий вид. Він запрошує мене увійти і показує мені ванну кімнату з ручками в душовій. Ручками, які прикріплюють для старих, щоб вони не впали.

— Де твої карикатури? — запитую я.

— Усе вирішував дизайнер.

— Як щодо подушок?

— Щодо чого?

— У тебе були такі подушки. З вишитими собаками.

Він хитає головою.

— А рибу ти залишив?

— Яку, рибу-меч, чи що?

Ми йдемо сходами на перший поверх. Дідусь рухається повільно, я за ним.

— Я зробив тут усе по-новому, — просто відповідає він. — Старе життя минуло.

Він прочиняє двері до свого кабінету. Він такий само строгий, як і весь будинок. Посеред великого столу стоїть лептоп. Велике вікно виходить на японський сад. Стілець. Етажерка на всю стіну, цілком порожня.

Тут чисто і просторо, але не по-спартанськи, оскільки всі речі дорогі.

У цьому плані дідусь більше схожий на маму, ніж на мене. Він стер своє старе життя, витрачаючи гроші на нове.

— А де молодий чоловік? — раптом питає дідусь. Обличчя його стає відстороненим.

— Джонні?

Він хитає головою.

— Ні, ні.

— Гет?

— Так, молодий чоловік. — На мить він хапається за стіл, ніби от-от знепритомніє.

— Дідусю, з тобою все гаразд?

— Так, добре.

— Гет у Каддлдауні з Міррен та Джонні.

— Я обіцяв йому одну книжку.

— Але тут майже немає твоїх книжок.

— Досить казати мені, чого тут немає! — кричить дідусь, раптом набувши сили.

— З тобою все гаразд? — Це тітка Керрі стоїть у дверях.

— Усе гаразд, — запевняє він.

Тітка Керрі кидає погляд на мене і бере дідуся під руку.

— Ходімо. Обід готовий.

— Ви змогли заснути вчора? — питаю я тітку, коли ми прямуємо на кухню. — Джонні прокидався минулої ночі?

— Не розумію, про що це ти, — відказує вона.

34

КУХАРІ КУПУЮТЬ ПРОДУКТИ й готують їжу, але меню планують тітки. Сьогодні у нас у їдальні холодна смажена курка, томатно-базиліковий салат, камамбер, багет і суничний лимонад. Ліберті показує мені картинки симпатичних хлопчиків у журналах. Бонні читає книгу «Коллективні появи привидів: міфи та реальність». Тафт і Вілл намагаються вмовити мене покатати їх на банані, прив'язавши його до моторного човна.

Мама каже, що, поки я п'ю ліки, мені не можна керувати човном.

Тітка Керрі каже, що це не важить, тому що вона однаково не відпустить Вілла. Тітка Бесс із нею згодна, тому Тафтові краще навіть і не питати.

Ліберті та Бонні питають, чи можна їм покататися на банані.

— Міррен ти завжди дозволяла, — каже Ліберті. — Ти і сама знаєш, що це правда.

Вілл наливає лимонад і намочує багет.

Лимонад розливається дідусеві на коліна.

Тафт тримає мокрий багет і лупить ним Вілла.

Мама витирає бруд, поки Бесс біжить нагору за чистими штанами для дідуся. Керрі відчитує хлопців.

Коли обід закінчується, Тафт і Вілл просочуються у вітальню, щоб не допомагати із прибиранням. Вони, як ненормальні, стрибають по дідусевому новому шкіряному дивану. Я йду за ними.

Вілл невисокий і рум'яний, як Джонні. Волосся майже біле. Тафт вищий і дуже худий, золотавий і веснянкуватий, з довгими темними віями і брекетами на зубах.

— Отже, ви двоє, — кажу я. — Як ваше минуле літо?

— Ти знаєш, як отримати попелястого дракона в «Долині драконів»?

— Я знаю, як отримати вогняного, — говорить Тафт.

— Можеш використати вогняного, щоб отримати попелястого, — каже Вілл.

Уф. Ці десятилітні.

— Ну ж бо. Минуле літо, — повторюю я. — Розкажіть. Ви грали в теніс?

— Звичайно, — підтверджує Вілл.

— А плавати ходили?

— Ага. — Це Тафт.

— А на човнах з Гетом та Джонні каталися?

Вони обидва припинили стрибати.

— Ні.

— А Гет щось казав про мене?

— Мені не можна говорити з тобою про те, як ти опинилася у воді і таке інше, — каже Вілл. — Я пообіцяв тітці Керрі, що не буду.

— А чому не можна? — питаю я.

— Це погіршить твої болі, і цю тему краще облишити.

Тафт киває.

— Вона сказала, що, як ми погано впливатимемо на твоє здоров'я, вона прикінчить нас і повідбирає айпади. Ми мусимо поводитися бадьоро і не бути ідіотами.

— Це не стосується нещасного випадку. Я говорю про літо, коли була в Європі.

— Кейді... — Тафт торкається мого плеча. — Бонні бачила у твоїй спальні пігулки.

Вілл задкує від мене і сідає на дальньому поруччі канапи.

— Бонні копирсалася в моїх речах?

— І Ліберті теж.

— Боже!

— Ти казала, що не наркоманка, але у тебе в комоді пігулки.

Тафт поводитьсь нахабно.

— Перекажи їм, щоб трималися подалі від моєї кімнати, — кажу я.

— Якщо ти наркоманка, — зазначає Тафт, — тобі потрібно дещо знати.

— І що ж?

— Наркотики тобі не друзі. — Тафт робить серйозне обличчя. — Наркотики тобі не друзі, а ще ти маєш подружитися з людьми.

— О Боже мій! Може, просто розкажете мені, як провели минуле літо, малі?

— Ми з Тафтом хочемо пограти в «Енґрі бьордз», — каже Вілл. — Ми не хочемо більше з тобою говорити.

— Як хочете, — відказую я. — Йдіть собі.

Я виходжу на ганок і бачу, як хлопці біжать стежкою в Ред-ґейт.

КОЛИ Я ПОВЕРТАЮСЯ з обіду, усі вікна в Каддлдауні прочинені. Гет запускає музику через старий CD-програвач. Мої старі малюнки кольоровими олівцями прикріплені магнітами до холодильника: нагорі тато, бабуся з ретриверами внизу. Мого малюнка фарбами прикріплено скотчем до буфета. Драбина та велика упаковка подарункового паперу стоять посеред великої кімнати. Міррен тягне крісло по підлозі.

— Мені ніколи не подобалося, як мама облаштувала це місце, — пояснює вона.

Я допомагаю Гету та Джонні рухати меблі, аж поки Міррен не задоволена їх розташуванням. Ми знімаємо акварельні пейзажі Бесс та згортаємо її килимки. Ми цупимо різні прикольні речі з кімнат молодших.

Коли ми закінчуємо, велику кімнату прикрашено свинками-скарбничками, клаптиковими ковдрами, стосами дитячих книжок та лампою у вигляді сови. Широкі блискучі стрічки з коробки з подарунковим папером покреслили стелю.

— Бесс не збожеволіє від вашої перестановки? — питаю я.

— Запевняю тебе, що її нога і не ступить у Каддлдаун до кінця літа. Вона роками намагалася вирватися з цього місця.

— Ти про що?

— О-о, — зневажливо тягне Міррен, — знаєш оце: тра-та-та, батьки мене не люблять, бу-бу-бу, кухня таке лайно. Чому дідусь не хоче її переробляти? І так далі.

— А вона просила його?

Джонні якимось дивно витріщається на мене: «Ти не пам'ятаєш?»

— Та в неї казна-що з пам'яттю, Джонні! — вигукує Міррен. — Вона ж половини п'ятнадцятого літа не пам'ятає.

— Що, правда? — каже Джонні. — Я думав...

— Ні, ні, зараз же замовкни! — гаркає на нього Міррен. — Ти що, не слухав, що я тобі розповідала?

— Коли?

Він здається спантеличеним.

— Яюсь уночі, — нагадує Міррен. — Я розповідала тобі про те, що сказала тітка Пенні.

— Охолонь, — каже Джонні, кидаючи в неї подушку.

— Але ж це важливо! Як можна так неуважно ставитися до цього?!

Здається, Міррен от-от заплаче.

— Але ж я вибачився, — говорить Джонні. — Гете, ти знав про те, що Кейденс майже не пам'ятає п'ятнадцятого літа?

— Знав.

— Ось бачиш, — каже Міррен. — Гет слухав.

Моє обличчя горить. Я дивлюся в підлогу. На мить усі замовкають.

— Це нормально — забувати після того, як сильно пошкодив голову, — озиваюся я нарешті. — Моя мама пояснювала вам?

Джонні нервово сміється.

— Я здивована, що мама вам сказала, — продовжую я. — Вона ненавидить говорити про це.

— Вона сказала, що тобі краще не надто звертати на це увагу і запам'ятовувати все у власному ритмі. Усі тітки знають. Дідусь знає. Малеча. Персонал. Кожна душа на острові знає про це, окрім, як виявилось, Джонні.

— Я знав, — обурюється Джонні. — Просто не все.

— Не викручуйся. Принаймні не зараз.

— Усе гаразд, — заспокоюю я Джонні. — Ти не викручешся. Ти просто вибрав неоптимальний момент. Упевнена, відтепер ти будеш оптимальним.

— Я завжди оптимальний, — каже Джонні. — Але не такий оптимальний, як хотілося б Міррен.

Гет сміється, коли я вживаю слово «неоптимальний», і плескає мене по плечу.

Ми розпочали все спочатку.

36

МИ ГРАЄМО В ТЕНІС. Ми з Джонні виграємо, але не тому, що я досі добре граю. Джонні дуже спортивний, а Міррен зазвичай більше зосереджена на тому, щоб ударити по м'ячу і весело потанцювати після цього, не хвилюючись про те, що м'яч взагалі-то повертається. Гет сміється з неї без упину і тому пропускає.

— Як тобі Європа? — питає Гет, коли ми йдемо назад у Каддлдаун.

— Мій тато скуштував чорнило каракатиці.

— А що ще?

Ми заходимо у двір і кидаємо ракетки на ганок. Розтягуємося на траві.

— Щиро кажучи, мені і нічого тобі розповісти. Знаєш, що я робила, коли тато пішов дивитися Колізей?

— Що ж?

— Лежала, притулившись обличчям до кахлів, у ванній готелю. Витріщалася на ніжку блакитного італійського унітаза.

— Унітаз був блакитний? — питає Джонні, підводячись.

— Ніхто, крім тебе, не проміняв би краєвиди Рима на блакитний унітаз, — зітхає Гет.

— Кейденс... — каже Міррен.

— Що?

— Та нічого.

— Що?

— Ти просиш не жаліти тебе і раптом розповідаєш історію про туалет, — випалює вона. — Як це може не викликати жалості? Що нам на це казати?

— А ще ми заздримо, що ти була в Римі, — каже Гет. — Ніхто з нас там не бував.

— Я хочу поїхати до Рима! — вигукує Джонні, знов лягаючи. — Я так хочу побачити блакитний туалет!

— А я хочу побачити терми Каракалли, — каже Гет. — І спробувати всі смаки морозива, які там є.

— То їдь, — пропоную я.

— Навряд чи все так просто.

— Ну добре, але ти обов'язково поїдеш, — запевняю я. — Під час навчання чи після коледжу.

Гет зітхає.

— Я кажу лише про те, що ти вже там побувала.

— Було б круто, якби ти теж був там, — кажу я йому.

37

— ТИ БУЛА НА КОРТІ? — питає мама. — Я чула стукіт м'ячика.

— Просто вбивала час.

— Ти так довго не грала. Це чудово.

— Моя подача зіпсувалася.

— Я дуже рада, що ти знову тренуєшся. Скажи, якщо захочеш пограти завтра зі мною.

Вона сама себе обманує. Якщо я їй пограла одного разу в теніс, це ще не означає, що я тренуюся, але в будь-якому разі я не хочу грати з мамою. Вона вдягне тенісну спідничку, хвалитиме мене, застерігатиме мене і нависатиме наді мною, аж поки я не розізлюся.

— Подивимося. Схоже, я розтягнула плече.

Ми вечеряємо на вулиці в японському саду. Спостерігаємо за заходом сонця о восьмій вечора, сидячи групками навколо невеликих столиків.

Тафт і Вілл хапають з великої тарелі шматки свинини і їдять їх руками.

— Ви двоє — тварини, — зауважує Ліберті.

— А що ти пропонуєш? — питає Тафт.

— Є така річ, як виделка, — нагадує Ліберті.

— Є така річ, як іди в дупу, — каже Тафт.

Джонні, Гет і Міррен їдять у Каддлдауні, тому що вони не інваліди. А їхні матері не контролюють їх. Мама навіть не дозволяє мені сидіти з дорослими. Вона ставить мені тарілку на окремому столику поруч із моїми двоюрідними братами й сестрами.

Вони сміються, і обзивають, і говорять з повними ротами. Я не слухаю, про що вони говорять. Замість цього я дивлюся через стіл на маму, Керрі, Бесс та дідуся.

Є ОДИН ВЕЧІР, який я згадую тепер. Було це, напевне, за два тижні до нещасного випадку. Ми всі сиділи за довгим столом на галявині Клермонту. На ганку горіли свічки з цитронелловою олією. Малі покінчили зі своїми бургерами і робили колеса на траві.

Решта їли смажену на грилі рибу-меч з базиліковим соусом. Ще були салат із жовтих томатів і каструлька цукіні під скоринкою сиру пармезан. Гет під столом притулився своєю ногою до моєї. У голові паморочилося від щастя.

Тітки акуратно їли, тихі й ввічливі одна з одною на фоні дитячого галасу. Дідусь відхилився на спинку стільця і склав руки на животі.

— Як думаєте, чи варто мені зробити ремонт у Бостоні? — спитав він.

— Ні, тату, — першою озвалася Бесс. — Ми любимо цей будинок.

— Ви вічно скаржитеся на протяги у вітальні, — мовив дідусь.

Бесс поглянула на сестер.

— Я — ні.

— Вам не подобається інтер'єр, — наполягав дідусь.

— Так і є, — мамин голос критичний.

— Мені здається, це невчасно, — зауважила Керрі.

— Я б скористався твоїми порадами, — звернувся дідусь до Бесс. — Може, приїдеш і поглянеш на все уважно? Скажеш мені, що думаєш?

— Я...

Він нахилився до столу.

— А ще я можу його продати.

Нам усім відомо, що тітка Бесс поклала око на будинок у Бостоні. Усі тітки хотіли б ним володіти. Цей будинок коштує чотири мільйони долларів, і вони вирости в ньому. Але Бесс живе ближче за всіх до нього, і лише у неї достатньо дітей, щоб заповнити всі спальні.

— Тату, — різко озвалася Керрі. — Ти не можеш його продати.

— Я можу робити все, що завгодно, — сказав дідусь, наколюючи останній помідор на тарілці і кладучи його до рота. — Тобі він подобається і так, Бесс? Чи тобі б хотілося його переробити? Вирішуй, не будь ганчіркою.

— Я б з радістю допомогла тобі, якби ти вирішив щось змінити, тату.

— Та невже? — вигукнула мама. — Лише вчора ти розповідала, яка зайнята, а сьогодні погоджуєшся допомагати з ремонтом бостонського будинку?

— Він попросив нашої допомоги.

— Він попросив твоєї допомоги. А нас ти викреслюєш, тату?

Мама напилася.

Дідусь розсміявся.

— Розслабся, Пенні.

— Я розслаблюся, коли питання нерухомості владнається.

— Ти доведеш нас до божевілля, — пробурмотіла Керрі.

— Що ти там кажеш?

— Тату, ми всі тебе любимо, — голосно сказала Керрі. — Це був важкий рік, я знаю.

— Якщо ти божеволієш, то це твій власний триклятий вибір, — заперечив дідусь. — Опануй себе. Не можу ж я відписати нерухомість божевільним.

ПОГЛЯНЬМО Ж на моїх тіточок тепер, сімнадцятого літа. Ось тут, у японському саду Нового Клермонту, мама обіймає Бесс, яка тягнеться, щоб відрізати Керрі шматок малинового торта.

Навколо прекрасна ніч, а ми — прекрасна родина. Я не знаю, що змінилося.

38

— У ТАФТА Є ДЕВІЗ, — кажу я Міррен. Опівніч. Усі Брехуни грають у скрабл у кімнаті-студії в Каддлдауні.

Моє коліно торкається стегна Гета, хоча я не впевнена, чи відчуває він. Поле майже заповнене літерами. Мій мозок втомився. У мене погані букви.

Міррен відсторонено переставляє свої фішки.

— У Тафта є що?

— Девіз, — повторюю я. — Знаєш, типу як у дідуся.

— «Не будь ганчіркою», «не сиди на задніх рядах». — Міррен імітує інтонацію дідуся.

— «Ніколи не жалійся, нічого не пояснюй», — додає Гет. — Здається, це з Дізраелі.

— О так, це його улюблений, — каже Міррен.

— О Боже, Кейді! — горлає Джонні. — Ти можеш просто скласти слово і дати іншим змогу зробити хід?

— Не кричи на неї, Джонні, — просить Міррен.

— Пробач. Чи не була б ти така ласкава скласти вже це довбане слово?

Моє коліно торкається Гетового стегна. Я справді не в змозі думати.

Складаю коротке невдале слово. Джонні виставляє свої фішки.

— «Наркотики тобі не друзі!» — повідомляю я. — Це девіз Тафта.

— Та ну! — сміється Міррен. — Звідки він цього набрався?

— Може, у них в школі проводять бесіди про наркотики. До того ж близнючки провели обшук у моїй кімнаті і доповіли йому, що в мене повний комод пігулок, тому він хотів переконатися, що я не наркоманка.

— Боже мій! — зітхає Міррен. — Бонні та Ліберті — це катастрофа. Мені здається, вони клеptomанки.

— Серйозно?

— Вони вкрали сноподібне моєї мами та її діамантові сережки. Гадки не маю, куди вони збираються носити ті сережки так, щоб мама їх не застукала. До того ж їх двоє, а сережки тільки одні.

— Ти з ними про це говорила?

— Намагалася з Бонні. Але це безнадійно. — Міррен знов переставляє свої фішки. — Мені подобається ідея девізу, — продовжує вона. — Я думаю, фраза, що надихає, може провести тебе крізь важкі часи.

— Яка, наприклад? — питає Гет.

Міррен замислюється:

— «Будь трохи добрішим, ніж мусиш».

Від цього ми всі замовкаємо. З цим неможливо сперечатися.

Потім Джонні каже:

— «Не їж нічого, більшого за власну дупу».

— Ти їв щось більше від власної дупи?

Він киває, весь такий урочистий.

— Добре, а що у тебе, Гете? — питає Міррен. — Який девіз?

— У мене немає.

— Не може бути.

— Ну добре. — Гет дивиться на нігті на руках. — «Не мирися зі злом, яке можеш змінити».

— Я з цим згодна, — кажу я. Тому що справді згодна.

— А я ні, — озивається Міррен.

— Чому?

— Дуже мало чого ми можемо змінити. Потрібно приймати світ таким, який він є.

— Ні, це не так, — відповідає Гет.

— Чи не краще бути спокійною миролюбивою людиною? — питає Міррен.

— Ні. — Гет налаштований рішуче. — Зі злом слід боротися.

— «Не їж жовтого снігу», — каже Джонні. — Ще один гарний девіз.

— «Завжди роби те, що боїшся зробити», — додаю я. — Такий у мене девіз.

— О, не починай. Хто це, в дідька, сказав? — гаркає Міррен.

— Емерсон, — кажу я. — Здається.

Я дістаю ручку і пишу на долонях. На лівій: «Завжди роби те». На правій: «що боїшся зробити». Напис на правій руці сповзає.

— Емерсон такий нудний, — зауважує Джонні.

Він вихоплює в мене ручку і пише собі на лівій руці: «НЕ ЇЖ ЖОВТОГО СНІГУ».

— Ось, — каже він, демонструючи результат. — Це має допомогти.

— Кейді, я серйозно. Ми не завжди мусимо робити те, чого боїмося, — мовить Міррен схвильовано. — Ніколи не мусимо.

— Чому ні?

— Можна померти. Можна скалічитися. Якщо ти наляканий, то для цього, напевне, є вагома причина. Треба довіряти інстинктам.

— То яка тоді твоя філософія? — питає в неї Джонні. — «Будь боягузливою куркою»?

— Так, — каже Міррен. — І ще те, що я казала про доброту.

39

КОЛИ ГЕТ ІДЕ НАГОРУ, я піднімаюся за ним. Наздоганяю його в довгому коридорі, хапаю за руку і притуляюся своїми губами до його губ.

Це — саме те, що я боюся робити і тому роблю.

Він цілує мене у відповідь. Наші пальці переплітаються, і мені паморочиться в голові, і він піднімає мене, і все велике і чисте, знов. Наш поцілунок перетворює світ на пил. Є тільки ми, а все інше не має значення.

Потім Гет відступає.

— Я не повинен цього робити.

— Чому? — Моя рука досі в його руці.

— Не тому, що я не хочу, а тому, що...

— Я думала, ми почали спочатку. Хіба не так це робиться?

— Я заплутався. — Гет робить крок назад і спирається на стіну. — Це такі банальні слова. Я не знаю, що ще сказати.

— Поясни.

Пауза.

— Ти мене не знаєш.

— Поясни, — знову прошу я.

Гет обхоплює голову руками. Ми стоїмо, прихилившись до стіни, у темряві.

— Добре. Ось один приклад, — нарешті шепоче він. — Ти ніколи не бачила моєї мами. Ніколи не була у мене вдома.

Це правда. Я завжди бачила Гета лише на Бічвуді.

— Тобі здається, що ти знаєш мене, Кейді, але ти знаєш лише того мене, який приїжджає сюди, — каже він. — Але це... це ще не вся картина. Ти не бачила моєї спальні з вікнами на вентиляційну шахту, не куштувала карі моєї мами, не бачила моїх шкільних друзів, не знаєш, як ми відзначаємо свята. Ти знаєш мене таким, який я на острові, де всі багаті, окрім мене та персоналу. І де всі білі, окрім мене, Джинні та Пауло.

— Хто такі Джинні та Пауло?

Гет б'є кулаком по долоні.

— Джинні — покоївка, а Пауло — садівник. Ти не знаєш їхніх імен, хоча вони працюють тут з року в рік. І це теж підтверджує мою точку зору.

Обличчя моє заливається соромом.

— Мені шкода.

— Але питання в тому, чи хочеш ти взагалі бачити всю картину? — питає Гет. — Чи здатна ти її сприйняти?

— Ти не дізнаєшся, доки не спробуєш мені показати, — відповідаю я. — Від тебе цілу вічність не було новин.

— Ти знаєш, хто я для твого дідуся? Ким я завжди був?

— Ким?

— Гіткліфом. З «Буремного перевалу». Читала?

Я хитаю головою.

— Гіткліф — циганський хлопчик, якого прийняла і виховала благородна родина Ерншоу. Гіткліф закохується в доньку Ерншоу Катрін. Вона теж його кохає, але вважає «брудним» через його походження. І вся родина погоджується з нею.

— Я не вважаю так.

— Немає у світі нічого такого, що Гіткліф міг би зробити, аби в родині Ерншоу його вважали гідним. Він іде, вчиться, стає джентльменом. Та попри це його вважають твариною.

— І?

— Тоді, оскільки це трагічна книга, Гіткліф стає тим, ким його вважають. Він перетворюється на звіра. Його злість виривається назовні.

— Я чула, це романтична історія.

Гет хитає головою.

— Ці люди жахливо ставляться одне до одного.

— Ти хочеш сказати, що дідусь вважає тебе Гіткліфом?

— Кажу тобі, так і є, — відповідає Гет. — Звір із приємним обличчям, який не оцінив того, як великодушно його приймали на острові щороку, і зрадив дідуса, спокусивши його Катрін, його Кейденс. І моє покарання — перетворення на монстра, якого він у мені завжди бачив.

Я мовчу. Гет мовчить.

Я простягаю руку і торкаюся його. І те, яке на дотик його передпліччя під тонкою бавовною сорочки, викликає в мені болісне бажання поцілувати його знов.

— І знаєш, що найгірше? — питає Гет, не дивлячись на мене. — Найгірше те, що він не помилився.

— Ні, помилився.

— О ні, ні.

— Гете, чекай.

Але він зник у своїй кімнаті і зачинив двері. Я лишилась сама в темному коридорі.

40

КОЛИСЬ ДУЖЕ ДАВНО жив собі король, у якого було три прекрасні доньки. Вони були гарні, як ягідки. Доньки вдало повиходили заміж, але народження першої онучки принесло розчарування. Наймолодша принцеса народила дівчинку, таку малесеньку, що мати носила її в кишеньці, де дівчинка лишалася непомітною. Нарешті народилися онуки нормальних розмірів, тож король з королевою майже забули про існування крихітної принцеси.

Коли крихітка підросла, вона майже весь час проводила у своєму мініатюрному ліжку. Вона була така самотня, що не мала причин вставати.

Одного разу вона вирушила в ризиковану подорож до палацової бібліотеки і була захоплена тим, як добре може бути в компанії книжок. І вона почала часто ходити туди. Одного ранку, коли вона читала, на столі з'явилася мишка. То був хлопчик. Він стояв на задніх

лапках та був одягнений у маленьку оксамитову курточку. Його вусики були чисті, а хутро коричневе.

— Ти читаєш так само, як я, — сказав він, — ходиш сторінкою туди-сюди.

Він підійшов і низько вклонився.

Хлопчик-мишка зачарував принцесу історіями про свої пригоди. Він розповідав їй про тролів, які крадуть ноги людей, і про богів, які полишають бідних. Він ставив запитання про Всесвіт і постійно шукав відповідей. Він вважав, що ранам потрібен догляд. Своєю чергою, принцеса розповідала мишці казки, малювала пікселізовані портрети й дарувала малюнки олівцями. Вона сміялася і сперечалася з ним. Уперше в житті вона відчувала себе живою.

Невдовзі вони полюбили одне одного.

Коли принцеса представила свого кавалера родині, вона стикнулася з труднощами.

— Але ж він лише миша! — з огидою кричав король, а королева взагалі заверещала від страху і втекла з тронної кімнати.

І справді, усе королівство, від знаті до слуг, поставилося до миші-кавалера з підозрою та тривогою.

— Це неприродно, — казали про нього люди. — Тварина вдягнена, як людина.

Крихітна принцеса не сумнівалася. Вони з кавалером-мишею покинули палац і помандрували далеко-далеко. В іншій країні вони одружилися, звели будинок, наповнили його книжками й шоколадом і відтоді зажили щасливо.

Якщо хочете жити там, де люди не бояться мишей, тікайте з палаців.

41

ВЕЛЕТЕНЬ ОРУДУЄ іржавою пилою. Працюючи, він зловтішається і мугикає, поки лезо проходить крізь мій лоб у мозок і крізь нього.

У мене лишилося менше чотирьох тижнів, щоб з'ясувати правду. Дідусь кличе мене Міррен.

Близнючки крадуть снодійне та діамантові сережки. Мама посперечалася з тітками через бостонський будинок. Бесс ненавидить Каддлаун.

Керрі ночами вештається островом. Віллу сняться жахіття.

Гет — Гіткліф.

Гет вважає, що я не знаю його. І, можливо, він має рацію.

Я беру ліки. Запиваю водою. В кімнаті темно.

Мама стоїть у дверному отворі, спостерігаючи за мною. Я не говорю до неї.

Два дні я валяюся в ліжку. Час від часу гострий біль перетворюється на тупий. І тоді, якщо я сама, я встаю і роблю кілька нотаток, які чіпляю над ліжком. Запитань більше, ніж відповідей.

Рано-вранці, коли я вже почуваюся краще, дідусь приходить в Уіндермір. На ньому білі лляні штани і блакитна спортивна куртка. Я в шортах та футболці жбурляю собакам м'ячики у дворі. Мама вже прокинулася, вона в Новому Клермонті.

— Я збираюся в Едгартаун, — каже дідусь, чухаючи вуха Бошеві. — Хочеш теж поїхати? Якщо ти не проти побути в компанії старого.

— Ну я навіть не знаю, — жартую я. — У мене стільки роботи з цими заслиненими м'ячиками. Можу цілий день на них витратити.

— Сходимо в книжкову крамницю, Кейді. Куплю тобі подарунків, як колись.

— Як щодо вершкової помадки?

Дідусь сміється.

— Звісно, і помадку.

— Це тебе мама напоумила?

— Ні, — каже дідусь, куйовдячи своє скошлячене волосся. — Але Бесс не хоче, щоб я сам керував моторним човном. Вона каже, я можу втратити орієнтацію.

— Мені теж не можна керувати човном.

— Я знаю, — відповідає він, подзенькуючи ключами. — Але Пенні та Бесс тут не боси. А я — так.

Ми вирішили поснідати в місті. Ми хочемо вивести човна з бічвудського доку, поки тітки нас не впіймали.

ЕДГАРТАУН — ІГРАШКОВЕ МОРСЬКЕ МІСТЕЧКО на острові Мартас-Він'ярд. Туди можна дістатися за двадцять хвилин. Усе воно в білому частоколі та в білих дерев'яних будиночках із завітчаними дворами. У крамницях продається всіляке різне для туристів:

морозиво, дорогий одяг, старовинні прикраси. З порту відчалюють човни — у риболовні рейси та на оглядові прогулянки.

Дідусь — такий, як був колись. Він тринькає гроші направо і наліво. Частує мене еспресо та круасанами в маленькій пекарні зі стільчиками біля вікна, потім намагається купити мені книжок у крамниці Едгартауна. Коли я відмовляюся, він лише хитає головою, почувши про мій проект «ВІДДАМ ЗАДАРМА», але не лається. Натомість він просить, щоб я допомогла йому вибрати подарунки для малих і книжку з квіткового дизайну для Джинні, покоївки. Ми робимо велике замовлення в «Мердікс Фадж»^[18]: шоколад, волоські горіхи у шоколаді, арахісове масло та ванільну помадку. Прогулюючись галереєю, ми зустрічаємо дідусевого юриста, худорлявого сивого чолов'ягу на ім'я Річард Тетчер.

— Отже, це Кейденс Перша, — каже Тетчер, потискаючи мені руку. — Я багато чув про вас.

— Він займається нашою нерухомістю, — говорить дідусь замість пояснення.

— Перша онучка, — продовжує Тетчер. — Ніщо не зрівняється з цим відчуттям.

— До того ж має гарну голову на плечах, — каже дідусь. — Кров Синклерів дає про себе знати і через покоління.

Він завжди це робить — говорить заздалегідь заготованими фразами. «Ніколи не жалійся, нічого не пояснюй». «Ніколи не приймай відповіді “ні”». Але коли це стосується мене, я дратуюсь. Гарна голова на плечах? Узагалі-то моя голова збіса покалічена, про що свідчать численні діагнози, а половина крові у венах належить ненадійній гілці нашої родини — Істменам. Я не навчатимусь у коледжі наступного року, я покинула всі види спорту, якими колись займалася, і віднедавна не належу до жодного з клубів, частиною яких колись була. Більшість часу я під кайфом від знеболювального, і я навіть не бавлю своїх малих кузин. Та попри це обличчя дідуса сяє, коли він розповідає про мене, і, принаймні, сьогодні він знає, що я не Міррен.

— Вона схожа на вас, — зауважує Тетчер.

— Хіба ні? Але на відміну від мене вона гарна.

— Дякую, — кажу я. — Але щоб досягти більшої схожості, треба скошлатити мені волосся.

Від цих слів дідусь посміхається.

— Це від катання на човні, — пояснює він Тетчеру. — Забув капелюха.

— Він завжди скошлячений, — кажу я Тетчеру.

— Знаю.

Чоловіки прощаються, і, коли ми йдемо з галереї, дідусь бере мене під руку.

— Він добре подбав про тебе, — повідомляє він мені.

— Містер Тетчер?

Він киває.

— Але не кажи матері. Вона знову здійсме паніку.

42

ДОРОГОЮ ДОДОМУ приходить згадка.

П'ятнадцяте літо, ранок. Початок липня. Дідусь саме готував еспресо на кухні Клермонту. Я — за столом, їла джем з підсушеним у тостері багетом. Ми були вдвох.

— Мені подобається той гусак, — сказала я, вказуючи на кремову статуетку, що стояла на буфеті.

— Він тут відтоді, як тобі, Міррен та Джонні виповнилося три, — пояснив дідусь. — Того року ми з Тіппер подорожували до Китаю. — Він прицмокнув. — Вона купила там багато витворів мистецтва. З нами був гід, мистецтвознавець.

Він підійшов до тостера і витягнув звідти хліб, який я вставила для себе.

— Ну! — запротестувала я.

— Ш-ш-ш, я дідусь, я можу брати тости, коли мені заманеться.

Він сів за стіл зі своїм еспресо і намастив на багет масло.

— Ця дівчина, яка зналася на мистецтві, провела нас по антикварних магазинах і допомогла зорієнтуватися на аукціонах, — сказав він. — Вона говорила чотирма мовами. Ти б на неї й уваги не звернула. Худенька китайська дівчина.

— Не кажи «китайська дівчина». Чуєш?

Він проігнорував мене.

— Тіппер купувала прикраси і вирішила придбати фігурки тварин для тутешніх будинків.

— Жаба в Каддлдауні з тієї ж серії?

— Звісно, жаба зі слонової кістки, — підтвердив дідусь. — І ще я точно знаю, що ми купили двох слонів.

— Вони в Уїндермірі.

— А мавпи в Ред-Гейті, — згадав дідусь. — Було чотири мавпи.

— Хіба слонова кістка — не контрабанда?

— Деінде так. Але її можна дістати. Бабуся любила слонову кістку.

В дитинстві вона бувала в Китаї.

— Це бивні слона?

— Його чи носорога.

Ото був він, дідусь. Його сиве, досі густе волосся, глибокі зморшки, залишені днями вітрильництва. Важка нижня щелепа, як у легендарної зірки кінематографу.

— Можеш взяти собі, — каже він про статуетку.

Одне з його життєвих кредо: «Ніколи не приймай відповіді “ні”».

Життя за цим кредо завжди видавалося героїчним. Він повторював його, коли радив іти за своїми амбіціями. Коли заохочував Джонні спробувати підготуватися до марафону і коли я не отримала приз з читання в сьомому класі. Він повторював його, розповідаючи про свої бізнес-стратегії і про те, як добився бабусиної руки. «Я питав чотири рази, поки вона не сказала “так”, — нагадує він завжди, переказуючи одну з улюблених легенд родини Синклерів. — Я її дістав. Вона сказала “так”, аби я лише замовк».

Тепер, за сніданком, коли я спостерігаю за тим, як дідусь їсть мій тост, «не приймай відповіді “ні”» видається мені ставленням привілейованої персони, якій байдуже, чи не зачіпає вона чийось почуттів, допоки у дружини є милі статуетки, якими їй хочеться прикрасити літні резиденції.

Я підійшла і взяла гусака.

— Люди не повинні купувати слонову кістку. Адже не просто так це заборонено. Якось Гет читав про...

— Не переповідай мені того, що читає цей хлопець, — обірвав мене дідусь. — Я в курсі. У мене є всі документи.

— Вибач. Та я просто подумала...

— Кейденс.

— Ти міг би виставити їх на аукціоні, а потім пожертвувати кошти на збереження природи.

— Тоді в мене не буде статуеток, Тіппер дуже цінувала їх.

— Але...

— Не вчи мене, що робити з власними грошима, Кейді! — гаркнув дідусь. — Вони мої, а не твої.

— Гаразд.

— Не тобі розповідати мені, як розпоряджатися своїми речами, зрозуміло?

— Так.

— Ніколи цього не роби.

— Зрозуміло, дідусю.

Мені хочеться схопити гусака і пожбурити через усю кімнату. Цікаво, чи розіб'ється він об камін? Чи розсиплеться на скалки?

Я стискаю руки в кулаки.

Ми вперше говорили про бабусю Тіппер, відколи вона померла.

ДІДУСЬ ЗАВОДИТЬ ЧОВЕН у гавань і прив'язує його.

— Ти досі сумуєш за бабусею? — питаю я його, коли ми йдемо в Новий Клермонт. — Бо я от сумую. Ми ніколи не говоримо про неї.

— Частина мене померла разом з нею, — каже він. — І це була краща моя частина.

— Ти так вважаєш? — питаю я.

— Я не знаю, що ще сказати, — відповідає дідусь.

43

Я ЗНАХОДЖУ БРЕХУНІВ у дворі Каддлдауну. На газоні розкидано тенісні ракетки, пляшки від напоїв, обгортки від їжі та пляжні рушники. Ці троє в чорних окулярах лежать на бавовняних ковдрах і їдять картопляні чіпси.

— Тобі вже краще? — цікавиться Міррен.

Я киваю.

— Нам тебе не вистачало.

Вони намастилися дитячою олійкою. Дві пляшечки з-під неї лежать на траві.

— А ви не боїтеся згоріти? — питаю я.

— Я більше не вірю в сонцезахисні креми, — каже Джонні.

— Він вирішив, що науковці заангажовані і що вся індустрія сонцезахисних кремів — лише трюк для заробляння грошей, — пояснює Міррен.

— А ти колись бачила сонячний опік? — питаю я. — Шкіра буквально вкривається пухирями.

— Це безглузда ідея, — погоджується Міррен. — Ми просто вже змудилися, та й усе.

При цьому вона намащує на руки дитячу олійку.

Я лягаю поряд із Джонні.

Відкриваю пакет картопляних чіпсів зі смаком барбекю. Витріщаюся на торс Гета.

Міррен трохи читає вголос з книжки про Джейн Гудолл. Ми слухаємо якусь музику з мого айфону, динамік додає металевого звучання.

— Чому ж ти більше не віриш у сонцезахисні креми? — звертаюся я до Джонні.

— Це все змова, щоб продати більше нікому не потрібного лосьйону.

— Угу.

— Я не згорю, — каже він. — От побачиш.

— То чому ж ти тоді намащуєшся дитячою олією?

— А, це не стосується експерименту. Мені просто подобається постійно бути якомога маснішим.

ГЕТ ЗАСКОЧУЄ МЕНЕ в кухні за пошуками їжі. Її малувато.

— Наша остання зустріч теж була неоптимальною, — говорить він. — Там, у коридорі, кілька ночей тому.

— Ага.

Мої руки тремтять.

— Пробач.

— Гарзд.

— Можемо ми почати спочатку?

— Ми не можемо починати спочатку щодня, Гете.

— Чому ні? — Він застрибує на барну стійку. — Можливо, це літо других шансів.

— Других — можливо. А після другого стає вже дивно.

— Просто тримай себе в руках, — каже він. — Принаймні сьогодні. Давай вдамо, що я не заплутався, що ти не злишся на мене. Давай поводитися, як друзі, і забудемо, що сталося.

Я не хочу вдавати.

Не хочу бути друзями.

Я не хочу забувати. Я намагаюся пам'ятати.

— На пару днів, поки нам знову не здаватиметься, що все гаразд, — каже Гет, помічаючи мої сумніви. — Давай просто відморозимося, поки це не припинить бути таким важливим.

Я хочу знати все, зрозуміти все; я хочу міцно обійняти Гета, гладити його руками і ніколи не відпускати. Але що, як ми можемо розпочати все спочатку тільки так, а не інакше?

«Опануй себе. Просто зараз».

«Тому що мусиш. Тому що можеш».

— Цього я навчилася, — кажу я.

Я передаю йому пакунок із вершковою помадкою, яку ми з дідусем купили в Едгартауні, і те, як його обличчя сяє від шоколаду, розриває мені серце.

44

НАСТУПНОГО ДНЯ ми з Міррен без дозволу беремо моторного човна. Хлопці не хочуть іти з нами. Вони збиралися плавати на байдарках.

Я веду, а Міррен ковзає рукою по воді.

На Міррен небагато одягу: верх від купальника з ромашковим принтом та джинсова міні-спідниця. Гуляючи доріжками Едгартауна, засипаними галькою, вона розповідає про Дрейка Логгергеда і свої відчуття від «статевих стосунків» із ним. Саме так вона завжди їх називає. Описуючи відчуття, вона каже, що це щось схоже на запах шипшини, американські гірки та феєрверки.

Ще вона говорить про те, який одяг хоче придбати для першого курсу в Помоні, і про кіно, яке хоче подивитися, і про проекти, які хоче здійснити цього літа, як, наприклад, відновити приготування морозива чи знайти на Він'ярді місце, де можна було б покататися верхи. Щиро кажучи, вона говорить півгодини без зупинки.

Я б хотіла жити так, як вона. Зустрічатися з хлопцем, будувати плани, навчатися в коледжі в Каліфорнії. Міррен вступає у своє сонячне майбутнє, а я повертаюся назад у школу Дікінсон, де на мене чекає ще один рік снігу та задухи.

Я купую невеличкий пакунок у «Мердікс», хоча з учора ще лишилися солодощі. Ми сидимо на паркані в тіні, Міррен досі говорить.

Знову виринає згадка.

П'ЯТНАДЦЯТЕ ЛІТО, Міррен сидить поруч із Тафтом та Віллом на сходинках нашої улюбленої перекусної в Едгартауні. У хлопців у руках райдужні пластикові вітрячки. Ми чекаємо на Бесс, тому що в неї туфлі Міррен. Без них ми не можемо зайти всередину.

Ноги Міррен брудні, нігті пофарбовані синім лаком.

Ми вже чекали певний час, коли Гет вийшов із магазину неподалік. Він тримав під пахвою кілька книжок. Він дуже швидко підбіг, ніби з якогось дива намагався нас наздогнати, хоча ми лишалися сидіти на місці.

Потім він різко спинився. Нагорі стосу була книжка «Буття й ніщо» Сартра. Її назву було досі записано у нього на долонях. Рекомендація дідуся.

Гет кивнув смішно, по-клоунськи і подарував мені книжку з-під стосу: роман Жаклін Моріарті. Я читала її все літо.

Я розгорнула титульну сторінку. Там був напис. «Кейді з усім-усім. Гет».

— Я ПАМ'ЯТАЮ, як ми чекали на твої туфлі, щоб зайти до перекусної, — кажу я Міррен.

Тут вона замовкла і напружено глянула на мене.

— Вітрячки, — нагадую я. — Гет подарував мені книжку.

— Отже, твоя пам'ять повертається, — каже вона. — Це чудово!

— Тітки полаялися через нерухомість.

Вона знизує плечима.

— Трохи.

— А ми з дідусем полаялися через ці статуетки зі слонової кістки.

— Так, ми тоді про це говорили.

— Скажи мені одну річ.

— Що?

— Чому Гет зник після мого нещасного випадку?

Міррен грається пасмом свого волосся.

— Не знаю.

— Він повернувся до Ракель?

— Не знаю.

— Ми полаялися? Я зробила щось не так?

— Не знаю, Кейді.

— Я його засмутила кілька днів тому. Тим, що не знала імен персоналу. Тим, що не бачила його квартири в Нью-Йорку.

Западає тиша.

— У нього є суттєві причини божеволіти, — нарешті озивається Міррен.

— Що я наробила?

— Цього не можна виправити.

— Чому?

Раптом Міррен починає задихатися. Давитися, ніби її зараз виверне. Вона зігнулася навпіл, її шкіра волога і бліда.

— Ти в порядку?

— Ні.

— Я можу допомогти?

Вона не відповідає.

Я пропоную їй пляшку води. Вона бере її. Повільно п'є.

— З мене годі. Мені потрібно назад у Каддлдаун. Зараз.

Погляд у неї скляний. Я простягаю до неї руку. Шкіра у неї волога, і вона ледве стоїть на ногах. Ми мовчки йдемо до гавані, де пришвартували маленького човна.

МАМА НЕ ПОМІТИЛА, що ми брали катер, але помітила пакунки з солодощами, які я дала Тафту й Віллу.

Знов і знов вона пиляє мене й пиляє. Читає мені моралі, але вони не цікаві.

Я не можу полишати острів без її дозволу. Я не можу полишати острів без нагляду дорослих.

На період вживання ліків я не маю права керувати моторним транспортом. Я ж не така тупа, як вдаю, правда?

Я кажу «пробач», яке мама так хоче почути. Потім біжу в Уїндермір і записую все, що пам'ятаю: перекусна, вітрячки, брудні ноги Міррен на дерев'яних сходах, подарована Гетом книжка, — на папері в клітинку над ліжком.

45

НА ДРУГИЙ ТИЖДЕНЬ мого перебування на Бічвуді ми відкрили для себе дах Каддлдауну. Туди легко було забратися, і раніше ми не робили цього тільки тому, що для цього потрібно було лізти крізь вікно спальні тітки Бесс.

Уночі дах страшенно холодний, але вдень звідти чудовий вид на острів та море. З-понад дерев я бачу територію від Каддлдауну до Нового Клермонту з його садом. Крізь вікна на всю стіну я навіть бачу, що відбувається всередині багатьох кімнат на першому поверсі. Ред-Гейт також частково видно, і в інший бік, повз Уїндермір і до бухти.

У перший день ми розкладаємо їжу на старій ковдрі для пікніків. Їмо португальський солодкий хліб і м'які сири з дерев'яних коробочок. Ягоди із зеленого картонного пакунка. П'ємо з пляшок холодний газований лимонад.

Ми вирішуємо приходити сюди щодня. Ціле літо. Цей дах — найкраще місце в світі.

— Якщо я помру, — кажу я, поки ми насолоджуємося пейзажем, — тобто, я хочу сказати, коли я помру, киньте мій попіл у воду на маленькому пляжі. Тоді ви, коли сумуватимете за мною, зможете залізти сюди, поглянути вниз і згадати, якою прекрасною я була.

— Або ж спуститися і поплавати в тобі, — докидає Джонні. — Якщо вже дуже засумуємо.

— Ой.

— Це ж ти хотіла розчинитися у воді на маленькому пляжі.

— Я лише мала на увазі, що мені тут подобається. Було б чудово, якби мій попіл було розвіяно тут.

— Так, — каже Джонні. — Було б чудово.

— Це погана розмова, — зауважує Міррен.

— Нормальна, — заперечує Джонні.

— А я не хочу, щоб мій попіл був тут, — вступає до розмови Гет.

— А чому? — питаю я. — Ми б могли бути всі разом на маленькому пляжі.

— А малеча плавала б у нас! — волає Джонні.

— Як це все огидно! — гаркає Міррен.

— Я пісяв туди стільки разів, що гірше вже не буде, — каже Джонні.

— Фе!

— Ой, припини, усі туди пісяють!

— Я — ні, — ображається Міррен.

— І ти теж, — доводить Джонні. — Якщо вже після стількох років пісяння вода біля маленького пляжу не перетворилася на сечу, то трохи попелу її не зіпсує.

— Народ, а ви колись планували свій похорон? — питаю я.

— Тобто? — Джонні морщить носа.

— Ну пам'ятаєте, у «Томі Соєрі», коли всі вважають Тома, і Гека, і цього, як його?..

— Джо Гарпера, — підказує Гет.

— Так, люди вважають Тома, Гека та Джо Гарпера мертвими. Хлопці приходять на власний похорон і чують, як добре їх згадують мешканці їхнього міста. Відколи я це прочитала, я завжди думала про свій похорон. Про те, які там будуть квіти і де я хочу, щоб розвіяли мій попіл. І хвалебні промови, у яких йтиметься про те, якою трансцендентно-дивовижною я була і як здобула Нобелівську премію й олімпійську медаль.

— А в якому спорті ти взяла медаль? — питає Гет.

— Може, у гандболі.

— А це олімпійський вид?

— Так.

— А ти хоча б у нього граєш?

— Ще ні.

— Тоді краще почати.

— Більшість людей планують свої весілля, — каже Міррен. — Я колись планувала весілля.

— Хлопці не мріють про весілля, — заперечує Джонні.

— Якби я виходила заміж за Дрейка, у нас була б купа жовтих квітів. Жовті квіти скрізь. І насичено-жовта сукня. Як звичайна весільна сукня, тільки жовта. А на ньому був би жовтий смокінг.

— Потрібно кохати когось дуже-дуже сильно, щоб вдягнути жовтий смокінг, — відповідаю я.

— Еге ж, — каже Міррен. — Але Дрейк зробив би це для мене.

— Я розкажу вам, чого я не хочу на своєму похороні, — пропонує Джонні. — Я не хочу, щоб купка нью-йоркських типів зі світу мистецтва, які мене навіть не знали, стояли наді мною в тупій приймальні.

— А я не хочу, щоб релігійні люди говорили про Бога, в якого я не вірю, — каже Гет.

— Або щоб якісь фальшиві дівчата вдавали, що їм сумно, а потім фарбували губки в туалеті й поправляли волосся, — додає Міррен.

— Боже, — саркастично зауважую я, — ви говорите так, ніби похорон — це не весело.

— Чесно, Кейді, — серйознішає Міррен. — Тобі слід планувати весілля, а не похорон. Не будь огидною.

— А що, як я не вийду заміж? Що, як я не хочу?

— Тоді плануй презентацію книжки. Чи відкриття виставки.

— Вона ж збирається здобути Нобелівську премію та олімпійську медаль.

— От, можна спланувати вечірки для святкування цього.

— Гаразд, добре, — погоджуюсь я. — Сплануймо вечірку з нагоди олімпійської медалі з гандболу. Якщо вас це потішить.

І ми плануємо. Шоколадні м'ячі для гандболу в блакитній помадці. Золотава сукня для мене. Келихи для шампанського з маленькими золотими м'ячиками всередині. Ми обговорюємо, чи носять у гандболі такі ж дивні окуляри, як у ракетболі, й вирішуємо, що для вечірки нам потрібно, щоб носили. Поки вечірка не скінчиться, усі будуть у золотих окулярах для гандболу.

— Ти граєш у гандбольній команді? — питає Гет. — Тобто чи зберуться на вечірці всі богині гандболу? Чи ти виграла сама-самісінька?

— Гадки не маю.

— Тобі точно час дізнатися про це більше, — каже Гет. — Інакше ніколи не виграєш золото. Якщо ти візьмеш лише срібло, вечірку доведеться перепланувати.

ТОГО ДНЯ життя видається прекрасним.

Четверо нас, Брехунів, ми були завжди.

Ми будемо завжди.

Не важливо, що буде, коли ми вступимо до коледжу, виростемо, вибудуємо власні життя; не важливо, чи будемо ми з Гетом разом. Куди б нас не занесло, ми завжди зможемо розтягнутися на даху Каддлдауну і вдивлятися в море.

Острів наш. Тут ми, у якомусь розумінні, завжди молоді.

НАСТУПНІ ДНІ ПОХМУРІШІ. Брехуни дуже рідко погоджуються кудись піти. У Міррен болить горло та ломить тіло. Вона майже постійно сидить у Каддлдауні. Вона пише картини, щоб розвісити в

коридорах, і обклеює барні стійки мушлями по краях. У мийці та на журнальному столику — брудні тарілки. Недоладні стоси DVD-дисків та книжок тут і там розкидані по студії. Ліжка не застелені, у ванних вогкий затхлий запах.

Джонні руками їсть сир і дивиться британські комедії. Одного дня він збирає декілька старих чайних пакетиків, ще вологих, і жбурляє у склянку помаранчевого соку.

— Що ти робиш? — питаю я.

— Що більше «плюх», то більше очок.

— Але навіщо?

— Мій мозок — загадкова штука, — відказує Джонні. — Загалом, мені здається, найкращий спосіб кидати — знизу.

— Я допомагаю Джонні сформувати систему очок. П'ять — за бризки, десять — за калюжу, двадцять — за декоративний візерунок на стіні за склянкою.

Ми використовуємо цілу пляшку фрешу. Закінчивши, Джонні лишає як є склянку і зім'яті пакетики, з яких тече.

Я теж не прибираю.

У Гета є список зі ста найкращих романів людства, і він продирається крізь ті з них, які можна роздобути на острові. Він позначає уривки стікерами і читає їх уголос. «Невидимка», «Подорож до Індії», «Неперевершені Емберсони». Коли він читає, я слухаю впіввуха, тому що Гет не цілував мене і не торкався з того моменту, як ми домовилися «опанувати себе і поводитися нормально».

Я думаю, він уникає лишатися зі мною наодинці.

Я теж уникаю цього, тому що все моє тіло аж співає, так хоче бути поряд, і тому що в кожному його русі — електричний заряд. Я часто думаю про те, щоб обійняти його, провести пальцями по губах. Коли мої думки залітають у цю царину — якщо я раптом не бачу Міррен та Джонні, якщо на мить ми лишаємося вдвох, — гострий біль нерозділеного кохання викликає у мене мігрень.

Цими днями вона горбата стара, яка торкається мого м'якого мозку гострими кігтями. Вона смикає за мої незахищені нерви, розвідуючи, чи зможе поселитися в моєму черепі. Якщо вона проникає всередину, то на день чи два ув'язнює мене в кімнаті.

Ми здебільшого обідаємо на даху. Думаю, коли я хворію, вони теж там їдять.

Час від часу з даху скочується пляшка і скло розбивається. Щиро кажучи, ганок завалено липкими від лимонаду скалками.

Над ними, принаджені цукром, літають мухи.

47

НАПРИКІНЦІ ДРУГОГО ТИЖНЯ я застаю Джонні у дворі за будуванням із конструктору «Лего», який він, напевне, знайшов у Ред-Гейті.

Я принесла пікулі, сирні палички і залишки тунця, приготованого на грилі, з Нового Клермонту. Ми вирішили не забиратися на дах, адже нас лише двоє. Ми відкриваємо контейнери і розставляємо на краєчку брудного ганку. Джонні розповідає, як він хоче побудувати Гогвортс^[19] із «Лего». Чи Зірку Смерті^[20]. Або, чекай! Краще зробити з «Лего» тунця, щоб повісити в Новому Клермонті, коли вже там більше немає жодного опудала риби. Це воно. Шкода лише, що на цьому тупому острові замало «Лего» для такого утопічного проекту.

— Чому ти не писав мені після нещасного випадку? — питаю я.

Я не збиралася цього казати. Слова вирвалися самі.

— О, Кейді.

Тупо таке запитувати, але я хочу знати.

— А ти не хочеш натомість поговорити про «лего»-рибу? — підлещується Джонні.

— Я думала, можливо, тебе дратували ці листи. Ну, в яких я питала про Гета.

— Ні, ні. — Джонні витирає руки об футболку. — Я зник, бо я телепень. Тому що не обмірковую своїх рішень, і бачив забагато фільмів у стилі екшн, і я, типу, їх шанувальник.

— Справді? Не думала про тебе так.

— Це незаперечний факт.

— Ти не був злий на мене?

— Я був просто тупий хрін. Але не злий. Злий — ніколи. Пробач, Кейденс.

— Дякую.

Він набирає жменю деталей і починає з'єднувати.

— А чому Гет зник? Ти щось про це знаєш?

Джонні зітхає:

— Це вже інша історія.

— Він сказав, що я не знаю, який він насправді.
— Схоже на правду.
— Він не хоче говорити про нещасний випадок. І про те, що з нами сталося того літа. Він хоче вдавати, що все добре і нічого не було.
Джонні виклав детальки рядочками: блакитні, білі, зелені.
— Гет паскудно повівся з Ракель, коли закрутив із тобою. Він знав, що це неправильно, і зненавидів себе за це.
— Зрозуміло.
— Він не хотів бути таким. Він хоче бути хорошим. Того літа він справді сердився на різні речі. Коли він не підтримав тебе, зненавидів себе ще сильніше.
— Думаєш?
— Здогадуюсь, — каже Джонні.
— А він із кимось зустрічається?
— Ой, Кейді... Він пихатий бовдур. Я люблю його, як брата, але він тебе не вартий. Знайди собі в Клермонті нормального хлопця з м'язами, як у Дрейка Логгергеда.
І він вибухає сміхом.
— Ніякої з тебе користі.
— Не можу заперечити, — відповідає він. — Але тобі краще прикрутити чутливість.

48

ВІДДАЮ ЗАДАРМА: «ЗАЧАРОВАНЕ ЖИТТЯ» Діани Вінн-Джонс.

Це одна з книжок циклу «Крестомансі», яку мама читала нам з Гетом, коли нам було по вісім. Відтоді я перечитувала її кілька разів, але сумніваюся, що так само робив і Гет.

Я розгортаю книжку й пишу на титульній сторінці: «Гету з усім-усім. Кейді».

Я прямую до Каддлдауну наступного ранку, переступаю диски та брудні чашки. Стукаю в кімнату Гета.

Тиша.

Я стукаю знову, прочиняю двері.

Колись тут була кімната Тафта. У ній повно ведмедиків і модельок човнів, а доповнюють картину стоси книжок у стилі Гета, пакунки від чіпсів та розчавлені ногами кеш'ю. Напівпорожні пляшки соку та

содової, CD-диски, коробка від скрабла, більшість фішок із якої розкидано по підлозі. Тут так само брудно, як і в усьому будинку, якщо не брудніше.

Хоч там як, його тут немає. Напевне, він на пляжі. Я лишаю книжку на подушці.

49

ТОГО ВЕЧОРА ми з Гетом залишаємося на даху Каддлдауну вдвох. Міррен почувалася недобре, і Джонні повів її вниз, щоб вона випила чаю.

З Нового Клермонту долинають голоси та музика, там тітки з дідусем їдять чорничний пиріг і п'ють портвейн. Малеча дивиться кіно у вітальні.

Гет ходить по схилу даху, згори вниз до ринви і назад нагору. Це здається небезпечним, упасти так просто, але він — безстрашний.

Нарешті я можу з ним поговорити.

Нарешті ми можемо не вдавати, що все гаразд.

Я добираю доречні слова, найкращий спосіб розпочати розмову.

Раптом він дістається місця, де я сиджу, за три великі кроки.

— Ти дуже-дуже вродлива, Кейді.

— Це через місячне сяйво. Додає краси всім дівчатам.

— Я завжди вважав і вважатиму тебе вродливою.

На тлі місяця видно лише його силует.

— У тебе є хлопець у Вермонті?

Звичайно ж, ні. Окрім нього, у мене ніколи не було хлопців.

— Мого хлопця звати Перкосет, — відповідаю я. — Ми дуже близькі. Минулого літа він навіть їздив зі мною до Європи.

— Боже.

Гет дратується. Встає і знову йде до краю даху.

— Жартую.

Гет повертається.

— Ти сказала, що нам не слід тебе жаліти.

— Так.

— А тепер видаєш отакі фразочки. «Мого хлопця звати Перкосет». Чи «Я роздивлялася блакитний італійський унітаз». І стає очевидно, що ти хочеш, аби всі тебе жаліли. І ми жаліли б, я жалів би, та ти навіть не уявляєш, як тобі пощастило.

Я червонію. Він має рацію.

Я хочу, щоб люди мене жаліли.

І не хочу.

І хочу.

І не хочу.

— Пробач.

— Гарріс відправив тебе до Європи на два місяці. Думаєш, він коли-небудь відправить Джонні чи Міррен? Ні. І вже точно не мене. Просто подумай, перш ніж скаржитися на речі, про які інші мріють.

Мене пересмикує.

— Дідусь відправив мене до Європи?

— О, не починай, — каже Гет із гіркотою в голосі. — Ти що, справді думала, що подорож оплатив твій батько?

Тієї ж миті я усвідомлюю, що він каже правду.

Звичайно ж, батько не платив за подорож. Він би ніяк не зміг. Викладачі коледжів не літають першим класом і не живуть у п'ятизіркових готелях.

Я так звикла до завжди повних комор на Бічвуді, до численних моторних човнів і персоналу, який безмовно смажить стейки і перебілизну, що навіть не думала про те, звідки взяли гроші на подорож.

Дідусь відправив мене до Європи. Навіщо?

Чому мама не поїхала зі мною, якщо то був подарунок дідуся? І чому тато взагалі прийняв його гроші?

— Перед тобою відкривається життя з купою можливостей, — каже Гет. — Мене просто бісить, коли ти намагаєшся викликати співчуття.

Гет, мій Гет.

Він має рацію. Справді.

Але він також не розуміє дечого.

— Я знаю, мене ніхто не б'є, — кажу я, раптом відчуваючи, ніби виправдовуюся. — Знаю, що в мене купа грошей і гарна освіта. Їжа на столі. Я не вмираю від раку. Багато хто має гірше життя, ніж у мене. І я знаю, що мені пощастило побувати в Європі. Я не маю скаржитися і бути невдячною.

— Гарзд.

— Але послухай. Ти не знаєш, що це за біль. Не уявляєш. Це справді боляче. — Я кажу це і відчуваю, як сльоза біжить моїм

обличчям, хоча я не схлиплю. — Часом це дуже важко пережити. Багато разів я бажала радше померти, справді бажала, просто щоб біль припинився.

— Не бажала, — різко обриває Гет. — Не бажала ти померти. Не кажи цього.

— Я лише хотіла, щоб біль минув, — продовжую я. — У ті дні, коли пігулки не допомагають. Я хочу, щоб він минув, і я зробила б що завгодно — справді що завгодно, — якби напевне знала, що це позбавить мене болю.

Запала тиша. Він іде до краю даху, відвернувшись від мене.

— І що ти тоді робиш? Коли так болить.

— Нічого. Я лежу, і чекаю, і нагадую собі знов і знов, що біль не триватиме вічно. Буде новий день, а після нього ще один. І одного дня я встану, і поснідаю, і знову почуватимуся добре.

— Іншого дня?

— Так.

Тепер він обертається і долає дах за два кроки. Раптом його руки обіймають мене, і ми міцно тримаємо одне одного.

Він трохи тремтить і цілує мою шию холодними губами. Отак ми й застигаємо, на хвилину чи дві, в руках одне одного,

і здається, що цілий Всесвіт змінюється,

і я знаю, що вся злість, яку ми відчували, розвіялася.

Гет цілує мене в губи і торкається моєї щоки. Я кохаю його.

Я завжди його кохала.

Ми лишаємося на даху надовго. Назавжди.

50

МІРРЕН ПОЧУВАЄТЬСЯ ПОГАНО дедалі частіше. Вона пізно прокидається, фарбує нігті, засмагає, роздивляється зображення африканських пейзажів на великому журнальному столику. Але вона навідріз відмовляється пірнати з маскою і трубкою. Плавати на вітрильнику. Грати в теніс чи їхати до Едгартауна.

Я приношу їй з Нового Клермонту цукерки «морські камінці». Міррен вони подобаються.

Сьогодні ми з нею лежимо на маленькому пляжі. Читаємо журнали, які я поцупила в близнючок, і їмо бебі-моркву. Міррен у навушниках. Вона знов і знов слухає ту саму пісню на моєму айфоні.

Нашу молодість змарновано.
Але ми не витратимо її даремне.

Запам'ятай моє ім'я.

Тому що ми творимо історію.

На-на-на-на-на-на-на.

Я ШТУРХАЮ МІРРЕН МОРКВОЮ.

— Що?

— Припини співати, інакше я за себе не відповідаю.

Міррен повертається до мене із серйозним виразом обличчя.

Витягає навушники.

— Можна я скажу тобі дещо, Кейді?

— Звісно.

— Про вас із Гетом. Я чула, як ви вдвох спускалися сходами учора.

— І що?

— Я думаю, тобі краще дати йому спокій.

— Що?

— Це погано скінчиться і все зіпсує.

— Я кохаю його, — кажу я. — Ти знаєш, що я завжди його кохала.

— Ти ускладнюєш йому життя. А воно і так непросто. Ти зробиш йому боляче.

— Це неправда. Скоріше він зробить боляче мені.

— Це також можливо. Це не дуже добра ідея — вам бути разом.

— Хіба ти не бачиш, що я радше відчуватиму біль, ніж віддалятимуся від нього? — кажу я, підводячись. — Краще я мільйон разів ризикну жити, хай це навіть погано закінчиться, ніж лишатимусь у кокони, у якому існувала протягом останніх двох років. Він дуже малий, Міррен. Я та мама. Я та мої ліки. Я та мій біль. Я більше не хочу бути в ньому.

Западає тиша.

— Я ніколи не зустрічалася з хлопцем, — виривається у Міррен.

Я дивлюся їй у вічі. Вони сповнені сліз.

— А як же Дрейк Логгергед? Як же жовті троянди та статеві стосунки? — питаю я.

Вона опускає очі.

— Я збрехала.

— Навіщо?

— Знаєш, коли приїздиш на Бічвуд, тут інший світ. Ти не зобов'язаний бути тим, хто ти вдома. Ти можеш бути кимось іншим, кращим, напевне.

Я киваю.

— Я помітила, як поведився Гет у перший день твого повернення. Він дивився на тебе так, ніби ти була найяскравішою планетою галактики.

— Справді?

— Я теж хотіла, щоб на мене так хтось дивився, Кейді. І я ніби й не збиралася, але збрехала. Пробач.

Я не знаю, що сказати. Глибоко вдихаю.

Міррен перериває мене:

— От тільки не треба так зітхати, добре? Нічого трагічного. Нічого трагічного в тому, що в мене ніколи не було хлопця. Нічого трагічного в тому, що мене ніхто не кохав. З цим цілком можна жити.

Мамин голос долинає з боку Нового Клермонту.

— Кейденс! Ти мене чуєш?

Я горлаю у відповідь:

— Що ти хочеш?

— Кухар сьогодні вихідний. Я готую обід. Прийди поріж помідори.

— Хвилинку!

Я зітхаю і дивлюся на Міррен.

— Я мушу йти.

Вона не відповідає. Я натягаю светра з відлогою і шкандибаю стежкою нагору до Нового Клермонту. На кухні мама вручає мені ножа для томатів і заводить розмову.

Пиляє мене й пиляє, вічно я на маленькому пляжі. Пиляє й пиляє, я мушу гратися з малими. Дідусь не житиме вічно.

Чи знаю я, що згоріла на сонці?

Я ріжу, і ріжу, і нарізаю цілу миску фамільних томатів дивної форми. Вони жовті, зелені і димчасто-червоні.

51

МИНАЄ МІЙ ТРЕТІЙ ТИЖДЕНЬ на острові, а мігрень забирає в мене два дні. Чи три. Я навіть не знаю напевне. Пігулки в пляшечці закінчуються, хоча я наповнила її перед тим, як їхати сюди.

Цікаво, чи мама їх не бере? Можливо, вона завжди так робила.

Чи, може, близнючки знову приходили в мою кімнату, щоб узяти якісь не потрібні їм речі. Можливо, вони підсіли на пігулки.

Чи, може, я вживаю їх більше, ніж думаю. Додатково закидаюсь під час нападу болю. Забуваю останню дозу.

Я боюся сказати мамі, що мені потрібно ще.

Коли мій стан покращується, я йду в Каддлдаун. Сонце висить низько в небі. Ганок всіяно розбитими пляшками. Усередині зі стелі повідпадали стрічки і лежать, зім'яті, на підлозі. Тарілки в мийці засохли, вкрилися кіркою. Скатертини на обідніх столах брудні. На журнальному столику кола від чайних кружок.

Брехуни зібралися в кімнаті Міррен і сиділи втрьох, схилившись над Біблією.

— Сперечаємося через слово у скраблі, — каже Міррен, коли я заходжу. Вона закриває книжку. — Гет, як завжди, має рацію. Ти завжди такий огидно правий, Гете. Знаєш, дівчатам це не подобається.

Літери зі скраблун розкидані по підлозі в кухні-студії. Я бачила їх, коли заходила. Вони не грали в скрабл.

— Чим займалися ці дні, народ? — запитую я.

— О Боже, — каже Джонні, розтягуючись на ліжку Міррен. — Я вже й забув.

— Було четверте липня, — розказує Міррен. — Ми ходили на вечерю в Новий Клермонт, а потім усі разом плавали на моторному човні, щоб побачити феєрверки на Він'ярді.

— А сьогодні ми плавали на Нантакет у ту пончикову.

Вони ніколи нікуди не ходили. Ніколи. Ні з ким не спілкувалися.

А тепер виявляється, що, поки я хворіла, вони ходили всюди і говорили з усіма?

— «Дауніфлейк», — нагадую я. — Так вона називається.

— Ага. То були смачні пончики, — каже Джонні.

— Ти ж ненавидиш пончики.

— Звісно, — підтверджує Міррен. — Але ми брали не пончики, а плетеники в глазурі.

— І шоколадні з бостонським кремом, — додає Гет.

— І з джемом, — каже Джонні.

Але я знаю напевне, що у «Дауніфлейк» готують лише звичайні пончики без начинки. Там немає ні плетеників у глазурі, ні пончиків з

кремом чи желе. Нащо вони брешуть?

52

Я ВЕЧЕРЯЮ з мамою та малечею в Новому Клермонті, але того вечора мене знову атакує мігрень. Я лежу у своїй напівтемній кімнаті. Стерв'ятники дзьобають липку речовину, яка витікає з мого розбитого черепа.

Я розплющую очі — наді мною стоїть Гет. Я бачу його крізь туман. Крізь фіранки пробивається світло, тож за вікном, напевне, день.

Гет ніколи не заходив в Уїндермір. Але ось він тут. Дивиться на нотатки на папері в клітинку над моїм ліжком. На стікери. На записи нових спогадів та інформацію, яку я додавала, відколи приїхала: про те, що загинули бабусині собаки, і про статуетку-гусака, про те, як Гет подарував мені книжку Моріарті, і про суперечку тіток щодо будинку в Бостоні.

— Не читай моїх записів, — стогну я. — Не треба.

Я повертаюся на бік, щоб притулитися щочкою до гарячої подушки.

— Я не знав, що ти збираєш історії.

Гет сідає на ліжко. Бере мою руку в свою.

— Я намагаюся згадати те, про що ніхто не хоче говорити, — кажу я. — В тому числі і ти.

— Я готовий поговорити.

— Справді?

Він втуплюється в підлогу.

— Два роки тому в мене була дівчина.

— Я знаю. Весь цей час знала.

— Але я не казав тобі.

— Ти не казав.

— Я так сильно запав на тебе, Кейді. Неможливо було опиратися. Я знаю, що мусив розповісти тобі все й одразу ж порвати з Ракель. Але просто... вона повернулася додому, а тебе я не бачив цілий рік, і мій телефон не працював тут, і я отримував і отримував від неї пакунки. І листи. Ціле літо.

Я дивлюся на нього.

— Я був боягузом, — каже Гет.

— Ага.

— Це було жорстоко. Щодо тебе — і щодо неї теж.

Моє обличчя спалахує колишніми ревнощами.

— Пробач мені, Кейді, — продовжує Гет. — Ось що потрібно було сказати тобі цього року при зустрічі: «Я винен, пробач».

Я киваю. Приємно почути це від нього. Краще б я не була такою зверхньою.

— Більшість часу я ненавиджу себе за все, що зробив, — говорить Гет. — Але найбільше мене спантеличує суперечність: коли я не ненавиджу себе, почуваюся благочестивим і ошуканим. Ніби світ страшенно несправедливий.

— За що ти ненавидиш себе?

І перш ніж я дізнаюся відповідь, Гет уже лежить поряд. Його холодні пальці обхоплюють гарячі мої, а його обличчя близько до мого. Він цілує мене.

— Бо я хочу те, чого не можу мати, — шепоче він.

Але ж у нього є я. Хіба він не знає, що я вже належу йому?

Чи він має на увазі щось інше? Щось інше, чого він не може отримати? Щось матеріальне, щось, про що він мріє?

Я спитніла, і голова болить, і я не можу нормально мислити.

— Міррен каже, що все це погано скінчиться і я мушу дати тобі спокій. — Він знову мене цілує. — Хтось зробив мені щось надто жахливе, аби це пам'ятати, — шепочу я.

— Я кохаю тебе, — каже він.

Ми обіймаємося і довго цілуємося.

Біль розсіюється, але не повністю.

Я РОЗПЛЮЩУЮ ОЧІ, коли годинник показує північ. Гет пішов.

Я відсуваю штори і дивлюся у вікно, підіймаючи раму, щоб вдихнути трохи повітря.

Тітка Керрі знову розгулює в нічній сорочці. Проходить у місячному сяйві повз Уїндермір, потираючи свої страшенно худі руки. Цього разу на ній навіть немає її вовняних черевиків.

З Ред-Гейту чути, як Вілл плаче, побачивши нічне жахіття. «Мамо! Мамо, я хочу до тебе!» Але Керрі або не чує його, або не хоче йти. Вона змінює напрямок і звертає на стежку до Нового Клермонту.

Я вже роздала усі свої книжки. Деякі віддала малечі, одну — Гету, а решту ми з тіткою Бесс віднесли до благодійного магазину на Він'ярді.

Цього ранку я копирсаюся на горищі. Знаходжу там коробку «Лего» і несу її Джонні. Коли я знаходжу його, він сам у студії Каддлдауну, жбурляє в стіну шматочки тіста для ліплення і дивиться, як на білій фарбі лишаються кольорові сліди.

Він бачить «Лего» і хитає головою.

— Для твого тунця, — пояснюю я. — Тепер у тебе достатньо деталей.

— Я не буду його збирати, — каже він.

— Чому?

— Забагато роботи. Віддай Віллу.

— Хіба у тебе тут не конструктори Вілла?

— Я йому повернув. Малий за ними сумував, — додає Джонні. — Він дуже зрадіє ще одному набору.

Я віддаю його Віллу за обідом. У наборі є чоловічки та багато деталей для збирання машин. Вілл дивовижно щасливий. Вони з Тафтом збирають машинки протягом усього обіду. І навіть не їдять.

54

ТОГО Ж ДНЯ після обіду Брехуни витягають байдарки.

— Ви куди? — питаю я.

— Попливемо на мис, на наше місце, — каже Джонні. — Ми вже це робили.

— Кейді не можна з нами, — застерігає Міррен.

— Чому? — питає Джонні.

— Через її голову! — кричить на нього Міррен. — Що, як вона знову заб'ється і болі посиляться? Боже, у тебе взагалі є мозок, Джонні?

— Чого ти верещиш? — горлає у відповідь Джонні. — Ти тут не начальник!

Чому вони не хочуть брати мене із собою?

— Ходімо з нами, — каже Гет. — Нічого страшного, якщо вона піде.

Я не хочу чіплятися до них, якщо не потрібна, але Гет плескає по сидінню перед собою, і я залажу до човна.

Я не хочу відділятися від них. Ніколи.

Ми ведемо двомісну байдарку навколо бухти попід Уїндерміром до затоки. Мамин будинок стоїть на схилі. Під ним — скупчення скелястого каміння, що дуже нагадує печеру. Ми витягаємо байдарки на каміння і забираємося туди, де сухо й прохолодно.

У Міррен морська хвороба, хоча ми пливли лише кілька хвилин. Останнім часом вона така хвороблива, що це й не дивно. Вона лежить, затуливши обличчя руками. У глибині душі я очікую, що хлопці влаштують пікнік — вони прихопили із собою полотняну сумку, — але натомість Гет і Джонні дряпаються по скелях. Очевидно, що вони це вже робили. Босоніж вони видираються метрів на вісім над водою і зупиняються на виступі, що звисає над морем.

Я спостерігаю за ними, поки вони не зупиняються.

— Що ви робите?

— Поводимося дуже-дуже по-чоловічому! — кричить у відповідь Джонні.

Його голос відлунюється. Гет сміється.

— Ні, правда, — кажу я.

— Ти можеш подумати, що ми нікчемні міські хлопчики, та в нас повно мужності й тестостерону.

— Не повно.

— Навіть забагато.

— Ой, припиніть. Я лізу до вас.

— Ні, не треба! — заперечує Міррен.

— Джонні заманив мене, — кажу я. — Тепер я мушу.

Я дряпаюся за хлопцями. Каміння під руками холодне, більш слизьке, ніж я передбачала.

— Припини, — повторює Міррен. — Ось чому я не хотіла, щоб ти йшла.

— Чому ж тоді ти пішла? — запитую я. — Ти полізеш?

— Я стрибала минулого разу, — зізнається Міррен. — Одного разу достатньо.

— Вони стрибатимуть?

Це видається неможливим.

— Зупинись, Кейді. Це небезпечно, — попереджає Гет.

І, перш ніж я лізу далі, Джонні затискає носа і стрибає. Кидається у воду ногами вниз із височенної скелі.

Я кричу.

Він з силою б'ється об воду, а на дні там повно гострих каменів. Ніхто не знає глибини. Виробляючи таке, запросто можна померти. Можна, але він виринає з радісними криками, обтрушуючи воду з короткого світлого волосся.

— Ненормальний! — волаю я.

Потім стрибає Гет. Якщо Джонні стрибав якимось нервово і неадекватно, то Гет мовчазний, ноги разом. Він пірнає в крижану воду майже безшумно. Повертається — щасливий, витискаючи воду з футболки і здираючись назад на сухі скелі.

— Вони ідіоти, — каже Міррен.

Я дивлюся нагору, на скелі, з яких вони стрибнули. Здається, після такого нереально вижити. Раптом мене охоплює бажання це зробити. Я знову починаю лізти.

— Не треба, Кейді, — говорить Гет. — Будь ласка, ні.

— Але ж ти щойно це зробив. І це ти сказав, що буде добре, якщо я піду з вами.

Міррен підводиться й сідає, обличчя її бліде.

— Я хочу додому, — мовить вона стривожено. — Мені погано.

— Будь ласка, не треба, Кейді, дно скелясте! — кричить Джонні. — Не треба було тебе брати.

— Я не інвалід, — заперечую я. — Я вмію плавати.

— Справа не в тому, це... погана ідея.

— А чому для вас це хороша ідея, а для мене — погана? — огризаюся я.

Я майже нагорі. Від хапання за скелі на кінчиках пальців уже з'являються пухирці. Адреналін вирує у крові.

— Ми зробили дурість, — каже Гет.

— Повипендрювалися, — додає Джонні.

— Спустися, будь ласка, — благає Міррен крізь плач.

Я не хочу спускатися. Я сиджу, обхопивши коліна руками, на виступі, з якого стрибали хлопці. Дивлюся на море, що бурунить унизу. Темні обриси проступають крізь воду, але я бачу і просвіти. Якщо правильно розрахувати стрибок, можна влучити в глибоке місце.

— Завжди роби те, чого боїшся! — вигукую я.

— О, це тупий девіз, — каже Міррен. — Я вже казала тобі.

Вони вважають мене хворою, але я доведу, що сильна.

Вони вважають мене слабкою, але я доведу, що смілива.

Вітряно на цій високій скелі. Міррен схлипує. Гет та Джонні кричать на мене.

Я заплющую очі і стрибаю.

Удар об воду — як електричний розряд. Перехоплює подих. Нога шарпається об скелю, ліва нога. Я поринаю в глибину, вниз на кам'янисте дно, і я бачу підвалини острова Бічвуд, і мої руки та ноги заціпило від холоду, а пальці просто холодні. Поки я падаю, повз мене пропливають пасма водоростей.

А потім я виринаю, я знову дихаю.

Я в нормі,

з головою все добре,

нікому не доведеться плакати і хвилюватися за мене.

Усе гаразд,

я жива.

Я пливу до берега.

ЧАСОМ Я ДУМАЮ, чи не розгалужується реальність. У книзі «Зачароване життя», яку я подарувала Гету, змальовуються паралельні всесвіти, в яких з тими самими людьми ставалися різні події. Ухвалювалися інші рішення, або випадок повертав усе інакше. У кожного є двійники в інших світах. Інші «я» з іншими життями і різною вдачею. Варіації.

Цікаво, наприклад, чи є такий варіант, де я помираю, зістрибуючи зі скелі. І ось мій похорон, і мій попіл розвіюють на маленькому пляжі. Мільйони розквітлих півоній прикрашають моє потонуле тіло, а люди навколо схлипують, відчуваючи каяття та нікчемність. Я вродливий мрець.

Або чи є, наприклад, такий варіант, де Джонні отримує травму, його спина і ноги розтросуються об каміння. Ми не можемо викликати «швидку» і вимушені везти Джонні з його розірваними нервами на байдарках до острова. Коли гелікоптер забирає його у лікарню на суходолі, надію на те, що він колись знову буде ходити, втрачено.

Чи ще один варіант, у якому я взагалі не пливу з Брехунами на байдарках. Я дозволяю їм відштовхнути мене. Вони кудись ходять і підбріхують мені. Потроху ми віддаляємося одне від одного все сильніше, і врешті-решт нашу літню ідилію зруйновано назавжди.

І мені здається дуже ймовірним те, що ці варіанти існують.

55

ТІЄЇ НОЧІ я прокидаюся від холоду. Я скинула ковдри, та й вікно прочинене. Я сідаю занадто швидко, і в мене паморочиться в голові.

Спогад.

Тітка Керрі плаче. Зіщулена, шмарклі течуть обличчям, а вона навіть не думає їх витерти. Вона зігнулася навпіл, тремтить, її може знудити. На вулиці темно, а на ній біла бавовняна блуза під вітрівкою — це картата блакитна куртка Джонні.

Чому на ній вітрівка Джонні? Чому вона така засмучена?

Я встаю і знаходжу светр та туфлі. Хапаю ліхтарик і прямую до Каддлауну. Кімната-студія порожня, залита місячним сяйвом. Кухонну стійку завалено пляшками. Хтось лишив нарізане яблуко на столі, і воно гниє. Я відчуваю запах.

Міррен тут. Я не одразу її помітила. Вона загорнулася в смугасту плетену ковдру, сперлася на канапу.

— Ти не спиш, — шепоче вона.

— Я шукала тебе.

— Нащо?

— Я згадала оце: тітка Керрі плаче, на ній куртка Джонні. Ти колись бачила, щоб Керрі плакала?

— Інколи бачила.

— Але того літа, коли в неї було таке коротке волосся?

— Ні, — каже Міррен.

— А ти чому не спиш? — питаю я.

Міррен хитає головою.

— Не знаю.

Я сідаю.

— Можна у тебе щось спитати?

— Звісно.

— Мені потрібно, щоб ти розповіла, що сталося перед моїм нещасним випадком. І після нього. Ти завжди кажеш, що нічого особливого, але щось таки мусило статися, окрім того, що я пошкодила голову під час нічного купання.

— Угу.

— І ти знаєш що?

— Пенні каже, на думку лікарів, треба дати цьому спокій. Ти все згадаєш, коли настане час, і підштовхувати тебе не слід.

— Але я прошу тебе, Міррен. Я хочу знати.

Вона кладе голову на коліна. Думає.

— А які твої здогадки? — нарешті цікавиться вона.

— Я... думаю, я стала жертвою злочину. — Ці слова так важко вимовляти. — Думаю, може, мене згвалтували, чи напали на мене, чи ще якась довбана фігня. Адже саме від такого в людей буває амнезія, хіба ні?

Міррен потирає губи.

— Не знаю, що тобі сказати.

— Скажи мені, що сталося.

— То було зіпсоване літо.

— Чому так?

— Це все, що я можу сказати, моя мила Кейді.

— Чому ти ніколи не виходиш з Каддлдауну? — раптом питаю я. — Ти майже ніде не буваєш, окрім маленького пляжу.

— Сьогодні я каталася на байдарках.

— Але тобі стало погано. У тебе та фобія? — припускаю я. — Страх виходити на вулицю? Агорафобія?

— Мені недобре, Кейді, — виправдовується Міррен. — Мені постійно холодно, я весь час тремчу і не можу спинитись. Горло дере. Якби ти так почувалася, то теж не виходила б.

Я почуваюся навіть гірше, постійно, але цього разу вирішую не згадувати про мігрені.

— Тоді нам слід сказати Бесс. Повести тебе до лікаря.

Міррен хитає головою.

— Це просто дурна застуда, яку я ніяк не здолаю. Як мала дитина. Принесеш мені імбирного елю?

Я не можу більше сперечатися. Приношу їй елю, і ми вмикаємо телевізор.

56

УРАНЦІ Я ЗНАХОДЖУ на газоні перед Уїндерміром покришку-гойдалку. Таку саму, як та, що висіла колись на здоровенному старому клені перед Клермонтом.

Вона ідеальна.

Саме така, на якій мене гойдала бабуся Тіппер. І тато. І дідусь.

І мама.

Як та, на якій ми з Гетом цілувалися вночі.

Згадую тепер, як п'ятнадцятого літа Джонні, Міррен, Гет і я запхалися в ту клермонтську гойдалку всі разом. Нас було забагато, щоб влізти. Ми штурхалися ліктями і пересідали. Ми хихотіли і скаржилися. Звинувачували одне одного за великі дупи. Звинувачували одне одного в тому, що він смердить, і пересідали знов.

Нарешті ми влаштувалися. Але не могли розгойдатися. Ми були так сильно затиснуті шиною, що не могли її зрушити. Ми кричали і кричали, щоб хтось нас гойднув. Близнючки пройшли повз нас і відмовилися допомогти. Нарешті Тафт і Вілл вийшли з Клермонту та виконали наше прохання. Охаючи, вони запустили нас по великому колу. Вага наша була такою, що ми крутилися швидше і швидше, сміючись так, що нас аж нудило, а в голові паморочилося.

У всіх нас, чотирьох Брехунів. Тепер я це згадала.

НОВА ГОЙДАЛКА здається надійною. Вузли зав'язані як слід.

Усередині гойдалки лежить конверт.

Почерк Гета: «Для Кейді».

Я відкриваю конверт.

З нього випадають більше десятка засушених квітів шипшини.

57

КОЛИСЬ ДУЖЕ ДАВНО жив собі король, у якого було три вродливі дочки. Він давав їм усе, чого вони тільки бажали, а коли вони подорослішали, зіграв їм пишні весілля. Коли найменша донька народила дівчинку, король з королевою були на сьомому небі від щастя. Невдовзі середня теж народила доньку, і знов король з королевою влаштували гуляння.

Нарешті, найстарша донька теж народила, двох хлопчиків, двійнят, але, на жаль, усе сталося не так, як гадалося. Один з двійнят був людиною, стрибучим малюком, а інший — мишеням.

Святкувань не було. І публічних оголошень теж.

Настаршу доньку охопив сором. Один з її дітей був лише твариною. Він ніколи не сятиме, не обгорить на сонці й не отримає благословення, як інші члени королівської родини.

Діти росли, мишеня також. Воно було розумне, а вусики його завжди були чисті. Воно було кмітливіше й допитливіше за свого брата і двоюрідних сестер.

Та все ж воно було огидне королю і королеві. Мати якнайскоріше поставила мишеня на ноги, дала йому маленьку торбинку з чорницями та горішками й відправила його у світ.

І мишеня пішло, тому що, надивившись на придворне життя, зрозуміло, що воно завжди буде неприємною таємницею, джерелом приниження для його матері і всіх, хто його знав.

Воно навіть не обернулося на палац, що був його домом. Там у нього ніколи навіть імені не було б.

Тепер воно було вільне йти куди завгодно і зробити собі ім'я у великому-великому світі.

І, можливо,
ну раптом,
одного дня воно повернеться
і спалить це
грьобане
місце
вщент.

Частина 4. Дивіться, пожежа!

58

ДИВІТЬСЯ.

Пожежа!

Он там, на північній вершині острова Бічвуд. Там, де клен схиляється над широкою галявиною.

Будинок у вогні. Полум'я здіймається високо, підсвічуючи небо. І ніхто тут цьому не зарадить.

Удалині я бачу, як бригада пожежників із Він'ярду перетинає бухту в освітленому човні.

А ще далі човен бригади з Вудс-Холу, пихкаючи, прямує на пожежу, яку влаштували ми. Гет, Джонні, Міррен та я.

Щоб спалити палац, палац короля, у якого було троє прекрасних доньок. Ми підпалили його.

Я, Джонні, Гет і Міррен.

Тепер я це згадала,

і потік спогадів такий сильний, що збиває мене з ніг,

і я поринаю в глибину,

вниз на кам'янисте дно,

і бачу підвалини острова Бічвуд, і мої руки та ноги заціпило від холоду, а пальці просто холодні. Поки я падаю, повз мене пропливають пасма водоростей.

А потім я виринаю і знову дихаю.

І Клермонт горить.

* * *

Я В ЛІЖКУ, в Уїндермірі, за вікном бліде світанкове світло.

Сьогодні перший день мого останнього тижня на острові. Загорнувшись у ковдру, я, спотикаючись, підходжу до вікна.

Он він, Новий Клермонт. З усією його грубою сучасністю та японським садом.

Тепер я розумію, що він таке. Дім, збудований на згарищі. Згарищі життя, яке дідусь розділив з бабусею, згарищі клена, на якому

гойдалася покрішка, згарищі старого будинку у вікторіанському стилі з терасою та гамаком. Новий дім побудовано на кладовищі трофеїв і символів родини: карикатур із «Нью-Йоркера», опудал, вишитих подушок, сімейних портретів.

Ми спалили все це.

Того вечора, коли дідусь та решта родини попливли на човнах на інший бік бухти,

а у персоналу був вихідний,
ми, Брехуни, лишилися на острові самі
і вчотирьох зробили те, чого боялися.

Ми спалили не дім, а символ.

Спалили його вщент.

59

ДВЕРІ КАДДЛДАУНУ ЗАМКНУТО. Я грюкаю, поки не з'являється Джонні, на ньому той самий одяг, що й учора.

— Я готую пафосний чай, — каже він.

— Ти що, в одязі спав?

— Так.

— Ми влаштували пожежу, — повідомляю я йому, стоячи у дверях.

Більше вони мені не брехатимуть. Не ходитимуть без мене в різні місця, не ухвалюватимуть рішень. Тепер я розумію, що сталося. Ми злочинці. Ми четверо — банда.

Джонні довго дивиться мені у вічі, але нічого не каже. Нарешті повертається і йде на кухню. Я йду за ним. Джонні наливає гарячу воду з чайника по чашках.

— А що ти ще пам'ятаєш? — питає він.

Я замислююся.

Бачу вогонь. Дим. Яким був величезний Клермонт під час пожежі.

Я знаю, напевне і беззаперечно, що це ми її влаштували.

Я бачу, як рука Міррен з облупленим золотавим манікюром тримає каністру пального для моторних човнів.

Ноги Джонні, який збігає сходами з Клермонту до сараю для човнів. Дідуся, який спирається на дерево, на обличчя падає відблиск вогнища.

Ні. Поправка.

Відблиск пожежі, що спалить будинок ущент.

Але ці спогади завжди були зі мною. Просто тепер я знаю, як скласти з них пазл.

— Не все, — відповідаю я Джонні. — Я знаю лише, що ми влаштували пожежу. Я бачу полум'я.

Він лежить на підлозі, витягнувши руки над головою.

— З тобою все гаразд? — питаю я.

— Я смертельно стомлений. Якщо хочеш знати.

Джонні перекочується долілиць, притискається носом до кахлів.

— Вони сказали, що не розмовлятимуть, — бурмоче він у підлогу. — Сказали, що кінець і вони розривають стосунки.

— Хто?

— Тітки.

Я лягаю поряд з ним, щоб чути все, що він говорить.

— Тітки напивалися, щовечора, — мляво розповідає Джонні, ніби йому важко вичавлювати із себе слова. — Ставали щоразу злішими. Кричали одна на одну. Ходили, хитаючись, навколо галявини. Дідусь лише доливав оливи до вогню. Ми чули, як вони лаялися через бабусині речі і витвори мистецтва, що були в Клермонті, — але найбільше через гроші й нерухомість. Дідусь теж був напідпитку, а мама хотіла, щоб заради грошей я влаштував виставу. Адже я був найстаршим хлопцем. Вона тиснула і тиснула на мене, щоб я... навіть не знаю. Був чудовим молодим спадкоємцем. Говорив погано про тебе як про найстаршу. Був освіченою світлою надією майбутнього демократії, така якась маячня. Вона втратила дідусеву прихильність і хотіла, щоб я її повернув, аби вона не лишилася без спадку.

Поки він говорить, у моєму мозку пробігають спогади, такі яскраві й важкі, що від них робиться боляче. Я здригаюся і затуляю очі руками.

— Згадуєш іще щось про пожежу? — делікатно питає він. — Спогади повертаються?

Я на хвильку заплющую очі й перевіряю.

— Ні, не про пожежу. Інші речі.

Джонні бере мене за руку.

НАВЕСНІ ПЕРЕД П'ЯТНАДЦЯТИМ ЛІТОМ мама змушувала мене писати дідусеві. Нічого жахливого. «Думаю сьогодні про тебе

і твою втрату. Сподіваюся, з тобою все добре».

Я надсилаю поточні листівки — цупкі кремові картонки, вгорі на яких надруковано «Кейденс Синклер-Істмен». «Дорогий дідусю, щойно я повернулася з 5-кілометрового пробігу на велосипедах на користь досліджень раку. Наступного тижня починаються заняття тенісної команди. У книжковому клубі ми читаємо “Повернення в Брайдсхед”. Люблю тебе».

— Просто нагадай йому, що тобі не байдуже, — казала мама. — І що ти хороша людина. Вихована і віддана родині.

Я опиралася. Ці листи здавалися чимось фальшивим. Звісно, мені було не байдуже. Я любила дідуса і справді думала про нього. Але я не хотіла надсилати йому ці нагадування про власне існування кожні два тижні.

— Він зараз дуже вразливий, — говорила мама. — Він страждає. Думає про майбутнє. Ти його перша онука.

— Але Джонні лише на три тижні молодший.

— Ось і я про це. Джонні — хлопець і лише на три тижні молодший. Тож напиши листа.

Я робила, як вона казала.

П'ЯТНАДЦЯТОГО ЛІТА на Бічвуді тітки намагалися замінити дідусеві бабусю, готували слампи і крутилися навколо нього, ніби дідусь не жив сам у Бостоні з жовтня, відколи вона померла. Але вони постійно сперечалися. Присутність бабусі більше не об'єднувала їх, і вони лаялися через спогади, через її прикраси, одяг у її гардеробній і навіть її взуття. Питання з її майном не було вирішено в жовтні. Тоді всі були надто чутливі. Лишили все це на літо. На той час, коли ми наприкінці червня приїхали на Бічвуд, Бесс уже провела інвентаризацію бабусиних речей у Бостоні й розбиралася з Клермонтом. У тіток були копії переліку на планшетах, і вони постійно його проглядали.

— Мені завжди подобалося це нефритове дерево.

— Я здивована, що ти взагалі про нього пам'ятаєш. Ти ніколи не допомагала прикрашати будинок.

— А хто, на твою думку, його привіз? Я, до речі, щороку загортала весь декор у папір.

— Мучениця.

— А ось сережки з перлинами, які мама мені обіцяла.

— З чорними перлинами? Вона казала, що я можу їх узяти.

Упродовж літа особистості тіток розпливалися, зливаючись в одне. Суперечка за суперечкою, старі образи воскресали і впліталися в нові.

Варіації.

— Скажи дідусеві, як тобі подобаються вишиті скатертини, — напоумляла мене мама.

— Вони мені не подобаються.

— Він тобі не відмовить.

Ми вдвох сиділи на кухні в Уїндермірі. Вона була п'яна.

— Ти ж мене любиш, Кейденс? Ти все, що в мене є. Ти ж не як тато?

— Просто вишиті скатертини мені байдужі.

— То збреши. Похвали його бостонські скатертини. Кремові з вишивкою.

Найпростіше було пообіцяти їй, що я це зроблю.

Згодом я сказала їй, що так і зробила.

Але Бесс попросила Міррен вчинити так само.

І ніхто з нас не став благодіяти дідуся про ті довбані скатертини.

61

МИ З ГЕТОМ плавали вночі. Лежали на брукованій деревом стежці і дивилися на зорі. Цілувалися на горищі. Закохалися.

Він подарував мені книжку. З усім-усім.

Ми не говорили про Ракель. Я не могла спитати. Він не міг сказати.

Чотирнадцятого липня у близнючок був день народження, а з цього приводу завжди влаштовували бенкет. Усі дванадцяттеро членів родини посідали за довгим столом на галявині Клермонту. На столі лобстери та картопля з ікрою. Маленькі горщики розтопленого масла. Бебі-овочі та базилік. На кухонній стійці всередині чекали два торти — ванільний та шоколадний.

Малеча голосно бавилася лобстерами — нападали одне на одного клішнями і плямкали м'ясом. Джонні розповідав історії. Ми з Міррен сміялися. Ми здивувалися, коли дідусь підійшов і уклинився поміж нами з Гетом.

— Я хочу спитати вашої поради, — сказав він. — Поради молоді.

— Ми прекрасні мудрі молоді люди, — мовив Джонні, — тож ти прийшов за адресою.

— Знаєте, — продовжив дідусь, — я не молодішаю, хоча й добре виглядаю.

— Ага, ага, — сказала я.

— Ми з Тетчером наводимо лад у моїх фінансах. І я думаю про те, щоб лишити значну частину майна своїй альма-матер.

— Гарварду? Нащо, тату? — запитала мама, підійшовши і ставши за спиною в Міррен.

Дідусь усміхнувся.

— Можливо, щоб заснувати студентський центр. Тоді б на його фасаді написали моє ім'я. — Він підштовхнув Гета ліктем. — Як його краще назвати, молодий чоловіче, а?

— «Гарріс Синклер Хол»? — ризикнув запропонувати Гет.

— Фе. — Дідусь похитав головою. — Ми вигадасмо щось краще. Джонні?

— «Центр соціалізації імені Синклера», — видав Джонні, запихаючи до рота цукіні.

— Соціалізації та закусок, — втрутилась Міррен. — «Центр соціалізації та закусок імені Синклера».

Дідусь бахнув рукою по столу.

— Звучить добре. Не науково, але поважно. Ви мене переконали. Завтра ж зателефоную Тетчеру. Моє ім'я буде на улюбленій будівлі кожного студента.

— Перш ніж її побудують, тобі доведеться померти, — зауважила я.

— Справді. Але хіба, ставши студентами, ви не пишатиметеся тим, що там написане моє прізвище?

— Ти не помреш раніше, ніж ми вступимо до коледжу, — запевнила Міррен. — Ми цього не допустимо.

— О, ну якщо ви наполягаєте. — Дідусь поцупив з тарілки Міррен шматочок хвоста лобстера і з'їв його.

Ми так легко піймалися — Міррен, Джонні та я, — відчувши престиж того, що він уявляв нас у Гарварді, відчувши незвичайність того, що він зважає на нашу думку і сміється з наших жартів. Саме так дідусь завжди ставився до нас.

— Тату, це не смішно, — обірвала його мама. — Ще й дітей у це втягнув.

— Ми не діти, — сказала я їй. — Ми розуміємо, про що йдеться.

— Ні, не розумієте, — відповіла вона, — інакше б не жартували з ним так.

Святковий дух за столом якось раптом розвіявся. Навіть малеча припишкла.

Керрі жила з Едом. Вони скуповували витвори мистецтва, які з часом могли виявитися цінними. Або не виявитися. На кошти зі свого трасту Керрі відкрила магазин прикрас і тримала його кілька років, поки він не прогорів. Ед заробляв гроші і підтримував її, але власного доходу Керрі не мала. І вони були не одружені. Їхня квартира належала йому, а їй — ні.

Бесс сама виховувала чотирьох дітей. У неї були певні кошти з її трасту, як у мами і Керрі, але, коли вона розлучилася, будинок залишився Броді. Вона не працювала, відколи одружилася, а до цього була лише помічницею в журнальному видавництві. Бесс жила з трастових коштів, і вони добігали кінця.

Нарешті, мама. Бізнес із розведення собак приносив не так уже й багато, а тато хотів, щоб ми продали будинок у Бурлінгтоні, аби він міг забрати половину. Я знала, що мама, власне, теж живе з трастових коштів.

Ми.

Ми жили з трастових коштів.

І це не могло тривати вічно.

Отже, коли дідусь сказав, що, можливо, залишить свої гроші Гарварду на студентський центр, і попросив нашої поради, він не обговорював з родиною свої фінансові плани.

Він погрожував.

62

КІЛЬКА ВЕЧОРІВ ПО ТОМУ. Коктейльна година в Клермонті. Вона починалася о шостій чи о пів на сьому — залежно від того, коли люди добідали до великого будинку на пагорбі. Куховарка приготувала вечерю і виставила на стіл лососевий мус із маленькими борошняними крекерами. Я пройшла повз неї і витягла з холодильника пляшку білого вина для тіток.

Гет, Джонні та Міррен змусили малечу, яка цілий день пробула на великому пляжі, прийняти душ та перевдягтися у Ред-Гейті, де були вуличні душові кабінки.

Мама, Бесс і Керрі сиділи навколо журнального столика в Клермонті.

Я принесла келихи для тіток, коли саме зайшов дідусь.

— Отже, Пенні, — сказав він, наливаючи собі бурбону з карафи на буфеті, — як вам з Кейді живеться цього року в Уїндермірі, зважаючи на зміну обставин? Бесс хвилюється, що вам самотньо.

— Я такого не казала, — заперечила Бесс.

Керрі звузила очі.

— Казала-казала, — відповів дідусь.

Жестом він звелів мені сісти.

— Ти говорила про п'ять спальних кімнат. Про відремонтовану кухню і про те, що Пенні тепер сама і їй усе це не потрібно.

— Ти таке казала, Бесс? — Мама затамувала подих.

Бесс не відповіла. Вона кусала губу і дивилася у вікно.

— Нам не самотньо, — повторила мама дідусеві. — Ми обожнюємо Уїндермір, правда ж, Кейді?

Дідусь із усмішкою перевів на мене погляд.

— Тобі там добре, Кейденс?

Я знала, що слід відповісти: «Мені там дуже добре, фантастично добре. Я люблю Уїндермір, тому що ти збудував його спеціально для мами. Я хочу виховувати там своїх дітей та дітей своїх дітей. Ти такий неперевершений, дідусю. Ти наш патріарх, і я вклоняюся тобі. Наша родина найкраща в Америці».

Не такими словами. Але мама очікувала, що я допоможу їй зберегти будинок, сказавши дідусеві, що він — велика людина, що він — запорука нашого щастя, а також нагадавши йому, що я — майбутнє родини. Синклери всієї Америки увічнять нас, високих, білих, вродливих і заможних, якщо тільки він дозволить нам з мамою лишитися в Уїндермірі.

Передбачалося, що я маю дати дідусеві відчуття контролю, коли його світ похитнувся через смерть бабусі. Я мала благодати його, підлещуючись, і не зважати на агресію в його запитанні.

Мама з сестрами залежали від дідуса і його грошей. У них була найкраща освіта, тисячі можливостей, тисячі зв'язків, а вони врешті-решт виявилися неспроможними забезпечити себе.

Ніхто з них не зробив у житті нічого корисного. Нічого необхідного. Нічого відважного. Вони досі були маленькими

дівчатками, які намагалися завоювати прихильність татка. Він був їхнім усім — хлібом і маслом, молоком і медом.

— Він завеликий для нас, — сказала я дідусеві.

Коли я йшла з кімнати, усі мовчали.

63

МИ З МАМОЮ мовчали, ідучи з вечері назад в Уїндермір. Щойно двері зачинилися за нами, вона повернулася до мене.

— Чому ти не заступилася за мене перед дідусем? Хочеш, щоб ми втратили будинок?

— Він нам не потрібен.

— Я вибрала фарбу, кахлі. Прикріпила той прапор з тераси.

— Тут п'ять спальних кімнат.

— Ми думали, що в нас буде більша родина. — Мамине обличчя напружилось. — Але склалося інакше. Це не означає, що я не заслуговую на цей будинок.

— Міррен та її брати і сестри могли б скористатися нашими кімнатами.

— Це мій будинок. Ти ж не будеш очікувати, що я віддам його Бесс лише тому, що в неї забагато дітей, і тому, що вона пішла від чоловіка. Ти ж не вважаєш, що це нормально, якщо вона просто вирве його в мене. Це наш дім, Кейденс. Ми маємо дбати про себе.

— Ти взагалі себе чуєш? — крикнула я у відповідь. — У тебе є трастовий фонд!

— А це тут до чого?

— У деяких людей взагалі нічого немає. А у нас є все. Єдиною з нас, хто витрачав гроші на благодійність, була бабуся. Тепер її нема, і все, що вас хвилює, — це її перли, і прикраси, і нерухомість. Ніхто не намагається вкласти її гроші в добро. Ніхто не намагається зробити світ кращим.

Мама встала.

— Ти сповнена зневаги, так? Думаєш, що розумієш життя набагато краще за мене. Я чула, що каже Гет. Чула, як ти ковтаєш кожне його слово, ніби ложку морозива. Але ти не сплачувала рахунків, не будувала власної родини, не мала майна, не бачила світу. Ти навіть не знаєш, про що говориш, але тільки те й робиш, що судиш усіх.

— Ти руйнуєш цю родину лише тому, що вважаєш, наче заслуговуєш на найкращий будинок.

Мама підійшла до сходів.

— Завтра ти повернешся в Клермонт. Розкажеш дідусеві, як любиш Уїндермір. Запевниш, що хочеш, аби твої діти проводили там літні канікули. Ти скажеш йому це.

— Ні. Ти мусиш усе пояснити йому. Заявити йому, щоб припинив маніпулювати вами. Він поводитьсь так лише тому, що сумує за бабусею. Хіба ти не можеш йому допомогти? Або знайти роботу, щоб не залежати від його грошей? Або віддати будинок Бесс?

— Слухай мене уважно, дівчинко... — Мамин голос відлунював сталлю. — Ти підеш і поговориш з дідусем про Уїндермір, інакше я відправлю тебе до тата в Колорадо до кінця літа. Клянуся, я зроблю це завтра. Щонайперше — відвезу тебе в аеропорт. І більше ти не побачиш свого хлопця. Ясно тобі?

Ось я й піймалася.

Вона знала про нас із Гетом. І вона могла відібрати його в мене. І відібрала б.

Я була закохана.

Я пообіцяла виконати все, що вона попросить.

Коли я сказала дідусеві, як обожаю Уїндермір, він усміхнувся і запевнив, що одного дня в мене народяться прекрасні діти. Ще він додав, що у Бесс загребуці руки, а він навіть не збирався віддавати їй наш будинок. Але згодом Міррен повідомила, що він обіцяв Уїндермір Бесс. «Я подбаю про тебе, — сказав він. — Дай мені лише трохи часу влаштувати так, щоб Пенні не втручалася».

64

МИ З ГЕТОМ ходили на тенісний корт увечері, за пару днів до того, як я полаялася з мамою. Ми мовчки кидали м'ячик Принцу Філіпу та Фатімі.

Нарешті Гет заговорив:

— Ти помічала, що Гарріс ніколи не називає мене на ім'я?

— Ні.

— Він звертається до мене «молодий чоловіче». Типу: «Як минув шкільний рік, молодий чоловіче?»

— Чому так?

— Тому що, коли він назве мене «Гет», для нього це означатиме: «Як минув твій шкільний рік, індійський хлопча, чий індійський дядько живе в гріху з моєю чистою білою донькою? Індійський хлопча, якого я застукав, коли він цілувався з моєю безцінною Кейденс?»

— Думаєш, він має це на увазі?

— Він терпіти мене не може, — запевнив Гет. — У глибині душі. Можливо, я подобаюся йому як людина, можливо, йому навіть подобається Ед, але він не може вимовити мого імені й не може поглянути мені у вічі.

Так воно й було. Тепер, коли він це сказав, мені це стало очевидно.

— Я не кажу, що він хоче бути з тих, хто визнає лише білих, — продовжував Гет. — Він знає, що не повинен бути такою людиною. Він — демократ, він голосував за Обаму, — але це не означає, що йому комфортно, коли люди з іншим кольором шкіри стають членами його бездоганної родини. — Гет похитав головою. — Він нещирий з нами. Йому не подобається те, що Керрі з нами. Він не називає Еда «Ед». Він кличе його «сер». І він не марнує жодного шансу, аби продемонструвати мені, що я аутсайдер. — Гет погладив м'які собачі вуха Фатіми. — Ти бачила, як він поведився на горищі. Він хоче, щоб я тримався якнайдалі від тебе.

Я сприйняла поведінку дідуся інакше. Я вважала, що він був спантеличений тим, що побачив нас. Але зараз несподівано я зрозуміла, що сталося. «Обережно, молодий чоловіче! — сказав тоді дідусь. — Голова. Ви можете забитися». Це була погроза.

— А ти знаєш, що мій дядько восени освідчився Керрі? — спитав Гет.

Я похитала головою.

— Вони разом уже майже дев'ять років. Для Вілла і Джонні він як тато. Він став на коліна й освідчився Кейді. Покликав нас трьох і мою маму. Прикрасив квартиру свічками й трояндами. Ми всі вдяглися в біле і принесли їжу з того великого італійського ресторану, який так подобається Керрі. Він увімкнув Моцарта на стереосистемі. Ми з Джонні постійно запитували: «Через що весь цей клопіт? Адже вона живе з тобою, чувак». Проте він хвилювався. Він купив обручку з діамантом. Ну, менш із тим, вона прийшла додому, і ми вчотирьох заховалися в кімнаті Вілла, лишивши їх наодинці. Ми планували вибігти звідти із привітаннями, але Керрі сказала «ні».

— Я думала, що вони просто не бачать сенсу одружуватися.

— Ед бачить. Керрі ж не хоче жертвувати своїм тупим спадком.

— Вона навіть не говорила з дідусем.

— Ось у чому річ. Усі завжди радяться з Гаррісом про все. Нащо дорослій жінці просити в батька дозволу на весілля?

— Дідусь би її не зупинив.

— Ні, — погодився Гет. — Але ще тоді, коли Керрі вперше приїхала з Едом, Гарріс чітко дав зрозуміти, що всі гроші, які їй призначалися, зникнуть, якщо вона вийде за нього. Суть у тому, що Гаррісу не подобається Едів колір шкіри. Він расистський покидьок, та й Тіппер була такою самою. Так, я люблю їх обох з багатьох причин, і було більш ніж щедро з їхнього боку дозволяти мені приїздити сюди щоліта. Мені хочеться думати, що Гарріс справді не усвідомлює, чому саме йому не подобається мій дядько, але він не любить його достатньо, аби не позбавити спадку найстаршу доньку.

Гет зітхнув. Я любила форму його підборіддя, дірку на футболці, записки, які він мені писав, те, як працював його розум, рухи, які він робив руками, коли говорив. Тоді мені здавалося, що я повністю вивчила його.

Я нахилилася і поцілувала його. У цьому досі була якась магія — я цілую його, а він цілує мене у відповідь. У тому, що ми показували одне одному свою слабкість і вразливість.

— Чому ми раніше ніколи не говорили про це? — прошепотіла я.

Гет знову мене поцілував.

— Я люблю це місце, — сказав він. — Острів. Джонні та Міррен. Будинки і звук океану. Тебе.

— Я тебе теж.

— Якась частина мене боїться все зруйнувати. Не хоче навіть уявляти, що тут може бути якась недосконалість.

Я розуміла, що він відчуває. Або мені так здавалося.

Потім ми з Гетом вийшли на кільцеву стежку і йшли, поки не дісталися широкого плаского каменя, що нависав над гаванню. Вода билася об підніжжя острова. Ми обіймалися, і були напівоголені, і забули, і намагалися якнайдовше не згадувати кожну жахливу подробицю із життя прекрасної родини Синклерів.

ЖИВ СОБІ КОЛИСЬ заможний купець, у якого було три вродливі доньки. Він розпестив їх так, що дві молодші доньки майже нічого цілими днями не робили, а тільки сиділи біля люстерок, милувалися своєю красою і пощипували щічки, аби ті були рум'яні.

Одного дня купець мусив вирушити в подорож.

— Що вам привезти, коли я повернуся? — запитав він.

Найменша донька попросила вбрання з шовку та мережива. Середня — рубіни і смарагди. А найстарша донька попросила лише троянду.

Купець подорожував кілька місяців. Для найменшої доньки він зібрав скриню суконь різних кольорів. Для середньої — відшукав на ярмарках прикраси. Але коли купець уже був біля дому, згадав, що обіцяв найстаршій доньці троянду.

Він підійшов до високого залізного паркану, який тягнувся вздовж дороги. Удалині височів похмурий маєток, і купець був щасливий, побачивши біля паркану завітчаний трояндами кущ. Декілька троянд легко було дістати.

То була хвилинка справа — зрізати квітку. Купець уже прилаштував її в підсідельну сумку, коли його зупинив сердитий рик.

Там, де — купець був певен — щойно не було нікого, зачаїлася фігура. Фігура когось величезного, хто глибоким голосом проревів:

— Ти береш у мене річ і навіть не думаєш заплатити?

— Хто ти?

— Досить буде сказати, що я той, у кого ти вкрав.

Купець пояснив, що він пообіцяв привезти доньці з подорожі троянду.

— Можеш взяти вкрадену троянду, але натомість обіцяй віддати мені перший зі своїх скарбів, який побачиш після повернення додому.

З цими словами він скинув відлогу, щоб показати своє обличчя, обличчя страшного звіра, зубасте рило. Суміш вепра й шакала.

— Ти розсердив мене. Зробиш це знов — і помреш.

Купець мчав додому так швидко, як тільки міг мчати його кінь. До будинку лишалася ще ціла миля, коли він побачив найстаршу доньку, яка чекала на нього при дорозі.

— Ми отримали звістку, що ти повернешся сьогодні ввечері! — вигукнула вона, кинувшись у його розкриті обійми.

Вона була першим з його скарбів, що він побачив, повертаючись додому. Тепер він знав, яку ціну насправді призначило чудовисько.

Що було потім?

Усі ми знаємо, що Красуня покохала звіра. Вона покохала його, не зважаючи на те, що могла подумати її родина, — за його шарм та освіту, його знання з мистецтва і чутливе серце.

Справді, він людина і завжди нею був. Він ніколи й не перетворювався на вепра-шакала. То була лише жахлива ілюзія.

Проблема в тому, що її батька було дуже важко в цьому переконати.

Її батько бачить щелепи і рило й чує страшний рик щоразу, як Красуня приводить до нього свого нового чоловіка. Байдуже, який він ерудований і освічений. Який добрий. Батько бачить лише звіра із джунглів, і відразу ніколи його не покине.

66

ЯКОСЬ УНОЧІ п'ятнадцятого літа Гет кидав камінці в моє вікно. Я визирнула й побачила, що він стоїть серед дерев, місячне світло відбивається від його шкіри, а очі сяють.

Він чекав на мене біля сходинок на терасу.

— У мене пекуча жага шоколаду, — прошепотів він, — тож я збираюся пограбувати комору Клермонту. Ти зі мною?

Я кивнула, і ми разом пішли вузькою стежкою, переплівши пальці. Ми підійшли до бічного входу в Клермонт, того, який вів у передпокій, де була купа ракеток і пляжних рушників. Тримаючись однією рукою за сітчасті двері, Гет повернув мене і притягнув близько до себе. Він торкався своїми теплими губами моїх, і там, біля дверей у будинок, ми досі трималися за руки.

На якусь мить здалося, що на цій планеті лишилися тільки ми удвох, і вся велич небес, майбутнього й минулого простягнулася над нами, навколо нас.

Навшпиньки ми пройшли крізь передпокій до великої комори, що відчинялася з кухні. Кімната була старовинна, з дерев'яними важкими шухлядами та полицями, де колись, коли будинок тільки збудували, зберігалися варення та соління. Тепер на полицях були печиво, коробки з вином, картопляні чіпси, коренеплоди та мінеральна вода. Ми не вмикали світла, на випадок якщо хтось зайде до кухні, але були

певні, що в Клермонті спить тільки дідусь. Уночі він нічого не почує. Удень він носить слуховий апарат.

Ми копирсалися в продуктах, як раптом почули голоси. На кухню заходили тітки, їхні інтонації були звинувачувальні, істеричні.

— Ось чому люди вбивають одне одного, — з гіркотою мовила Бесс. — Краще мені звідси піти, перш ніж я зроблю те, про що шкодуватиму.

— Але ж ти це не всерйоз, — сказала Керрі.

— Мені краще знати! — вигукнула Бесс. — У тебе є Ед. Тобі не так потрібні гроші, як мені.

— Ти вже вчепилася кігтями в бостонський будинок, — нагадала мама. — Дай хоча б острову спокій.

— Хто домовлявся про все на маминому похороні? — огризнулася Бесс. — Хто тижнями лишався біля батька, хто займався паперами, хто спілкувався з гостями на поминах, розсилав листи з подяками?

— Ти ж живеш біля нього, — відповіла мама. — Ти і так була там.

— Так, а ще на мені було господарство, четверо дітей і робота, — додала Бесс. — А на вас — ні.

— Робота на неповний день, — уточнила мама. — І якщо ти ще раз скажеш «четверо дітей», я закричу.

— Я, до речі, теж займаюся господарством, — озвалася Керрі.

— Кожна з вас могла б приїхати на тиждень-два. А ви звалили це все на мене, — стояла на своєму Бесс. — Саме я займалася батьком увесь цей рік. Це я прибігаю, коли йому потрібна допомога. Це мені доводиться стикатися з його божевіллям і його горем.

— Не кажи так, — обірвала її Керрі. — Ти не знаєш, як часто він телефонує мені. Ти не знаєш, що мені доводиться терпіти, аби тільки лишатися для нього гарною донькою.

— Тож, ясна річ, я хочу цей будинок, — продовжувала Бесс, ніби й не чула нічого. — Я його заслужила. Хто возив маму на прийом до лікарів? Хто постійно був біля її ліжка?

— Це несправедливо. Ти ж знаєш, що я приїздила. І Керрі приїздила також.

— У гості, — прошипіла Бесс.

— Ти не мусила робити все це, — сказала мама. — Ніхто тебе не просив.

— Більше ніхто не хотів цього робити. Ви залишили це мені і ніколи не дякували. Я тіснюся в Каддлдауні, а ще там найгірша кухня. Ви туди ніколи не заходите, а то були б здивовані, у якому він поганому стані. Він майже нічого не коштує. Перед смертю мама відремонтувала кухню в Уїндермірі й ванні кімнати в Ред-Гейті, але Каддлдаун лишився таким, як і був, — і от ви двоє позбавляєте мене компенсації за все, що я робила і роблю.

— Ти сама погодилася на проект Каддлдауну, — відрізала Керрі. — Ти хотіла гарний краєвид. Тільки твій будинок має вихід до моря, Бесс, а ще ти отримуєш усю татову відданість і підтримку. Я думала, тобі цього досить. Бачить Бог, що ми не в змозі цього заслужити.

— Це лише ваш вибір, — сказала Бесс. — Це твій вибір — бути з Едом, жити з ним. Твій вибір — щороку приїздити сюди з Гетом, навіть знаючи, що він тут зайвий. Ти знаєш, як до цього ставиться тато, та попри це не тільки продовжуєш стосунки з Едом, а ще й демонстративно привозиш із собою його племінника, ніби зухвала дівчинка — заборонену іграшку. Весь час ти прекрасно розуміла, що робиш.

— Не смій говорити про Еда! — закричала Керрі. — Замокни, просто замокни!

Звук удару — Керрі дала Бесс ляпаса по губах.

Бесс пішла. Грюкнувши дверима. Мама теж пішла.

Ми з Гетом сиділи на підлозі комори, тримаючись за руки. Намагаючись не дихати, намагаючись не рухатись, поки Керрі завантажувала тарілки до посудомийки.

67

ЗА КІЛЬКА ДНІВ дідусь покликав Джонні у свій кабінет у Клермонті. Попросив Джонні про послугу.

Джонні відмовився.

Дідусь сказав, що як Джонні цього не зробить, то залишиться без коштів на навчання.

Джонні сказав, що не втручається в особисте життя матері і що в такому разі він працюватиме як навіжений у місцевому громадському коледжі.

Дідусь викликав Тетчера. Джонні сказав Керрі.

Керрі попросила Гета не приходити на вечерю в Клермонт. «Гарріса це дратує, — пояснила вона. — Для нас усіх буде краще, якщо ти поїси якісь макарони в Ред-Гейті, або ж я можу попросити Джонні принести тобі тарілку з їжею. Ти ж усе розумієш, правда? Просто поки все владнається».

Гет не розумів. Джонні теж.

Усі Брехуни припинили приходити їсти в Клермонт.

Незабаром Бесс попросила Міррен натиснути на дідуся щодо Уїндерміру. Вона мусила взяти Бонні, Ліберті й Тафта з собою і поговорити з ним у його кабінеті. «Вони — майбутнє родини», — так мала сказати Міррен. Оцінки Джонні та Кейді з математики не тягнуть на Гарвард, а Міррен — тягнуть. У Міррен підприємницький розум, у ній є все, що цінує дідусь. Джонні та Кейді надто легковажні. І поглянь на цих чудових дітей: милих білявих близнючок, веснянкуватого Тафта. Вони ж Синклери до самих кісток.

«Скажи так», — наполягала Бесс. Але Міррен відмовилася.

Бесс забрала її телефон, ноутбук, кишенькові гроші. Міррен не погоджувалася.

Якось ввечері мама спитала мене про Гета.

— Дідусь знає, що між вами щось відбувається. Він незадоволений.

Я розповіла їй, що закохана.

Вона сказала не бути дурною.

— Ти ризикуєш своїм майбутнім, — пояснила вона. — Нашим будинком. Своєю освітою. Заради чого?

— Кохання.

— Курортна інтрижка. Дай хлопцеві спокій.

— Ні.

— Кохання не триватиме вічно, Кейді. І ти це знаєш.

— Ні, не знаю.

— Повір мені, це так.

— Ми — це не ти і тато, — нагадала я. — Ми — не ви.

Мама схрестила руки.

— Час подорослішати, Кейденс. Побачити нарешті світ таким, яким він є, а не таким, яким ти хочеш його бачити.

Я поглянула на неї.

Моя гарненька висока мама з гарним кучерявим волоссям і суворим жорстким ротом. Її вени ніколи не кровоточили. Її серце

ніколи не вистрибувало, безпорадне, на газон.

Вона ніколи не танула, перетворюючись на калюжу. Вона тримала себе в руках. Завжди була нормальною. За будь-яку ціну.

— Заради атмосфери в нашій родині, — мовила вона нарешті, — ти повинна порвати з ним.

— Я цього не зроблю.

— Ти мусиш. І коли це станеться, переконайся, що дідусь знає. Скажи йому, що це нічого для тебе не означає і ніколи не означало. Скажи, що йому нема чого турбуватися через цього хлопця, а потім поговори з ним про Гарвард, і тенісну команду, і про майбутнє, яке відкривається перед тобою. Ти мене зрозуміла?

Я не розуміла і не хотіла розуміти.

Я вибігла з будинку і прибігла в Гетові обійми. Кров із моїх ран текла просто на нього, але він не зважав.

ПІЗНІШЕ ТОГО Ж ВЕЧОРА Міррен, Гет, Джонні та я пішли в сарай з інструментами. Ми знайшли молотки. Їх було лише два, тому Гет вибрав гайковий ключ, а я — важкі садові ножиці.

Ми взяли статуетки зі слонової кістки: гусака з Клермонту, слонів з Уїндерміру, мавп із Ред-Гейту і жабу з Каддлдауну. У темряві ми принесли їх на причал і били їх молотками, і гайковим ключем, і ножицями, поки вони не перетворилися на пил.

Гет набрав відро холодної морської води і змив той пил з причалу.

68

МИ ДУМАЛИ.

Ми говорили. Що якби, казали ми,

що якби

в іншому Всесвіті,

у паралельній реальності

Бог простягнув палець

і у Клермонт ударила б блискавка?

Що, як

Бог наслав би на нього вогонь?

Так він покарав би всіх жадібних, дріб'язкових, упереджених, нормальних, недобрих.

Вони б розкаялися у своїх гріхах.

А після цього навчилися б любити одне одного знову.

Відкрили б свої душі. Свої вени. Стерли б нещирі усмішки з облич.
Були б родиною. Лишалися б родиною.
Ми думали про це не з релігійної точки зору.
А може, й навпаки.
Покарання.
Очищення вогнем.
Або і те, і те.

69

НАСТУПНОГО ДНЯ, наприкінці липня п'ятнадцятого літа, у Клермонті влаштували обід. Звичайний обід, як і решта обідів, який накрили на великому столі. Знову сльози.

Говорили так голосно, що ми, Брехуни, пройшли доріжкою з Ред-Гейту і зупинилися біля входу в сад, слухаючи.

— Мені щодня доводиться заслужувати твоє кохання, тату, — звинуватила дідуся мама. — І здебільшого — не вдається. Це збіса несправедливо. Керрі дістаються перлини, Бесс отримала бостонський будинок, Бесс одержить Уїндермір. У Керрі є Джонні, і ти віддаси йому Клермонт, я знаю, так і буде. Я залишуся сама, ні з чим, ні з чим, навіть попри те, що це Кейді мала бути тією єдиною. Першою онучкою, як ти завжди казав.

Дідусь встав зі свого місця кінець столу.

— Пенелопо.

— Я заберу її, чуєш? Я заберу Кейді, і більше ти її не побачиш.

Голос дідуся прокотився через двір.

— Це Сполучені Штати Америки, — сказав він. — Ти, здається, не розумієш, Пенні, то, дозволь, я тобі поясню. В Америці все влаштовано так: ми працюємо заради того, чого хочемо, і досягаємо успіху. Не приймаємо відповіді «ні» і заслужуємо на винагороду за свою наполегливість. Вілле, Тафте, ви слухаєте?

Маленькі хлопчики закивали, підборіддя затремтіли.

Дідусь вів далі:

— Ми, Синклери, — видатний старовинний рід. Нам є чим пишатися. Наші традиції і цінності становлять основу, на яку спираються наступні покоління. Цей острів — наш дім, як це був дім мого батька, а до нього — дім мого дідуся. Та все ж ви — троє жінок, з вашими розлученнями, розбитими родинами, неповагою до традицій,

нестачею професійної етики, — ви не зробили нічого, окрім того, що розчарували мене, стару людину, яка вважала, що виховала вас правильно.

— Тату, будь ласка, — попросила Бесс.

— Тихо! — гримнув дідусь. — Ви ж не можете сподіватися, що я спокійно сприйму те, що ви знехтували цінностями нашої родини, і винагороджу вас і ваших дітей фінансовою незалежністю. Ви не можете, жодна з вас, на це розраховувати. Та все ж, день за днем, я бачу, що ви очікуєте на це. Я більше не терпітиму цього.

Бесс скорчилася в сльозах.

Керрі схопила Вілла за лікоть і повела на причал. Мама жбурнула свій келих у стіну Клермонту.

70

— І ЩО БУЛО ПОТІМ? — питаю я Джонні.

Ми досі лежимо на підлозі Каддлдауну, рано-вранці. Сімнадцяте літо.

— Ти не пам'ятаєш?

— Ні.

— Люди почали їхати з острова. Керрі взяла Вілла, і подалася в готель в Едгартауні, і попросила нас із Гетом слідувати за нею, щойно ми зберемо речі. Персонал поїхав о восьмій. Твоя мама була на Він'ярді, зустрічалася зі своєю подругою...

— Еліс?

— Так, Еліс приїхала по неї, але ти відмовлялася йти з ними, тож їй довелося піти самій. Дідусь вирушив на материк. Тоді ми ухвалили рішення щодо пожежі.

— Ми спланували її, — уточнюю я.

— Так. Ми переконали Бесс узяти велику лодку і всіх малих у кіно на Він'ярді.

Джонні говорить, і я згадую. Мій мозок домальовує деталі, яких кузен не озвучив.

— Коли вони пішли, ми випили вино, яке вони відкоркованим залишили в холодильнику, — каже Джонні. — Чотири відкорковані пляшки. І Гет був такий розлючений...

— Він мав рацію.

Джонні знову повертається долілиць і говорить у підлогу:

— Через те, що він більше сюди не повернеться. Якби моя мама одружилася з Едом, вони стали б ізгоями. А якби мама покинула Еда, Гет більше не був би частиною нашої родини.

— Клермонт ніби був символом усього поганого, — то був голос Міррен.

Вона зайшла так тихо, що я не почула. Тепер вона лежала на підлозі біля Джонні, тримаючи його за руку.

— Фортецею патріархату, — додає Гет.

Як він зайшов, я теж не чула. Він лягає поряд зі мною.

— Який же ти бовдур, — лагідно каже Джонні. — Ти завжди кажеш «патріархат».

— Бо я маю це на увазі.

— Ти вставляєш це слово скрізь. Патріархат на тості. Патріархат у моїх штанях. Патріархат з краплею лимонного соку.

— Клермонт видавався фортецею патріархату, — повторює Гет. — І так, ми були страшенно п'яні, і так, ми думали, що вони розділять родину і я ніколи сюди не повернуся. Ми вважали, що коли будинку більше не буде, і паперів, і даних теж не буде, і речей, через які вони сперечаються, теж не буде, то сила зникне.

— Ми могли би бути родиною, — каже Міррен.

— Це було ніби очищення, — пояснює Гет.

— Вона пам'ятає лише, що ми влаштували пожежу, — каже Джонні, його голос раптом стає гучнішим.

— І деякі інші речі, — додаю я, сідаючи і дивлячись на Брехунів у сонячному світлі. — Спогади повертаються, коли ви заповнюєте прогалини.

— Ми розповідаємо тобі, що сталося до того, як ми підпалили будинок, — говорить Джонні, знову голосно.

— Так, — підтверджує Міррен.

— Ми влаштували пожежу, — кажу я, розмірковуючи. — Ми не схлипували, не кровоточили, натомість ми щось зробили. Щось змінили.

— Типу того, — каже Міррен.

— Ти жартуєш? Ми спалили цей гробаний палац уцент.

Він поїде з острова, і я більше ніколи його не побачу. Він більше ніколи не побачить мене.

Гет, мій Гет.

Я ніколи ні з ким не плакала. Разом.

Він плакав не як хлопчик, а як чоловік. Не так, як ніби він сердився чи щось ішло не так, як він хотів, а так, ніби життя було жорстоке. Ніби його рани ніколи не загояться.

Я хотіла вилікувати їх.

Ми вдвох побігли на маленький пляж. Я притулилася до нього, і ми сіли на пісок, і вперше йому не було що сказати. Не було ні аналізу, ні запитань.

Нарешті я сказала щось типу:

що, як,

що, як

ми візьмемо все у свої руки?

— Як? — запитав Гет.

І я сказала щось на кшталт,

що, якби,

що, якби

вони могли припинити лаятися?

Нам є за що боротися.

— Так. Тобі, і мені, і Міррен, і Джонні. Так, є.

Але, звичайно, ми завжди можемо зустрітися. Ми, вчотирьох. Наступного року ми зможемо керувати машиною. І, врешті-решт, лишається телефон.

— Але тут, — сказала я. — Усе це.

— Так, тут, — сказав він. — Усе це. Ми з тобою.

Я додала щось про те,

що добре було б,

якби ми

могли більше не бути

Прекрасною Родиною Синклерів, а стали просто родиною.

Що, якби ми припинили бути людьми з різним кольором шкіри і з різним походженням, а були б просто закоханими?

Що, якби ми могли змусити всіх змінитися?

Змусити їх.

— Ти хочеш бути Богом, — зауважив Гет.

— Я хочу діяти.

— Завжди лишається телефон.

— Але ж як щодо тут? — запитала я. — Щодо цього всього?

— Так, — погодився він. — Тут. Усе оце.

Гет був моїм коханням. Першим і єдиним. Як я могла його відпустити?

Він був людиною, яка не могла усміхатися вдавано, але усміхалася часто. Він замотував мої зап'ястки бинтами і був переконаний, що ранам потрібен догляд. Він писав на руках і питав, про що я думаю. Його розум був невтомний, невпинний. Він більше не вірив у Бога, але досі хотів, аби Бог йому допоміг.

І тепер він був моїм, і я сказала, що наше кохання не може бути під загрозою. Ми не можемо допустити, щоб родина розпалася.

Ми не повинні миритися зі злом, яке можемо змінити. Ми боротимемося з ним, правда ж?

Так. Ми маємо.

Ми навіть станемо героями.

МИ З ГЕТОМ поговорили з Міррен та Джонні. Переконали їх діяти.

Ми повторювали одне одному знов і знов: роби те, чого боїшся. Ми говорили це одне одному. Говорили це знов і знов. Переконували одне одного, що чинимо правильно.

72

ПЛАН БУВ ПРОСТИЙ. Ми збиралися відшукати порожні каністри для пального в сараї для моторних човнів. У передпокої були газети та коробки: ми вирішили, що складемо купи макулатури і просочимо їх пальним. Дерев'яну підлогу ми теж просочимо. Відійдемо. Підпалимо рулон паперових рушників і кинемо. Легко.

Підпалимо кожен поверх, кожну кімнату, якщо вдасться, щоб переконатися, що Клермонт повністю згорить. Гет — підвал, я — перший поверх, Джонні — другий, Міррен — нагорі.

— Бригада пожежників приїхала запізно, — каже Міррен.

— Дві бригади, — виправляє Джонні. — З Вудс-Холу і Мартас-Він'ярду.

— Ми на це й розраховували, — говорю я, раптом зрозумівши.

— Ми збиралися покликати на допомогу, — продовжує Джонні. — Звичайно, хтось мав викликати пожежників, інакше це виглядало б як

підпал. За нашою версією, ми всі були в Каддлдауні, дивилися кіно, а всім же відомо, що навколо нього ростуть дерева. Інші будинки не видно, поки не заберешся на дах. Це пояснило б, чому допомогу не викликали раніше.

— Ті бригади склалися переважно з добровольців, — каже Гет. — Доказів не було ні в кого. Старий дерев'яний будинок. Спалахнув, як коробка сірників.

— Навіть якби тітки та дідусь нас запідозрили, вони б ніколи не звернулися в поліцію, — додає Джонні. — Ми могли впевнено розраховувати на це.

Звичайно, не звернулися б. Адже серед нас немає жодного злочинця. Жодного наркомана. Жодного невдахи.

Від того, що ми зробили, кров холоне в жилах.

Моє повне ім'я Кейденс Синклер-Істмен, і, всупереч очікуванням моєї прекрасної родини, я — підпалювач.

Мрійниця, героїня, бунтівниця.

Людина, яка змінює хід історії. Злочинниця.

Але якщо я злочинниця, то чи я наркоманка? А якщо так, то чи я невдаха?

Мій розум грається відтінками значень, як завжди.

— Ми зробили це, — кажу я.

— Залежить від того, що ти маєш на увазі під «це».

— Ми зберегли родину. Вони почали спочатку.

— Тітка Керрі вештається островом щоночі, — говорить Міррен. — Моя мама відшкрібає мийки до блиску, обдираючи шкіру на руках. Пенні спостерігає, як ти спиш, і записує, що ти їси. Вони збіса багато п'ють. Напиваються, поки сльози не потечуть по щоках.

— А коли ти була в Новому Клермонті, що все це бачила? — запитую я.

— Час від часу я там з'являюся, — зізнається Міррен. — Ти думаєш, що проблему усунено, Кейді, а я от думаю, це було...

— Але ми тут, — наполягаю я. — А без пожежі нас би тут не було. Ось я про що.

— Ясно.

— У дідуся в руках було зосереджено стільки сили. А тепер — ні. Ми змінили зло, з яким зіткнулися.

Прояснилося так багато з того, що було незрозуміло. Мій чай — теплий, Брехуни — вродливі, Каддлдаун — гарний. Байдуже, що на стінах тут плями. Байдуже, що в мене мігрені, а Міррен часто відчувається погано. Байдуже, що Віллу сняться жахіття, а Гет ненавидить себе. Ми скоїли ідеальний злочин.

— Дідусів вплив зменшився лише через його божевілля, — зауважує Міррен. — Якби він міг, то і далі б усіх тероризував.

— Я не згоден з тобою, — каже Гет. — Новий Клермонт видається мені покаранням.

— Що? — питає вона.

— Покаранням самому собі. Він збудував собі будинок, який не є для нього домом. Він зумисне некомфортний.

— Нащо б йому таке робити? — цікавлюсь я.

— А нащо ти роздаєш усі свої речі?

Гет витріщається на мене. Вони всі витріщаються на мене.

— Хочу бути щедрою, — відповідаю я. — Зробити щось хороше в цьому світі. — Западає дивна тиша. — Ненавиджу безлад.

Ніхто не сміється. Я не знаю, як опинилася в центрі цієї розмови.

Усі Брехуни довго мовчать.

Потім Джонні просить:

— Не тисни, Гете.

І Гет каже:

— Я радий, що ти згадала пожежу.

— Ну, частково.

І Міррен каже, що їй погано, тож вона йде назад у ліжку.

Ми з хлопцями лежимо в кухні на підлозі й дивимося в стелю ще деякий час, поки я з подивом не усвідомлюю, що вони обоє сплять.

73

Я БАЧУ МАМУ на терасі Уїндерміру, з ретриверами. Вона плете шалик із ніжно-блакитної вовни.

— Вічно ти в Каддлдауні, — дорікає мама. — Не дуже добре бути постійно лише там. Керрі щось учора шукала і сказала, що в будинку брудно. Що ти там робиш?

— Нічого. Пробач за безлад.

— Якщо там справді дуже брудно, ми не можемо попросити Джинні прибрати. Ти ж це знаєш, правда? Нечесно щодо неї. А в Бесс

буде напад, якщо вона побачить це.

Я не хочу, аби хтось приходив до Каддлдауну. Я хочу, щоб він був тільки наш.

— Не хвилюйся. — Я сідаю і плескаю Боша по його милій золотавій голові. — Слухай, мамо...

— Що?

— Чому ти наказала родині не говорити про пожежу?

Вона відкладає нитки і довго дивиться на мене.

— Ти пам'ятаєш вогонь?

— Минулої ночі накопилися спогади. Я не пам'ятаю всього, але так. Я пам'ятаю, що це було. Пам'ятаю, як ви всі лаялися. І всі поїхали з острова. Я пам'ятаю, що ми лишилися тут з Гетом, Міррен і Джонні.

— А що ти ще пам'ятаєш?

— Яке було небо. У світлі пожежі. Запах диму.

Якщо мама думає, що я причетна до цього, вона більше ніколи, ніколи мене не питає. Я знаю, що вона не зробить цього. Вона не хоче знати.

Я змінила хід її життя. Змінила долю родини. Брехуни і я.

То був жахливий вчинок. Можливо. Але принаймні щось. Окрім сидіння й ниття. Я могутніша, ніж мама може собі уявити. Я заподіяла їй шкоду, але і допомогла також.

Вона гладить моє волосся. Як нудотно. Я відхиляюся.

— Це все, що ти хотіла спитати? — каже вона.

— Чому зі мною ніхто про це не говорить? — повторюю я.

— Через твій... через твій... — Мама замовкає, добираючи слова. — Через твій біль.

— Лише тому, що в мене болить голова і я не пригадую нещасного випадку, я не зможу впоратися з думкою про те, що Клермонт згорів?

— Лікарі сказали, що тобі слід уникати стресу. Вони гадають, що пожежа могла спровокувати головні болі, що їх могло спричинити вдихання диму або... або страх, — закінчує вона, затинаючись.

— Я не дитина, — кажу я. — Я маю право знати хоча б основне про наше родину. Все літо я працювала над тим, щоб згадати, що зі мною сталося і що було до того. Чому б просто не сказати мені, мамо?

— Я казала тобі. Два роки тому. Я повторювала і повторювала, але наступного дня ти все забувала. І коли я поговорила з лікарями, вони порадили не тиснути на тебе і не засмучувати.

— Ти живеш зі мною! — кричу я. — Ти довіряєш думці лікарів, які ледве знають мене, більше, ніж своїй?

— Вони фахівці.

— Бога ради, і це переконало тебе в тому, що мені буде краще, якщо вся наша величезна родина, в тому числі Вілл і Тафт, приховуватиме від мене, що сталося, ніж якщо я дізнаюся правду?! І це змусило тебе думати, ніби я така слабка, що не зможу впоратися з простими фактами?

— Ти справді здаєшся мені настільки слабкою, — визнає мама. — І, щиро кажучи, я була не певна, чи зможу витримати твою реакцію.

— Ти навіть не усвідомлюєш, як мені прикро це чути.

— Я люблю тебе.

Я більше не можу дивитися на її обличчя, сповнене жалості і самовиправдовування.

74

КОЛИ Я ПРОЧИНЯЮ ДВЕРІ, бачу у своїй кімнаті Міррен. Вона сидить за столом, поклавши руку на мій ноутбук.

— Слухай, а можна прочитати ті листи, що ти мені писала? — питає вона. — Вони є у тебе в комп'ютері.

— Ага.

— Я їх не читала, — зізнається вона. — На початку літа я лише вдавала, що читала, але ніколи навіть не відкривала їх.

— Чому?

— Просто не відкривала, — каже вона. — Я думала, це не має жодного значення, але тепер думаю, що має. І дивись! — Її голос звучить піднесено. — Я навіть вийшла заради цього з дому.

Від злості мені аж подих перехоплює.

— Я ще розумію, коли людина не відповідає, але чому ж ти навіть не читала їх?

— Знаю, знаю, це жахливо і я огидне дівчисько. Але, будь ласка, дозволь прочитати їх тепер.

Я відкриваю ноутбук. Вбиваю запит у пошук і знаходжу всі адресовані їй електронні листи.

Їх двадцять вісім. Я читаю в неї з-за плеча. Більшість із них — доброзичливі й милі послання від людини, яка, імовірно, не страждає на головний біль.

Міррен!

Завтра я вирушаю в Європу з моїм батьком-дурисвітом, котрий, як ти знаєш, до того ж страшенно нудний. Побажай мені успіхів і май на увазі, що я б дуже хотіла натомість провести літо на Бічвуді з тобою. І з Джонні. І з Гетом.

Знаю, знаю. Я мушу це пережити. Я переживу.

Я вже.

Вирушаю до Марбельї назустріч привабливим іспанським парубкам, отак.

Цікаво, чи зможу я вмовити тата в кожній країні, яку ми відвідаємо, скуштувати найогиднішу їжу як спокуту за те, що він утік до Колорадо?

Закладаюся, що зможу. Якщо він справді мене любить, то їстиме жаб, і нирки, і мурах у шоколаді.

Кейденс

ОТАКИМИ Й БУЛИ більшість тих листів. Але деякі не були ні доброзичливими, ні милими. Натомість жалібними і щирими.

Міррен.

Зима у Вермонті. Темно, темно.

Мама продовжує спостерігати за тим, як я сплю.

Постійно болить голова. Не знаю, що зробити, аби це припинилося. Пігулки не допомагають. Хтось розколює мою голову сокирою, брудною сокирою, яка не може зробити чистого розлому в моїй голові. Той, хто візьме її до рук, мусить бити мене по голові, опускати її на мій череп знов і знов, проте не завжди в те саме місце.

У мене численні рани.

Часом мені сниться, що її тримає в руках дідусь.

Часом я. Часом Гет.

Напевне, я говорю як божевільна, пробач. Коли я це пишу, руки мої тремтять, а екран занадто яскравий.

Подеколи голова болить так, що хочеться померти. Я пишу тобі найсвітліші свої думки, але ніколи не згадую про похмурі, хоча вони постійно в моїй голові. І сьогодні я озвучую їх. Навіть якщо ти не відповіси, я знатиму, що хтось їх почув, а це вже принаймні щось.

Кейденс

МИ ПРОЧИТАЛИ всі двадцять вісім листів. Закінчивши, Міррен поцілувала мене в щоку.

— Я навіть не можу вимовити «пробач», — каже вона мені. — Навіть у скраблі немає слова, яке описало б, як мені погано.

І вона пішла.

75

Я ВЗЯЛА НОУТБУК у ліжку і створила документ. Зняла свої нотатки і почала набирати їх і всі свої нові спогади — швидко, з мільйоном помилок. Я заповнюю прогалини здогадками там, де не маю власне згадки.

Центр соціалізації та закусок імені Синклера. Ти більше не побачиш свого хлопця.

Він хоче, щоб я тримався від тебе якнайдалі.

Ми обожнюємо Уїндермір, правда ж, Кейді?
Тітка Керрі плаче в куртці Джонні.
Гет кидає м'ячики собакам на тенісному корті.
О Боже, о Боже, о Боже.

Собаки.

Ті бісові собаки. Фатіма і Принц Філіп.

Ретривери загинули під час пожежі.

Тепер я знаю це, і це моя провина. Вони були такі невиховані, не такі як Бош, Грендел і Поппі, яких тренувала мама. Фатіма і Принц Філіп могли з'їсти на пляжі морську зірку, а потім зблювати нею у вітальні. Вони обтрушували воду зі своєї кудлатої шерсті, цупили їжу на пікніках, перетворювали фрісбі на пережовані й ні до чого не придатні шматки пластика. Вони обожнювали тенісні м'ячики і на корті заслинювали кожен, що траплявся їм на очі. Вони не сиділи по команді. За столом вони випрошували їжу.

Коли собак заскочила пожежа, вони були замкнені в одній з кімнат для гостей. Дідусь часто зачиняв їх, коли в Клермонті нікого не було або вночі. Тільки так вони не гризли черевики і не скарчили під дверима.

Дідусь зачинив їх, їдучи з острова. А ми про них не подумали.

Це я вбила тих собак. Я жила з собаками, знала, де вони сплять. Решта Брехунів мало думали про собак, менше за мене принаймні. Не так, як я.

Вони загинули у вогні. Як я могла отак їх забути? Як я могла так зациклитися на своїй тупій злочинній розвазі, на збудженні від неї, на власній люті до дідуся й тіток...

Фатіма і Принц Філіп горять. Тикаються носами, соплять біля гарячих дверей, вдихають дим, метляють хвостами, чекають, коли хтось прийде і врятує їх, гарчать.

Яка жахлива смерть для бідних, милих, неслухняних собак.

76

Я ВИБІГАЮ З УІНДЕРМІРУ. На вулиці темно, майже час вечері. Біль витікає з моїх очей, корчить моє обличчя, проникає в мій скелет, коли я уявляю собак, які сподівалися на порятунок, споглядали біля дверей, як у кімнату проникає дим.

Куди мені йти? Я не наважусь поглянути в очі Брехунам у Каддлдауні. У Ред-Гейті можуть бути Вілл і тітка Керрі. Острів такий до чорта малий, що мені, власне, нікуди йти. Я в пастці на цьому острові, де я вбила тих бідних, бідних собак.

Уся моя ранкова бравада
про силу,
ідеальний злочин,
повалення патріархату,
про те, як Брехуни врятували літню ідилію і навіть покращили її,
про те, як ми зберегли родину, зруйнувавши деякі її частини,
усе це тепер видається такою маячнею.
Собаки загинули,
дурні, милі собаки,
собаки, яких я могла врятувати,
ні в чому не винні собаки, які раділи, коли їм тихцем кидали
шматочок гамбургера
або навіть коли просто називали їхні імена;
собаки, які любили кататися на човнах,
які просто собі бігали цілими днями з брудними лапами.
Як можна було діяти, не подумавши про тих, хто замкнений нагорі
і повністю довіряє людям, які завжди любили їх і дбали про їхню
безпеку?
Я схлипаю, схлипаю дивно, беззвучно, стоячи на доріжці між
Уїндерміром і Ред-Гейтом. Обличчя моє мокре, груди стискаються. Я
спотикаючись іду додому.
На сходах сидить Гейт.

77

ВІН ПІДСТРИБУЄ МЕНІ НАЗУСТРІЧ і міцно обіймає. Я схлипаю
йому в плече і заповзаю руками під куртку, обійнявши його за талію.
Він не питає, що сталося, поки я сама не починаю говорити.
— Собаки, — нарешті кажу я. — Ми вбили собак.
Хвильку він мовчить, а потім відповідає:
— Так.
Я не говорю, поки моє тіло не припиняє тремтіти.
— Присядьмо, — пропонує Гет.

Ми влаштуємося на ганку. Гет притуляється своєю головою до моєї.

— Я любила тих собак.

— Ми всі любили.

— Я... — Я давлюся власними словами. — Напевне, мені краще не говорити про це, бо я знову заплачу.

— Добре.

Ми посиділи ще трохи.

— Це все? — питає Гет.

— Що?

— Ти тільки через це плачеш?

— Боже, невже є ще щось?

Він мовчить. І мовчить, і мовчить, і мовчить.

— Чорт забирай, є ще щось, — кажу я, і в грудях стає порохньо і зимно.

— Ага, — каже Гет. — Є ще дещо.

— Ще щось, чого люди мені не говорять. Ще щось, що моя мама воліла б забути.

На мить він замислюється.

— Мені здається, ми кажемо тобі, але ти не чуєш. Ти хворіла, Кейденс.

— Ви не кажете прямо, — заперечую я.

— Ні.

— Дідько, чому ні?

— Пенні сказала, що так буде краще. І я вірив, що ти все згадаєш... ну, поки ми всі тут.

Він забирає руку з мого плеча й обхоплює руками коліна.

Гет, мій Гет. Сподівання й ентузіазм. Амбіції й міцна кава. Я люблю розріз його карих очей, його темну шовкову шкіру, його вивернуту нижню губу. Його розум. Його розум.

Я цілую його в щоку.

— Про нас я пам'ятаю більше, ніж раніше, — кажу йому. — Пам'ятаю, як ми цілувалися біля дверей передпокою перед тим, як усе пішло шкереберть. Як говорили на тенісному корті про те, що Ед освідчився Керрі. Як гуляли пляжем і знайшли пласку скелю, звідки нас не було видно. І як розмірковували на маленькому пляжі про майбутню пожежу.

Він киває.

— Але я і досі не пам'ятаю, що пішло не так, — зауважую я. — Чому ми були не разом, коли мені стало зле? Ми посварилися? Я зробила щось не те? Ти повернувся до Ракель?

Я не можу поглянути йому в очі.

— Гадаю, що я заслуговую на чесну відповідь, хай навіть те, що між нами відбувається, триватиме недовго.

Гетове обличчя перекошує, і він ховає його в долонях.

— Я не знаю, що робити. Не знаю, як вчинити правильно.

— Просто скажи мені, — відповідаю я.

— Я більше не можу тут лишатися. Мені потрібно назад, до Каддлдауну.

— Чому?

— Я мушу. — Він встає і йде. Потім зупиняється й обертається. — Я все зіпсував. Вибач, Кейді. Мені так шкода, так шкода. — Він знову плаче. — Не треба було мені тебе цілувати, робити тобі гойдалку, дарувати троянди. Не треба було казати тобі, яка ти вродлива.

— Але я хотіла цього.

— Я знаю, та краще було мені триматися осторонь. Даремне я все це зробив. Вибач.

— Йди сюди, — прошу я, але, коли він не рухається, підходжу до нього. Кладу йому руки на шию і притискаюся щокою до його щоки. Я міцно його цілую, аби показати, що відчуваю насправді. Його губи такі м'які, і він просто найкраща людина, яку я знаю, найкращий з усіх, кого я будь-коли знала, хай що там відбулося між нами і ще відбудеться.

— Я кохаю тебе, — шепочу я.

Він робить крок назад.

— Ось це я і мав на увазі. Пробач. Я лише хотів побачитися з тобою.

Він розвертається і зникає в темряві.

ЛІКАРНЯ НА МАРТАС-ВІН'ЯРДІ. П'ятнадцяте літо, після мого нещасного випадку.

Я лежу в ліжку під блакитними простирадлами. Зазвичай усі вважають, що в лікарнях білі простирадла, але там були блакитні. У кімнаті спекотно. В моїй руці голка від крапельниці.

На мене дивляться мама й дідусь. У дідуся в руках — пакунок із помадкою з Едгартауна, який він приніс мені в подарунок.

Так зворушливо, що він пам'ятає, що я люблю помадку з Едгартауна.

Я слухаю музику в навушниках, тому не чую, що кажуть дорослі. Мама плаче.

Дідусь відкриває пакунок, відламує шматочок і пропонує мені.

У пісні співають:

Нашу молодість змарновано.

Але ми не витратимо її даремне.

Запам'ятай моє ім'я,

Тому що ми творимо історію.

На-на-на-на-на-на-на.

Я ПІДНІМАЮ РУКУ, щоб витягти навушники. Руку, яку я бачу, забинтовано. Обидві руки забинтовано.

І стопи теж. Під простирадлом я відчуваю на них бинти. Мої руки і ноги перев'язали тому, що вони обгоріли.

79

КОЛИСЬ ДУЖЕ ДАВНО жив собі король, у якого було три вродливі доньки. Ні-ні, зачекайте.

Колись дуже давно було собі троє ведмедів, які жили в маленькому будиночку в лісі. Колись дуже давно було собі троє цапів, які жили біля мосту. Колись дуже давно було собі троє солдат, що після війни перетворилися на волоцюг. Колись дуже давно було собі троє поросят.

Колись дуже давно було собі троє братів. Усе, досить. Я знайшла потрібний варіант.

Колись дуже давно було собі троє прекрасних дітей — двоє хлопчиків і дівчинка. Народження кожного з них було щастям для батьків, для небес і навіть для фей. Феї приходили на хрестини і приносили немовлятам чарівні дарунки.

Енергійність, успіх, невловимість.

Сподівання й ентузіазм.

Цукор, цікавість і дощ.

А ще там була відьма.

У казках завжди є відьми.

Відьма була одного віку з прекрасними дітьми й весь час заздрила і хлопчикам, і дівчинці. Їх благословили чудовими дарунками, у яких відьмі відмовили під час її хрестин.

Найстарший хлопець був сильним, швидким, спритним і гарним. Хоча правда й те, що він був дуже маленьким на зріст.

Другий хлопець був дуже розумний і мав відкрите серце. Хоча правда й те, що він був аутсайдером.

А дівчинка була кмітлива, щедра, людяна. Хоча правда й те, що вона почувалася безсилою.

Відьма не мала жодної з цих чеснот, тому що її батьки розізлили фей. Їй не дісталось жодного подарунка. Вона була самотня. Єдиною її силою була її мерзенна чорна магія.

Вона сплутала аскетичність з благочинністю і роздавала своє майно, насправді без жодної користі для інших.

Вона сплутала сміливість і хворобу і страждала від болю, вважаючи, що цим заслуговує на похвалу.

Вона сплутала почуття гумору з розумом і смішила людей замість того, щоб наштотувати їм на роздуми чи розвіювати темряву в їхніх серцях.

Магія — ось і все, що вона мала, і вона використовувала її, щоб руйнувати те, чим найбільше захоплювалася. Вона відвідала кожного з дітей, коли їм було по десять, але не завдала їм шкоди відкрито. Якись чари, можливо бузкові, завадили їй.

Але натомість вона їх прокляла.

— Коли вам виповниться по шістнадцять, — сповістила відьма голосом, сповненим люті і заздрості, — коли нам усім виповниться по шістнадцять, — сказала вона прекрасним дітям, — ви проколете палець веретеном... ні, ви чиркнете сірником, так, сірником, і помрете в його полум'ї.

Батьки прекрасних дітей злякалися прокляття і намагалися, як люди зазвичай це роблять, уникнути його.

Разом з дітьми вони переїхали далеко, на відкритий усім вітрам острів. У палац, де не було жодного сірника.

Там вони, звісно, будуть у безпеці.

Там відьма, звісно, ніколи їх не знайде.

Але вона знайшла їх і там. І коли прекрасним дітям було по п'ятнадцять, просто перед їхнім шістнадцятим днем народження, тоді,

коли їхні знервовані батьки аж ніяк цього не очікували, заздрісна відьма втрутилася в їхні життя з усією своєю ненавистю та отрутою під маскою світловолосої дівчини.

Дівчина потоваришувала з прекрасними дітьми. Вона цілувала їх, і кликала кататися на човнах, і приносила солодощі, і розповідала історії.

А потім подарувала коробку сірників.

Діти були зачудовані, адже до шістнадцяти років ніколи не бачили вогню.

— Ну ж бо, запаліть його, — сказала відьма, посміхаючись. — Вогонь гарний. Нічого поганого не станеться. Ну ж бо, вогонь очистить ваші душі. Запаліть його, — наполягала вона, — ви ж незалежні мислителі. Давайте, — казала вона, — яким стане ваше життя, якщо ви нічого не зробите?

Вони взяли в неї сірники і запалили їх. Відьма спостерігала, як горять

їхні енергійність,

розум,

кмітливість,

відкриті серця,

шарм,

мрії про майбутнє.

Вона бачила, як усе це розтануло в димові.

Частина 5. Правда

80

ОТ ВАМ ПРАВДА про Прекрасну Родину Синклерів. Принаймні така правда, якою її бачить дідусь. Правда, яку він ретельно приховував подалі від газет.

Якось уночі, два літа тому, одного теплого липневого вечора Гетвік Метью Петіл, Міррен Синклер-Шеффілд і Джонатан Синклер-Денніс загинули в пожежі, яка, ймовірно, сталася через те, що в передпокої будинку розлилася каністра з пальним для моторних човнів. Будинок, про який ідеться, згорів ущент до того, як найближчі пожежні бригади встигли прибути на місце.

Кейденс Синклер-Істмен була на острові під час пожежі, але не помічала її, доки вогонь не охопив будинок повністю. Коли вона зрозуміла, що в будинку лишилися люди і тварини, полум'я не дозволило їй зайти всередину. Вона зазнала опіків рук та ніг, намагаючись їх урятувати.

Коли допомога нарешті прибула, міс Істмен знайшли на маленькому пляжі, частково зануреною у воду, скрученою калачиком. Вона була не здатна відповідати на запитання про те, що сталося, а також, схоже, отримала черепно-мозкову травму. Довгий час після нещасного випадку дівчина приймала сильнодійні седативні препарати.

Гарріс Синклер, власник острова, відмовився від будь-яких офіційних розслідувань причин пожежі. Також постраждало багато дерев навколо будинку.

Було влаштовано похорон для Гетвіка Метью Петіла, Міррен Синклер-Шеффілд і Джонатана Синклера-Денніса у їхніх рідних містах — Кембриджі та Нью-Йорку. Кейденс Синклер-Істмен почувалася недостатньо добре, щоб прийти.

Наступного літа родина Синклерів повернулася на Бічвуд. Вони роз'єдналися. Вони тужили. Вони багато пили.

Вони збудували новий будинок на згарищі старого.

Кейденс Синклер-Істмен не пам'ятала нічого ні про події, пов'язані з пожежею, ні про саму пожежу. Її опіки швидко загоїлися, але стосовно подій минулого літа спостерігалася вибіркова амнезія. Вона наполегливо наголошувала на тому, що пошкодила голову під час плавання. Лікарі припустили, що її важкі мігрені були спричинені неусвідомленими почуттями провини й горя. Кейденс пила сильні ліки і була дуже вразлива як фізично, так і психічно.

Ті самі лікарі порадили матері Кейденс припинити нагадувати їй, що сталося, якщо та не пам'ятає сама. Для роз'явленої рани щоденних повторів буде забагато. Нехай вона згадує у власному темпі. Їй не можна повертатися на Бічвуд, поки не мине достатній для одужання час. Власне, слід зробити все можливе, аби найближчим літом Кейденс не потрапила на острів.

Кейденс виявляла таке нестримне бажання позбавитися непотрібних їй речей, навіть якщо вони були дорогі їй як пам'ять, ніби карала себе за минулі злочини. Вона пофарбувала волосся в темний колір і почала вдягатися дуже просто. Мати Кейденс радилася з професіоналами щодо її поведінки, але вони сказали, що це, схоже, невід'ємна складова проживання горя.

За два роки після нещасного випадку родина почала отямлюватися. Після довгої відсутності Кейденс повернулася до школи. Нарешті дівчина висловила бажання з'їздити на острів Бічвуд. Лікарі та члени родини погодилися: це може піти їй на користь.

На острові цикл її одужання, напевне, завершиться.

81

ГОЛОВНЕ — НЕ ОБЛИЙТЕ НОГИ. І одяг. Просочіть шафи для білизни, рушники, підлогу, книжки, ліжка. Не забудьте поставити каністру з пальним подалі від місця підпалу, щоб ви змогли потім її взяти.

Простежте, як папір займеться, полум'я розгориться. А потім тікайте. Скористайтеся сходами на кухні і виходьте через передпокій.

Не забудьте захопити вашу каністру і повернути її в сарай для човнів.

Побачимося в Каддлауні. Там ми покладемо одяг у пральну машинку, перевдягнемося, потім підемо подивитися на вогонь, а вже тоді викличемо пожежників.

То були останні слова, які я їм промовила. Джонні та Міррен пішли на два верхні поверхи Клермонту з каністрами і газетами для розпалювання.

Я поцілувала Гета, перш ніж він спустився в підвал. «Побачимося в кращому світі», — сказав він мені, і я засміялася.

Ми були трохи п'яні. Ми напилися вином, яке тітки не допили, поїхавши з острова. Спочатку від алкоголю я почувалася піднесеною й всесильною — поки не опинилася сама на кухні. Потім мене нудило і паморочилося в голові.

Будинок був холодний. Він видавався чимось, що заслуговувало бути зруйнованим. У ньому було повно речей, через які тітки сварилися. Дорогі витвори мистецтва, порцеляна, фотографії. Усі ці речі розпалювали в родині ненависть. Я ударила кулаком по дитячому портрету мами, Керрі й Бесс, на якому вони широко посміхаються на камеру. Скло розлетілося на друзки, і я відскочила.

Через вино в голові все сплуталося. Я не звикла пити.

Тримаючи в одній руці каністру, а в другій — старі газети, я вирішила якомога швидше покласти цьому край. Спершу я залила кухню, потім комору. Я вже залила їдальню і просочувала канапи у вітальні, коли до мене дійшло, що почати треба було з тієї частини будинку, яка розташована далі від дверей передпокою. То був наш вихід. Кухня мала би бути останньою, адже лише так я могла б вибігти, не промочивши ніг пальним.

Тупо.

Парадні двері, які відчинялися на терасу з вітальні, вже були в пальному, але залишалися ще маленькі запасні двері. Вони були біля кабінету дідуса і виходили на стежку до будинку персоналу. Я скористаюся ними.

Я залила пальним частину холу, а потім майстерню, де мені раптом стало прикро нищити бабусині прекрасні тканини і барвисті нитки. Вона б не пробачила такого вчинку. Бабуся любила ці відрізи тканини, свою швацьку машинку, свої гарні-гарні речі.

Знову тупа помилка. Я розлила пальне на мокасини.

Добре. Слід зберігати спокій. Я побуду в них, поки не закінчу, а коли вибіжу на вулицю, кину їх у вогонь за спиною.

У кабінеті дідуса я стояла на столі, плескаючи на книжкові полиці, що простяглися до стелі, тримаючи каністру подалі від себе. У мене

лишилося багато пального, а це була моя остання кімната, тож книжкам дісталось багато.

Потім я залила підлогу, склала на ній газети і відступила в маленький коридорчик, який вів до запасного виходу. Я зняла мокасини й кинула на стос журналів. Я відступила у проріз сухих дверей і відставила каністру. Дістала з кишені джинсів коробку сірників і запалила рулон паперових рушників.

Я кинула палаючий рулон на старі газети і простежила, як вони зайнялися. Вогонь загорівся, здійнявся, розповсюдився. Через подвійні двері кабінету я бачила, як вогонь перекинувся на коридор з одного боку і на вітальню з другого. Канапа запалала.

Потім переді мною вибухнули вогнем книжкові полиці, папір, просочений палним, горів найшвидше. Раптом стелю охопило полум'я. Я не могла відвести очей. Воно було жахливе. Якесь неземне.

Потім хтось закричав. І ще раз закричав.

Звук долинав з кімнати просто наді мною, зі спальні. На другому поверсі працював Джонні. Я підпалила кабінет, і полум'я розгорілося тут швидше, ніж деінде. Вогонь підіймався, а Джонні ще не вийшов.

О ні, о ні, о ні. Я кинулася до запасних дверей, але вони були замкнуті на засуви. Руки мої були слизькі від пального. Метал уже нагрівся. Я відсувала засуви — один, два, три, але щось пішло не так і двері заклинило.

Знов крик.

Я знову спробувала відімкнути засуви. Не змогла. Здалася.

Затуливши рот та ніс руками, я пробігла крізь палаючий кабінет і коридор на кухню. Дякувати Богові, вона ще не горіла. Я кинулася по вологій підлозі до передпокою.

Спіткнулася, ковзнула і впала, вимастившись у калюжі пального.

Краї моїх джинсів загорілися, поки я бігла через кабінет. Полум'я перекинулося на пальне на підлозі кухні й підповзло до буфета в сільському стилі і до бабусиних веселих рушників для посуду. Вогонь ковзнув до виходу з передпокою просто переді мною, і я бачила, що тепер джинси горять уже від гомілок до колін. Я кинулась до дверей, пробігаючи крізь полум'я.

— Виходьте! — кричала я, хоча сумнівалася, що мене хтось чує. — Швидко виходьте!

На вулиці я кинулася на траву. Покачалася, поки джинси не припинили горіти.

Я бачила, що два верхні поверхи Клермонту вже палали, та і мій перший поверх був охоплений вогнем. Щодо підвалу я не могла стверджувати напевне.

— Гет! Джонні! Міррен! Де ви?

Тиша.

Стримуючи паніку, я сказала собі, що вони, мабуть, уже вийшли. Треба заспокоїтися. Усе буде гаразд. Мусить бути.

— Де ви? — загорлала я знов.

Укоотре без відповіді.

Вони, мабуть, у сараї для човнів, пішли залишити свої каністри. Це було недалеко, і я побігла, вигукуючи їхні імена так голосно, як тільки могла. Мої босі ноги стукотіли дерев'яною стежкою, і від цього стукоту розливалася якась дивна луна.

Двері були зачинені. Я різко їх шарпнула.

— Гет! Джонні! Міррен!

Нікого. Але вони можуть уже чекати в Каддлдауні, правда ж? Дивуються, напевне, чому мене так довго нема.

Доріжка від сараю для човнів проходить повз тенісні корти і до Каддлдауну. Я знов біжу, острів якийсь незвичайно тихий у темряві. Я повторюю собі знов і знов: «Вони там. Чекають на мене. Хвилюються за мене. Ми радітимемо тому, що ми всі в безпеці. Ми промиємо мої опіки крижаною водою і відчуватимемо, як нам неймовірно пощастило. Так і буде».

Але коли я підходжу до будинку, то бачу, що там темно. Ніхто не чекає на мене.

Я кидаюся до Клермонту, і, коли бачу його, він горить увесь — знизу догори. Кімната з баштою палає, спальні горять, вікна підвалу мерехтять помаранчевим світлом. Навколо гаряче.

Я підбігаю до передпокою і відчиняю двері. Дим виривається назовні. Я стягую просочені пальним джинси і светр, задихаючись і кашляючи. Я заходжу всередину, просуваюся до сходів на кухні, прямуючи до підвалу.

На півдорозі до підвалу стіна вогню. Стіна. Гет не вийшов. І поблизу його нема.

Я розвернулася і побігла нагору до Джонні та Міррен, але дерево палало в мене під ногами. Поруччя палало. Сходи переді мною з іскрами обвалилися. Я позадкувала.

Я не могла піднятися.

Я не могла їх урятувати.

Я могла йти лише вниз, і більше нікуди,
нікуди,
нікуди,
нікуди.

82

Я пам'ятаю ЦЕ як зараз, сидячи на сходах Уїндерміру, досі вдивляючись у те місце, де Гет розчинився в темряві. Усвідомлення того, що я скоїла, опускається туманом мені на груди — холодним, темним, всеохопним. Обличчя судомить, я зіщулююся. Крижаний туман розтікається з грудей по спині й шиї. Проникає мені в голову і спускається вниз по хребту.

Холодні, холодні докори сумління.

Не треба було поливати кухню першою. Не треба було підпалювати кабінет. Як тупо було просочувати книжки аж так ретельно. Будь-хто сказав би, як саме вони згорять. Будь-хто.

Треба було домовитися, коли саме підпалювати газети. Мені треба було наполягти на тому, щоб ми трималися разом. Не треба було мені бігти в сарай. Не треба було бігти до Каддлдауну.

Якби ж я швидше повернулася до Клермонту, я б могла витягти Джонні. Або попередити Гета, перш ніж запалав підвал. Можливо, я могла б знайти вогнегасники і якимось зупинити полум'я.

Можливо, можливо. Якби, якби.

Я так багато хотіла: життя без обмежень і упереджень. Життя, у якому можна вільно кохати і бути коханою.

І от — я убила їх. Моїх Брехунів, моїх любих Брехунів.

Убила їх. Мою Міррен, мого Джонні, мого Гета.

Це усвідомлення проникає по хребту в плечі і в кінчики пальців. Воно перетворює їх на кригу. Вони кришаться і розпадаються, маленькі скалки осипаються на сходи Уїндерміру. Тріщини розходяться по руках, і по плечах, і по шиї. Обличчя моє заморожене

і перекошене відьминим криком горя. Горло моє стиснуло. Я не можу вимовити ані звуку.

Ось я, вкрита кригою, хоча заслуговую на те, щоб згоріти.

Краще б я мовчала про те, що слід взяти все у власні руки. Я могла б не говорити цього. Піти на компроміс. Говорити по телефону було б не так уже й погано. Ми б невдовзі отримали права. Вступили б до коледжів, і будинки прекрасної родини Синклерів втратили б будь-яке значення.

Ми могли би бути терплячими.

Я могла б стати голосом розсудливості.

Ми могли б, випивши тітчиного вина, забути наші амбіції. Вино могло б присипити нас. Ми могли б відключитися перед телевизором, хай сердиті і безсилі, але нічого не підпаливши.

Я нічого не можу повернути.

Я повзу всередину і нагору в спальню, на руках з потрісканої криги, лишаючи за собою шматочки змерзлої плоті. П'ятки, коліна.

Під ковдрами я здригаюся в конвульсіях, частини мене відпадають, лишаючись на подушці. Пальці. Зуби. Щелепа. Ключиці. Нарешті, нарешті тремтіння припиняється. Я починаю зігріватися й танути.

Я оплакую своїх тіток, які втратили своїх перших дітей. Вілла, який втратив брата.

Ліберті, Бонні і Тафта, які втратили сестру.

Дідуся, який бачив не тільки, як згорів ущент його палац, а й те, як загинули його онуки.

Собак, бідних неслухняних собак.

Я оплакую безглузді, бездумні скарги, які озвучувала все літо. Ганебну жалість до себе. Плани на майбутнє.

Я оплакую всі речі, які пороздавала. Я сумую за своєю подушкою, книжками, фотографіями. Я здригаюся від своєї подоби благодійності, від своїх нібито чеснот, від брехні, яку я собі казала, від покарань, які сама собі призначила, і покарань, які накликала на свою матір.

Я плачу, жахаючись того, що я тягар для всієї родини, але ще жахливіше те, що я — причина такого болю.

Врешті-решт, ми не врятували ідилію. Вона зникла назавжди, якщо взагалі колись існувала. Її незаплямованість, чистота минулих днів розвіялися, коли ми досягнули розмах гніву тіток після того, як померла бабуся, а дідусь почав божеволіти.

Коли ми стали злочинцями. Коли ми стали привидами.

Тітки обіймалися не тому, що звільнилися від ваги Клермонту і всього, що він символізував, а через горе і співчуття. Не тому, що ми звільнили їх, а тому, що скалічили і перед лицем трагедії вони трималися одна одною.

Джонні. Джонні хотів пробігти марафон. Хотів бігти мило за милою, доводячи, що його легені не підведуть. Доводячи, що він саме такий чоловік, яким хотів бачити його дідусь, доводячи, що він сильний, незважаючи на свій зріст.

Його легені наповнилися димом. Тепер йому нема чого доводити. Нема причин бігти.

Він хотів купити машину і їсти красиві тістечка, які бачив у вітринах кондитерських. Він хотів багато сміятися, купувати витвори мистецтва і носити добре пошитий одяг. Светри, шалики, вовняні смугасті речі. Він хотів змайструвати тунця з «Лего» на заміну опудала. Він відмовлявся бути серйозним, він був збіса несерйозний, але речам, які мали для нього значення, він віддавався повністю. Бігу. Віллу і Керрі. Брехунам. Своєму почуттю справедливості. Він відмовився від грошей на навчання, не розмірковуючи, аби захистити свої принципи.

Я думаю про сильні руки Джонні, смужку білого крему проти засмаги на його носі, про час, коли ми разом почувалися недобре через отруйний плющ і лежали поряд у гамаку, почісуючись. Про те, як він збудував нам з Міррен ляльковий будиночок з картону і каміння, яке знайшов на березі.

Джонатан Синклер-Денніс, ти був би світлом у темряві для багатьох людей. Ти був світлом. Ти був.

І я підвела тебе найгіршим із можливих способів.

Я оплакую Міррен, яка хотіла побачити Конго. Вона ще не знала, як хоче жити і у що вона вірить, але знала, що то її місце. Тепер воно ніколи не буде для неї реальним, завжди лишиться тільки на фотографіях, у кіно і в історіях, опублікованих заради людської розваги.

Міррен багато говорила про сексуальні стосунки, але ніколи їх не мала. Коли ми були менші, то часто засиджувалися вночі, спали разом на терасі Уїндерміру в спальних мішках, сміялися, їли вершкову помадку. Ми лаялися через Барбі, і робили одна одній макіяж, і мріяли

про кохання. У Міррен ніколи не буде весілля з жовтими трояндами і нареченого, який кохатиме її досить сильно, аби вдягти чудернацький жовтий смокінг.

Вона була драгівлива. І зверхня. Але завжди вміла з цього посміятися. Її легко було довести до істерики, і вона майже завжди була зла на Бесс і знервована через близнючок, але потім їй ставало шкода і вона страждала і мучилася через свій гострий язик. Вона справді любила свою родину, любила їх усіх, і часто читала малим книжки, і допомагала робити морозиво, і віддавала їм гарні мушлі, які знаходила на березі.

Вона не може більше вдосконалюватися.

Вона не хотіла стати, як мати. Не хотіла бути принцесою, ні. Можливо, дослідницею, бізнес-леді, доброю самарянкою, тою, хто готує морозиво, — щось таке.

Кимось, ким вона ніколи не стане через мене.

Міррен, я не можу навіть вимовити «пробач». Навіть у скраблі не знайдеться слова, щоб описати, як мені погано.

І Гет, мій Гет.

Він ніколи не вступить до коледжу. Його розум завжди був спраглий, він постійно перевертав усе догори дригом, шукав відповідей, а не розуміння. Він ніколи не задовольнить свою допитливість, ніколи не прочитає сто найкращих романів усіх часів і народів, ніколи не стане тією великою людиною, якою мріяв стати.

Він хотів зупиняти зло. Хотів проявляти свій гнів. Він жив на повну, мій сміливий Гет. Він не мовчав, коли люди хотіли, аби він замовк, він змушував їх слухати і слухав у відповідь. Він відмовлявся вважати речі простими, хоча його завжди було легко насмішити.

О, і він мене смішив. І змушував думати, навіть коли мені не хотілося, коли було лінь звертати на щось увагу.

Гет дозволяв крові з моїх ран текти і текти на нього. Він не зважав. Він хотів знати, чому я поранена. Він питав, як йому загоїти мої рани.

Він більше ніколи не скуштує шоколаду.

Я кохала його. Кохала. Усім серцем. Але він мав рацію. Я не знала його насправді. Я ніколи не побачу його квартири, не їстиму того, що приготувала його мама, не познайомлюся з його шкільними друзями. Я ніколи не побачу простирадла на його ліжку і постерів на стіні його кімнати. Я ніколи не побачу їдальні, де він їв сендвічі з омлетом на

сніданок, і закутка, де він залишав свій велосипед, прикріпивши його подвійним замком.

Я навіть не знаю, чи купував він сендвічі з омлетом і чи чіпляв постери на стіни. Я навіть не знаю, чи було в нього простирadlo та велосипед. Я лише уявляю — і закуток, і подвійний замок, — тому що я ніколи не була у нього вдома, не бачила його життя, не знала, якою людиною був Гет поза островом Бічвуд.

Тепер його кімната вже, напевне, порожня. Минуло два роки, як він помер.

Ми могли б.

Ми могли б.

Я втратила тебе, Гете, через те, що була відчайдушно, відчайдушно закохана.

Я думаю про те, як згоріли мої Брехуни, про останні хвилини їхнього життя, як вони задихалися димом, як зайнялася їхня шкіра. Як боляче їм було.

Волосся Міррен у вогні. Тіло Джонні на підлозі. Кисті Гета, обпалені кінчики пальців, руки поглинає полум'я.

На долонях написані слова.

На лівій: «Гет». На правій: «Кейденс». Моїм почерком.

Я плачу, бо я єдина, хто вижив. Бо мені доведеться прожити життя без Брехунів. Тому що їм доведеться пройти те, що на них чекає, без мене.

Я, Гет, Джонні та Міррен.

Міррен, Гет, Джонні та я.

Ми були тут цього літа. І водночас нас не було. Так і ні.

Це моя провина, моя провина, моя — але попри це вони люблять мене. Незважаючи на собак, на мою дурість і пафосність, на наш злочин. Незважаючи на мій егоїзм, незважаючи на моє ниття, незважаючи на мою бісову удачу бути єдиною, хто вижив, і незважаючи на мою нездатність це оцінити, тоді як у них — у них немає нічого. Нічого, окрім цього останнього літа разом.

Вони сказали, що люблять мене. Я відчувала це в Гетових цілунках.

У тому, як сміявся Джонні.

Міррен навіть прокричала це в морську далечінь.

Я ДУМАЮ, САМЕ ТОМУ вони й були тут. Тому, що були мені потрібні.

МАМА СТУКАЄ У ДВЕРІ моєї кімнати і кличе мене. Я не відповідаю.

За годину вона стукає знов.

— Пустиш мене чи як?

— Йди геть.

— Це мігрень? Просто скажи.

— Це не мігрень, — відказую я. — Це інше.

— Я люблю тебе, Кейді.

Відколи я захворіла, вона весь час це повторює, але тільки тепер я розумію, що вона має на увазі: «Я люблю тебе, незважаючи на своє горе. Незважаючи на те, що ти несповна розуму. Я люблю тебе попри свої підозри щодо тебе».

— Ти ж знаєш, що ми всі тебе любимо? — кричить вона з-за дверей. — Тітка Бесс, і тітка Керрі, і дідусь, і всі ми? Бесс готує чорничний пиріг, який ти любиш. Витягне його за півгодини. Можеш ним поснідати. Я в неї спитала.

Я встаю. Підходжу до дверей і відчиняю, виглядаючи у щілину.

— Передай Бесс від мене «дякую», — кажу я. — Але я не можу прийти просто зараз.

— Ти плакала.

— Трішки.

— Ясно.

— Пробач, я знаю, що ти хочеш, аби за сніданком я була з вами в будинку.

— Не треба вибачатися, — каже мама. — Правда, Кейді, це не обов'язково.

ЯК ЗАВЖДИ, у Каддлдауні не видно нікого, поки мої ноги не стукотять по сходах. Тоді біля дверей з'являється Джонні, обережно ступаючи по битому склу. Побачивши моє обличчя, він завмирає.

— Ти згадала, — каже він.

Я киваю.

— Ти все згадала?

— Я не знала, чи ви досі тут.

Він простягає до мене руку. На дотик він теплий і реальний, але під очима — мішки, він змучений і блідий. І здається молодшим. Йому лише п'ятнадцять.

— Ми не можемо лишитися надовго, — говорить Джонні. — Це стає дедалі складніше.

Я киваю.

— Міррен найгірше, але ми теж уже відчуваємо.

— І де ви опинитесь потім?

— Коли підемо?

— Угу.

— Там, де ми перебуваємо, коли тебе тут немає. Там, де ми й були. Це як... — Джонні замовкає і чухає голову. — Як відпочинок. Як ніщо, коли так можна сказати. І, щиро кажучи, Кейді, я люблю тебе, я стомився до чортиків. Я просто хочу лягти і все. Для мене все це трапилося дуже, дуже давно.

Я дивлюся на нього.

— Мені так шкода, так шкода, милий мій старий Джонні, — кажу я, відчуваючи, що сльози вже стоять в очах.

— Не твоя провина, — відповідає Джонні. — Тобто ми зробили це разом, ми всі збожеволіли, ми всі мусимо відповідати. Не треба нести цей тягар, — говорить він. — Сумуй, шкодуй, але не вали все на себе.

Ми заходимо всередину, і Міррен виходить зі своєї кімнати. Я розумію, що, можливо, її не було тут до того, як я з'явилася на порозі. Вона мене обіймає. Її медове волосся тьмяне, кутики губ сухі й потріскані.

— Шкода, що я не змогла змінити нічого на краще, Кейді, — каже вона. — Мені дали один-єдиний шанс побути тут, і я не знаю, я змарнувала його, стільки брехала.

— Усе гаразд.

— Я хотіла бути людиною, яка вміє приймати, але в мені повно невитраченого гніву. Я думала, що буду правильною і мудрою, але натомість заздрила тобі і злилася на всю родину. Все переплуталося, а тепер усьому кінець, — говорить вона, ховаючи обличчя мені в плече.

Я обіймаю її:

— Ти була собою, Міррен. Більше мені нічого не треба.

— Мені треба йти, — каже вона. — Я не можу більше тут лишатися. Я йду до моря.

Ні. Будь ласка. Не йди. Не залишай мене, Міррен, Міррен. Ти потрібна мені.

Ось що я хочу сказати. Прокричати. Але не роблю цього.

Частина мене хоче стекти кров'ю у великій кімнаті або розтанути, перетворившись на калюжу болю. Але цього я теж не роблю. Я не скаржуся, не жаліюся.

Я просто плачу. Я плачу, і притискаю Міррен міцніше, і цілую її в теплу щоку, і намагаюся запам'ятати її обличчя.

Ми тримаємося за руки, втрюх ідучи на маленький пляж.

Гет уже там, чекає на нас. Його профіль на тлі неба. Він назавжди залишиться для мене таким. Він повертається й усміхається мені. Біжить, і підхоплює мене, і крутить, ніби нам є що святкувати. Ніби ми щаслива закохана пара на березі океану.

Я вже не схлипаю, але сльози без упину струменять із моїх очей. Джонні знімає свою кофту і віддає мені.

— Витри шмарклі, — турботливо пропонує він.

Міррен скидає сарафан і лишається в купальнику.

— Не можу повірити, що для цього випадку ти вдяглася в купальник, — каже Гет, досі обіймаючи мене.

— Здуріти можна, — додає Джонні.

— Я люблю цей купальник, — говорить Міррен. — Я купила його в Едгартауні п'ятнадцятого літа. Пам'ятаєш, Кейді?

І я раптом розумію, що пам'ятаю.

Ми страшенно знудилися; малеча взяла напрокат велосипеди, щоб поїхати на ту екскурсію до Оук-Блафф, і ми гадки не мали, коли вони повернуться. Ми мусили дочекатися їх і привезти назад на човні. Хай там як, але ми купували солодоці, дивилися на вітровкази і нарешті зайшли у магазин для туристів і приміряли найвульгарніші купальні костюми, які знайшли.

— Тут на попі написано «Він'ярд для коханців», — кажу я Джонні.

Міррен обертається, і справді — там напис.

— Вогонь слави і все таке^[21], — говорить вона не без гіркоти. Вона підходить і цілує мене в щоку. — Будь трохи добріше, ніж мусиш, Кейді, і все буде добре.

— І ніколи не їж нічого, більшого за власну дупу! — горлає Джонні.

Він швиденько обіймає мене і скидає туфлі. Вони вдвох заходять у воду.

Я повертаюся до Гета.

— Ти теж підеш?

Він киває.

— Мені так шкода, Гете. Мені так шкода, так шкода, і я ніколи не зможу загладити свою провину перед тобою.

Він цілує мене, і я відчуваю, як він тремтить, і обіймаю його так, ніби можу зупинити, ніби можу змусити цей момент тривати, але його шкіра холодна і волога від сліз, і я знаю, що він іде.

Добре бути коханим, хай навіть ненадовго.

Приємно знати, що колись давно були собі на світі я і Гет.

Потім він вирушає, і я не можу витримати розлуки, і я думаю, що це не може бути кінець. Неможливо повірити, що ми більше не будемо разом, особливо тепер, коли наше кохання таке справжнє. У цієї історії мало бути щасливе закінчення.

Але ні.

Він залишає мене.

Звичайно, він уже мертвий.

Історія скінчилася давно.

Гет забігає в море, не обертаючись, занурюється в одязі, пірнає під маленькі хвилі.

Брехуни випливають повз край бухточки у відкритий океан. Сонце високо в небі й мерехтить у воді, як яскраво, як яскраво. І потім вони пірнають — чи щось таке — чи щось таке, — і потім їх уже нема.

Лишилась я, на найпівденнішій точці острова Бічвуд. Я на маленькому пляжі, сама.

85

Я СПЛЮ, НАПЕВНЕ, цілими днями. Розплющую очі, за вікнами світло. Розплющую знову — темно.

Нарешті я встаю. У дзеркалі в туалеті я бачу, що моє волосся більше не чорне. Воно вимилося і стало каштановим, а корені світлими. Шкіра моя у веснянках, губи пересохли від сонця.

Я не впевнена, чи знаю цю дівчину в дзеркалі.

Бош, Грендел та Поппі виходять разом зі мною з будинку, соплять і метляють хвостами. На кухні Нового Клермонту тітки готують

сендвічі для ланчу на природі. Джинні має холодильник. Ед ставить охолоджуватися пляшки лимонаду та імбирного елю.

Ед.

— Привіт, Еде!

Він махає мені. Відкриває пляшку елю і передає її Керрі. Копирсається в морозилці, шукаючи ще один пакет з льодом.

Бонні читає, а Ліберті нарізає помідори.

Два торти (на одному написано «Шоколад», а на другому — «Ваніль») стоять на стійці в коробках з пекарні. Я бажаю близнючкам щасливого дня народження.

Бонні відриває очі від книжки «Коллективні появи привидів».

— Тобі вже краще? — питає вона.

— Так.

— А на вигляд не скажеш.

— Замовкни.

— Бонні зараза, і з цим нічого не зробиш, — говорить Ліберті. — Але завтра ми йдемо кататися на банані, якщо хочеш, ходімо з нами.

— Добре, — кажу я.

— Тобі не можна керувати човном. Керуватимемо ми.

— Ага.

Мама обіймає мене, довго, вдумливо, але я нічого їй не кажу.

Не зараз. Можливо, пізніше. Вона і так знає, що я згадала.

Вона знала це, коли стукала до мене в кімнату, я впевнена.

Я погоджуюсь, аби вона дала мені скон, який лишився зі сніданку, і трохи апельсинового соку з холодильника.

Я знаходжу перманентний маркер і пишу на руках.

На лівій: «Будь трохи».

На правій: «Добріше».

Надворі Тафт і Вілл гацають навколо японського саду. Шукають незвичайні камінці. Я шукаю разом з ними. Вони наказали мені шукати блискучі й ті, що можуть бути наконечниками стріл.

Коли Тафт знаходить і віддає мені фіолетовий камінець, бо пам'ятає, що я люблю фіолетове, я ховаю його в кишеню.

УДЕНЬ МИ З ДІДУСЕМ їдемо до Едгартауна. Бесс наполягає на тому, щоб нас відвезти, але йде собі, коли ми вирушаємо по

крамницях. Я знаходжу для близнючок сумки на плече з красивої тканини, а дідусь вмовляє мене купити збірку казок у книжковій крамниці.

— Бачу, Ед повернувся, — кажу, поки ми чекаємо біля каси.

— Угу.

— Він тобі не подобається.

— Не дуже.

— Але він тут.

— Так.

— З Керрі.

— Так. — Дідусь насуплює брови. — Так, годі мене діймати. Ходімо за помадкою.

Так ми і робимо. Це гарна прогулянка. Він лише раз називає мене Міррен.

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ МИ ВІДЗНАЧАЄМО ввечері, з тортами і подарунками. Тафт посковзнувся на цукрі й подряпав коліно об великий камінь у саду. Я веду його у ванну кімнату, щоб знайти пластир.

— Міррен завжди наклеювала мені пластир, — каже він. — Ну коли я був іще малий.

Я стискаю його руку.

— Хочеш, щоб я наклеїла його тобі?

— Замокни, — говорить він. — Мені вже десять.

* * *

НАСТУПНОГО ДНЯ я йду в Каддлдаун і заглядаю під мийку.

Там є ганчірки та спрей для прибирання із запахом лимону. Паперові рушники. Пляшка білизни.

Я підмітаю розбите скло і зім'яті стрічки. Складаю порожні пляшки в пакети. Збираю пилосмоком картопляні чіпси. Відшкрябую липку підлогу на кухні. Перу ковдри.

Я витираю бруд з вікон, складаю в шафу настільні ігри, виношу сміття зі спальних кімнат.

Залишаю меблі стояти так, як подобалося Міррен.

Піддаючись миттєвому пориву, я беру блокнот і кулькову ручку з кімнати Тафта і починаю малювати. Це лише фігурки з паличок і кіл, але в них легко впізнати моїх Брехунів.

Тет з його трагічним профілем сидить, читаючи книжку. Міррен танцює в купальнику. Джонні знімає маску для дайвінгу та тримає краба.

Закінчивши, я прикріплю малюнок до холодильника поряд із зображеннями тата, бабусі та ретриверів.

87

ЖИВ СОБІ КОЛИСЬ король, у якого було три вродливі доньки. Доньки подорослішали, стали жінками, жінки народили дітей, прекрасних дітей, багато, багато дітей, але сталося дещо погане,

дещо безглузде,

злочинне,

жахливе,

щось, чого можна було уникнути,

щось, чого не мало статися ніколи,

і водночас щось, що, врешті-решт, змогли пробачити.

Діти загинули в пожежі — всі, крім однієї дівчинки.

Вона лишилася сама, і...

Ні, не зовсім так.

У вогні загинули всі, окрім двох хлопчиків і трьох дівчаток.

Троє дівчат і двоє хлопців лишилися.

Кейденс, Ліберті, Бонні, Тафт і Вілл.

І троє принцес, їхні матері, страждали від горя та розпачу. Вони пили і купували різні речі, нічого не їли, і фанатично все мили, і постійно думали про те саме. У горі вони плакали і плакали, зблизилися і пробачили одна одну. Чоловіки принцес теж були розлючені, хоча вони були далеко, а король поринув у легке божевілья, з якого лише іноді проглядав колишній правитель.

Щодо дітей, вони були шалені і злі. Їх роздирали докори сумління за те, що вони лишилися живі, роздирали головний біль і страх перед привидами, роздирали нічні жахи і дивні пориви, які були покаранням за те, що вони були живі, коли решта померли.

Принцеси, і чоловіки, і король, і діти розкришилися, як яєчна шкаралупа, розсипчаста і гарна, адже вони завжди лишалися гарними.

Здавалося,

ніби,

ніби

трагедія позначила кінець родини.

Можливо, так воно й було.

А можливо, і ні.

Вони лишалися прекрасною родиною. Досі.

І вони це знали. Насправді тавро трагедії з часом стало ознакою привабливості. Ознакою таємничості і джерелом захоплення для тих, хто спостерігав за родиною здаля.

«Старші діти загинули в пожежі, — казали вони: мешканці Бурлінгтона, сусіди з Кембриджа, батьки учнів приватної школи в Нижньому Мангеттені і поважні містяни в Бостоні. — Острів охопив вогонь, — казали вони. — Пам'ятаєте, кілька років тому?»

В очах людей три прекрасні доньки стали ще прекраснішими. І вони усвідомлювали цей факт. Як і їх батько, навіть коли його розум тьмарився.

Діти, які лишилися, — Кейденс, Ліберті, Бонні, Тафт і Вілл — знають, що трагедія зовсім не приваблива. Вони знають, що насправді вона не така, якою видається на сцені або на сторінках книжок. Вона — ані винесене покарання, ані засвоєний урок. Жахи її стосуються не однієї людини.

Трагедія потворна і заплутана, тупа і складна для розуміння.

Ось що знають ці діти.

І вони знають, що історії про їхню родину —

і правда, і брехня водночас.

І в цих історій безліч варіацій.

І люди продовжують їх розповідати.

МОЄ ПОВНЕ ІМ'Я — Кейденс Синклер-Істмен.

Я живу в Бурлінгтоні, штат Вермонт, з мамою і трьома собаками.

Мені майже вісімнадцять.

У мене є потертий читацький квиток, конверт засушених квіток шипшини, книга казок і жменя фіолетових камінців. Ось майже і все.

Я

винна

в безглуздому брехливому злочині,

який став

трагедією.

Так, це правда, що я закохалася в декого і він помер разом із двома іншими людьми, яких я любила найбільше у світі. Це головна річ, яку

про мене слід знати,

єдине, що важило протягом довгого часу,
хоча я сама цього не розуміла.

Але має бути ще щось.

Буде ще.

МОЄ ПОВНЕ ІМ'Я — Кейденс Синклер-Істмен.

Я потерпаю від мігрень. Я терпіти не можу дурнів.

Я люблю гру слів.

Я триваю.

Подяки

Найперше дякую Беверлі Горовіц та Елізабет Каплан за їхню підтримку мого роману всіма можливими способами. Сарі Млиновські (двічі), Жустін Ларбалестьє, Лорен Міракл, Скотту Верстефельду і Робіну Вассерману за те, що коментували перші чорновики, — ніколи я не показувала рукопис стільком людям і з таким жагучим бажанням почути їхні думки. Дякую також Сарі Зарр, Еллі Картер та Лену Дженкіну.

Дякую Ліббі Брей, Гейл Форман, Дену Поблокі, Суніті Апте та Айюн Халлідей, а також Робіну, Сарі та Бобу за те, що підтримували компанію і говорили зі мною про книгу, поки я її писала. Подяка Донні Брей, Луїзі Томсон, Едді Гамаррі, Джону Гріну, Мелісі Сарвер та Аріелль Датц. Анжелі Карліно, Ребеці Гуделіс, Лізі Макклатчі, Колін Фелінгмен, Елісон Колані, Рейчел Фелд, Едріен Вайнтрауб, Лізі Нейдл, Джудіт От, Лорен Донован, Домініці Сіміна з «Рендом Хауз» і кожному, хто вклав стільки натхнення й зусиль у те, щоб ця книга знайшла свого читача.

Особлива вдячність — моїй родині, яка зовсім не схожа на родину Синклерів.

Про автора

ЕМІЛІ ЛОКГАРТ — автор чотирьох книг про Рубі Олівер: «Список бойфрендів», «Енциклопедія хлопців», «Як знайти скарб серед хлопців», «Бойфренди наживо». Вона також написала: «Муха на стіні», «Драмарама» і «Як бути поганою» (в співавторстві із Сарою Млиновські та Лорен Міракл). Її роман «Ганебна історія Френкі Ландау-Бенкс» отримав відзнаку конкурсу Майкла Л. Принца, став фіналістом Національної книжкової премії і взяв премію CYBILS (Children's and Young Adult Bloggers' Literary Award — премія, започаткована блогерами, які пишуть про дитячу та юнацьку літературу). Відвідайте сайт Емілі Локгарт (emilylockhart.com) і слідкуйте за її обліковим записом у «Твіттері» (@elockhart).

Примечания

1

Шоколадне тістечко з горіхами. (*Тут і далі прим. пер., якщо не вказано інше.*)

2

Ласощі, що складаються з підсмаженого на вогнищі жувального зефіру та шматочка шоколаду, вкладених між двома крекерами.

3

«Буття й ніщо», Жан-Поль Сартр.

4

Снек з попкорну та арахісу в карамелі, зазвичай із маленькою іграшкою в упаковці, що продається на бейсбольних стадіонах.

5

Шоколад «Vosges».

6

Настільна гра, що полягає у складанні слів із фішок з літерами, на кшталт «Ерудита».

7

Давньогрецька мармурова скульптура богині Ніки. Голова й руки не збереглися.

8

Goodwill — комісійний магазин. Дослівно — «добра воля».

9

Легкі шкіряні туфлі, схожі на мокасини.

10

Назва корабля, на якому перші поселенці Нової Англії перетнули Атлантичний океан.

11

Різновид взуття з легкого полімеру, яке має широкий закруглений носок.

12

Сильнодійне знеболювальне з комбінації наркотичних речовин.

13

Напівтвердий сир із коров'ячого молока.

14

Йоржик зі сталі та вовни, насичений милом.

15

Міжнародна організація, що сприяє персональному зростанню і розвитку соціальних навичок через походи та експедиції.

16

Невеличкі хлібці швидкого приготування із вівсяного, пшеничного чи ячмінного борошна, масла та розрихлювача, часто з додаванням фруктів.

17

Ігри за сценарієм китайського мультфільму «Бакуган».

18

Магазин домашніх солодощів за старовинними рецептами на острові Мартас-Він'ярд.

19

Школа чародійства з фільмів про Гаррі Поттера.

20

Бойова космічна станція з кінофільмів «Зоряні війни».

21

Ймовірно, мається на увазі пісня Джона Бон Джові, де є слова «Я іду у вогні слави...».